

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198222

UNIVERSAL
LIBRARY

ಕರ್ನಾಟಕ ಸತ್ಪುರುಷ ಮಂಡಲ, ಭಾಗ ೫.

ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ಚರಿತ್ರವು

ರಾಮಚಂದ್ರ ತ್ರೈಲೋಕ್ಯಾಚಾರಿ

ಸಹಕಾರಿ ಸಂಪಾದಕ ಸಿ. ಚ.

ಅನಂದವನ.

ಪ್ರಕಾಶಕ--

ಯಲ್ಲೋ ಗುಡ್ಡೋ ಕುಲಕರ್ಣಿ,

ಸಂಪಾದಕ ಸಿ. ಚ.

ಅನಂದವನ.

1924

ಬೆಲೆ ೮ ಆಣೆ

ಅನಂದವನ-ಅಗಡಿಯ

ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಛಿಕ್ಕಾಡಿರಂತ ಪರಶುರಾಮಪಂತ ಕಾಳೆ,
ಇವರಿಂದ ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಅರ್ಪಣಪತ್ರಿಕೆ.

ಈ ಸತ್ಪುರುಷರ ಜರಿತ್ರೆರೂಪಿ

ಪುಷ್ಪವು

ಶ್ರೀಮತ್ಪೂಜ್ಯ ಚಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರು ಬಡ್ಡಿ

ಈ ಮಹಾನುಭಾವರಿಗೆ

ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಸದಾ ಶಾಂತವೃತ್ತಿ, ಸದ್‌ವಿದ್ಯಾಲಾಲಸೆ,

ನಿಸ್ಪೃಹತೆ, ಪರೋಪಕಾರಾದಿ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ

ಉಚಿತವಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಅಭಿನಂದನಕ್ಕಾಗಿ

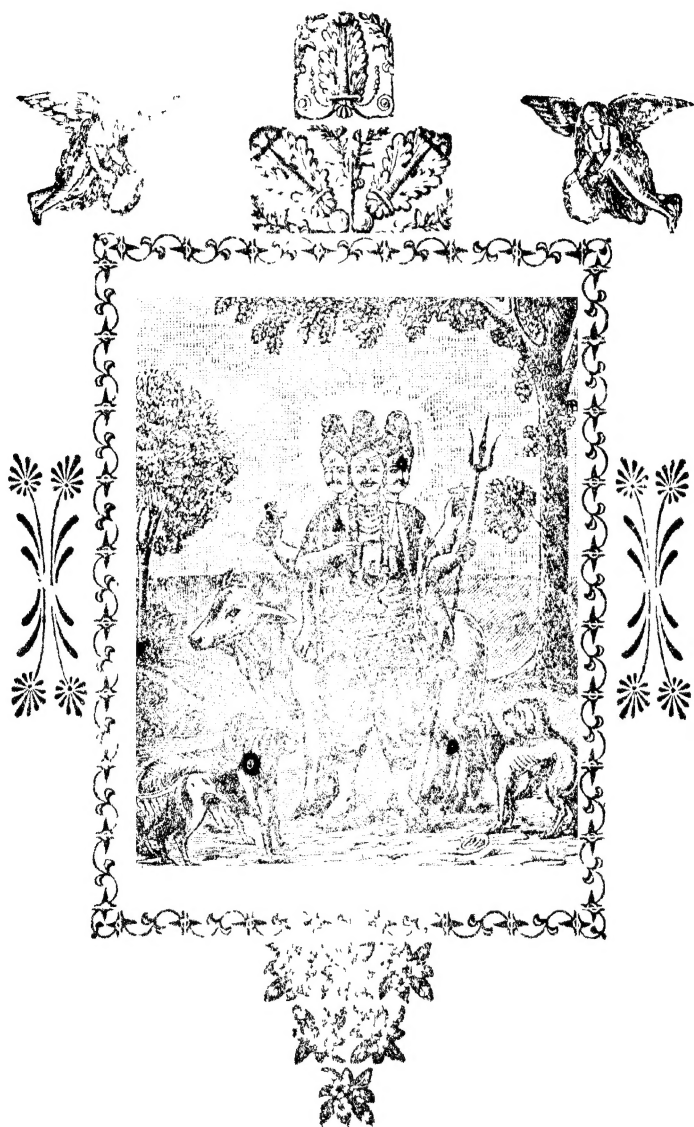
ಗ್ರಂಥಕರ್ತೃವಿನಿಂದ ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ

ಸಮರ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ವಿಧೇಯ,

ಆರ್. ಟಿ. ಕರ್ಮೂರ.

ಮಹಾಮಹಿಮರಾದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರ ಚರಿತ್ರವು ವಾಚಕರ ಕೈನೇ
 ರಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತುಂಬಾಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೋಸ್ಕರ ಈ ಚರಿ
 ತ್ರವು ಬೆಲಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಪರಮಪೂಜ್ಯರಾದ ಬಡ್ತಿಯ ಶ್ರೀ ಜದಂಬರದೀಕ್ಷಿ
 ತರವರೇ ಕಾರಣರಾದದ್ದರಿಂದ ಈ ಜುತ್ರದ ಎಲ್ಲ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವರನ್ನೇ ಹೊಂದಿ
 ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದು ಸ್ವಾಂಬಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಪ್ರಸ್ತುತ
 ಲೇಖಕನು ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರ ಆನಂದನನದ ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲೇಶ್ವರನಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಮುಕುಟ
 ವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಎಳೆದವರ. ಸ ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗುರುಗಳೊಡನೆಗೆ ಹೋ
 ದಾಗ ಶ್ರೀ ದೀಕ್ಷಿತರವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರ ಚರಿತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು
 ತೋರಿಸಿದರು. ಶ್ರೀ ದೀಕ್ಷಿತರು ತೋರಿಸಿದ ಆ ಚರಿತ್ರೆಯು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆ
 ಯಲ್ಲಿ ಓದಿಬದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಪರಮಪೂಜ್ಯರಾಗಲಾದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರ ವಿಷ
 ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೀಕ್ಷಿತರವರ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಆದ್ದರಿಂದ ಸದಾ

తాంతరీయ విద్యావిభాషితరూ, సద్వంశసంభూతరూ అద దీక్షితౌచరూ
ప్రస్తుత లేఖకనిగే ఆ దివ్యజరిత్రవన్న కన్నడిగర కల్యాణకల్పాస్థర పవ
తీరసలిక్యే ఆజ్ఞాపిసిదరు. మత్తు తమ్మల్లిద ఆ జరిత్రవన్న శోభిట్టరు,
ఆ మహనియరూప్రసాదరూపదింద శోభిట్ట ఆ వృత్తకవన్న బహుభక్తియింద
పరిగ్రహిసి జరిత్రలేఖనక్యే బేరే సలకరణేగళన్న సేద్యపడిసికొండు ప్రస్తు
తద లేఖకను వాజకర శృయల్లిరవ ఈ వృత్తకవన్న సిద్ధపడి
సిరువను.

మహాత్మర జరిత్రవన్న బరయనదక్యే శుద్ధవాద మనస్సుబేళు;
పవిత్రాజరణేగళ ఆనుభవవృజ్జేళు. ఈర్వరీ మహిమేయ గూరూతు ఇరబేళు;
ఇచ్చగళల్లా వృదూ ఇరద ప్రస్తుత లేఖకను ఈ మహామహిమర జరిత్ర
లేఖనక్యే శృహాకిద్దు సాహసవే సరి! అదరూ త్రీ శేషాజల సద్గుర విస
పరమ పవిత్రస్థానద బేంబలవిద్దద్దరింద జరిత్రవృ అగతక్యష్ట రసవత్తా
గదిద్దరూ తక్యమట్టిగాదరూ భక్తి రసావిష్కరణవన్న మాడికొండిరుత్త
దేంబ నంబిగేయిరువదు. కథాకాదంబరిగళన్న మనసోక్తవాగి బరయ
బహుదు. ఆదరే సజ్జనర హృదయవన్న తిళిదు అవర జరిత్రగళన్న బరయ
వదు శరిణవు. యాకందరే ఇదక్యే అడిగడిగే సజ్జనర సహవాసవే బేళు.
సజ్జనర సహవాసవిల్లదే సజ్జనర హృదయవు తిళియవదిల్ల. ఇదన్నేల్ల
అరిత నమ్మ వ్రాజ్ఞవాజకరూ సావధాన చిత్తదింద జరిత్రవన్న ఓది
లేఖకన దోషగళన్న గణనేగే తారదే శృతార్థకరూగబేళేందు వ్రాథి
సలాగువదు.

బాషిప్రణీత స్తోత్రపాఠగళన్నగలి, పురాణ-పుణ్యకథగళన్న
గలి, సజ్జనర జరిత్రగళన్నగలి, బేరే వారాయణక్యే యోగ్యవాద గ్రంథ
గళన్నగలి శుచిభూత స్థితియల్లి ఓదబేళేంబ నిర్బంధవన్న నమ్మ వాజ
కరు ఇల్లి స్మరణేగే తందుకొల్లదేళు. యాకందరే అంతర్బాహ్యగళల్లి

III

ಶುಚಿಭೂತತೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಪವಿತ್ರತೆ ಇರದಿದ್ದರೆ ಆ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪಠಣದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಪರಿವೋಷಕಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಇವನ್ನು ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಓದುವದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವು. ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿರತೆಯೇ ಅರ್ಥಾತ್ ಸಮಾಧಾನವೇ ಸುಖದ ಮೂಲವಾದ್ದರಿಂದ ಸುಖ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸುವವರು ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಕ್ಷಣಿಕಚಿತ್ತರಾದವರಿಗೆ ಅಂದರೆ ಅಸ್ಥಿರ ಮನಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುಖವೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸದಾ ತಳಮಳಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಈ ತಳಮಳವೇ ದುಃಖವೆಂಬದು ಸರ್ವರಿಗೂ ವೇದ್ಯವಾದ ವಿಷಯವು. ಈ ತಳಮಳವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವದೇ ನಿಜವಾದ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿರತೆ; ಈ ಸ್ಥಿರತೆಯು, ಸಜ್ಜನರ ಚರಿತ್ರವಣಿ-ಪುಣ್ಯಕಥೆಗಳ ಅವಲೋಕನ ಇವುಗಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾದ ವಿಷಯವು; ಅಂತೇ ನಮ್ಮ ಚಂದ್ರಿಕೆಯ ವಾಚಕರಿಗೆ ಪ್ರತಿವರಾಷ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಹನೀಯರ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಇರಲಿ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಚರಿತ್ರವು ಬೈಲಿಗೆ ಬರಲು ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದಂತೆ ನಮ್ಮ ಪೂಜ್ಯ ದೀಕ್ಷಿತರವರೇ ಕಾರಣೇಭೂತರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪೂಜ್ಯ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಲೇಖಕನು ವಿರಮಿಸುವನು.

ಆನಂದವನ
ತಾ|| ೨೫-೧-೨೪

}

ಸಜ್ಜನವಿಧೇಯ.
ಆರ್. ಟಿ. ಕಪೂರ.
ಸಬ್ ಎಡಿಟರ ಸ. ಚ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.

ಪ್ರಕರಣ	ವಿಷಯ	ಪುಟ
೧	ಬಾಲ್ಯವೃತ್ತಿ.	೧
೨	ಸದ್ಗುರು ಸೇವೆ.	೯
೩	ಕರವೀರಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ.	೧೬
೪	ಸಂಸಾರಿಕರ ಸಂಗವು ವಿರಕ್ತರಿಗೆ ಮಾರಕವು.	೨೧
೫	ಹಲವು ಆಮಾನುಷ ಲೀಲೆಗಳು.	೨೨
೬	ಆವತಾರ ಮುಹೂರ್ತ್ತ.	೪೨
೭	ಸಂತಯುಕ್ತಾ ವಿನಶ್ಯುತಿ.	೪೩
೮	ಯೋಗಾಬಾಯಿ.	೪೪
೯	ಸಮ ಕಾಲೀನಸ್ಥಿತಿ.	೫೨
೧೦	ದಿನ ಚಯೋಯುಗೋಮಾತೆಯ ಮಹತ್ವವೂ.	೫೬
೧೧	ಭಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯ.	೬೧
೧೨	ಪ್ರಪಂಚ ಪಾರಮಾರ್ಥ.	೬೫
೧೩	ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪುಣ್ಯ.	೬೮
೧೪	ಸಮಾಧಿ.	೭೩
೧೫	ಉಪಸಂಹಾರ.	೭೭

ಕರ್ನಾಟಕ ಸತ್ಪುರುಷ ಮಂಡಲ. ಭಾಗ ೫.

ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ಚರಿತ್ರೆ.

೧ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಬಾಲ್ಯವೃತ್ತ.

೧೫೦೫

ಜಯನಗರದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಘನತೆಗೇರಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಒಂದು ಭಾಗವೆನಿಸಿದ ಕರವೀರಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಶಿರೋಳವೆಂಬ ಗ್ರಾಮವು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಗ್ರಾಮವು ಶ್ರೀ ದತ್ತಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಶ್ರೀನರಸೋಬನವಾಡಿಯ ಪಂಚಕ್ರೋಶದಲ್ಲಿರುವದಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀಗುರು ಜರಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ

ಶ್ರೀಗುರುವಿನ ಲೀಲೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾದ ಬಗ್ಗೆ ಉಲ್ಲೇಖವಿರುವದು. ಇಂದಬಳಿಕ ಆದರ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಮಸತ್ಯವಾದ ಹಾಗೂ ಕ್ಷೇತ್ರ ಸದೃಶವಾದ ಈ ಗ್ರಾಮದ ನೆರೆಯಲ್ಲಿ 'ನಾಂದಗೇ' ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಗ್ರಾಮವಿರುವದು. ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಹೆಸರು ಪಾಸಿಯಾದ ಬೋಯಿ ಸರದೊಂದು ಮನೆತನವಿರುವದು. ಈ ಮನೆತನದವರು ಮುಗ್ಧೋದೀ ಶಾಕಲಶಾಖೆಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿದ್ದು, ಜ್ಯೋತಿಷವೃತ್ತಿಯು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿದ್ಧವೆನಿಸಿದ್ದರೂ ಅದರ ಬೋಷವು ತಟ್ಟದಂತೆ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ದುರಾನ್-ದುರ್ದಾನಗಳನ್ನು ಇವರು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಸಮ್ಮತವಾದ ಕೃಷ್ಣಶ್ರಯಾದಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪರಿಶುದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಪವಿತ್ರವಂಶದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಿದ ಆವಾಂಭಟ್ಟರಂಜೋರ್ವರ ಪರಮಭಾವಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಕರ್ಮನಿಷ್ಠೆಯು ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಸಭೀರುಗಳೂ ಸದ್ವರ್ಮ-ಸದಾಚಾರಗಳ ಪ್ರಿಯರೂ ಆದ ಆ ಆವಾಂಭಟ್ಟರಿಗೆ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ಬಾಣಿಯು ಸಹಧರ್ಮಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯಾದರೂ ಅತ್ಯಂತ

ಪತಿಭಕ್ತಿ ಸರಾಯುಣಳು. ಪತಿಸೇವೆಯ ಹೊರತು, ಅನ್ಯಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಆ ಸತೀ ತುಣಿಯು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸದಾ ಪತಿಸೇವೆಯಿಂದ-ಪತಿಭಕ್ತಾನಂದಿಂದ ಆಕೆಯ ಹೃದಯವು ಪೂತವಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಅತ್ರಿ-ಅನಸೂಯಾ ದಂಪತಿಗಳ ಸ್ಮರಣವು ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಗುವಂತಿತ್ತು. ಅವರಾ ಭಟ್ಟರು ತಪಸ್ಸಿಗಳು. ಅವರ ಧರ್ಮಪತಿ ಯಾದ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾಮಾತೆಯು ಸತೀ ಪಿರೋಮಣಿಯು. ಇಂದಬಳಿಕ ಆ ಪುಣ್ಯ ಪಾತಿಗಳ ಉದರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಾ ಕರಂಭ ಸಾಧಾರತ್ವವು ಸವತರಿಸಿದುದು ಎನ್ನಯವು? ಯಾರು ಸರ್ವದಾಧರ್ಮಾ ದೈತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುವರೋ, ಮತ್ತು ಯಾರು ಪರವಾರಿ-ಪರದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ದೇ ಅಸಮಯೋಗವನ್ನು ಭಟಿರುವರೋ, ಯಾರು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಅನನ್ಯಗತಿಕರಾಗಿ ನಡೆಯುವರೋ ಅಂಥವರು ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣರನ್ನುವದರಲ್ಲಿ ಆಭ್ಯಂತರ ವೇನು? ಲೋಕಹಿತವರ್ಧಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ತಲ್ಲೀನವಾಗಿರುವರೇ ನಿಜ ವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೃತ್ತಿಯು: ಈ ವೃತ್ತಿಯಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಲೋಕವಂದ್ಯನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇಷ್ಟೇಲ್ಲ; ಆತನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಮಾನ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂತೇ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಧೃಗುಮುಷಿಯು ತಾಡನ ಮಾಡಿದಾಗ ಪರಮಾತ್ಮನು ಆತನ ಜರಣಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದನು. ಹೇಳತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯಾಂಶವಿಷ್ಟೇ; ಯಾವಾತನು ವಿಷ ಯಜನ್ಯನುಖವು ಮಿಥ್ಯವೆಂದು ಆದರ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಕಲಪ ವನ್ನು ನಡಿಸದೆ ಭೂತದಯಾಪರನಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಬಯಸುವನೋ ಅವನೇ ಲೋಕಮಾನ್ಯನು!

ಇಂಥ ಲೋಕಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಗಣಿಸಲ್ಪಡಲು ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪಾಭಟ್ಟರು ಯೋಗ್ಯ ರಿದ್ದರು. ಅವರ ಪರಿಶುದ್ಧಹೃದಯವನ್ನು ನೋಡುವ ಇಚ್ಛೆಯು ಸರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಆಯಿತೋ ಎನ್ನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಪಾಲಿವಾಹನ ಶಕದ ೧೭೫೭ರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಅಂಶ ಸಂಭೂತರಾದ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರು ಲೋಕನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾಮಾ ತೆಯ ಉದರದಿಂದ ಅವತರಿಸಿದರು. ಅವರು ಅವತರಿಸಿದ ಸಮಯವು ಪ್ರಶಾಂತವಾ ಗಿತ್ತು. ಪಕ್ಷಿಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸನುಸ್ತ ವ್ರಾಣಿಗಳು ಮನೋಲ್ಗಾಸದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದವು. ಅಪ್ಪಾಭಟ್ಟರು ತಮ್ಮ ಈ ಬೇಷ್ಮ ಪುತ್ರನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಜಾತಕಮಾರ್ಗದಿಗಳನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿದರು. ಭಟ್ಟರು ಮನೆತನ ದಿಂದ ಜೋಯಿಸರಾದ್ದರಿಂದ ಮಗನ ಜನ್ಮಕುಂಡಲಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ತಡಹಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಲಗ್ನಸಾಧಿಸಿ, ಮಗನು ಮಹಾಪುರು

ಪಣಾಗುವನೆಂಬದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. ೧೨ನೆಯ ದಿನಕ್ಕೆ ಲೌಕಿಕನಾಮಕರಣವು ಬಹು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಸುಮಂಗಲಿಯರು ಆ ವಿಶುವಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ನೆಂದು ಕರೆದರು.

ಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವನು ಬೆಳೆದಂತೆಯೂ, ಉದಯಭಾಸುವು ಗಗನ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆಯೂ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಸಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು, ಅವನು ಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ನಡೆದನು. ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಗುಣರೂಪವನ್ನು ಬರಿಯ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುವದು ಮೂರ್ಖದಲ್ಲಿ ದುಸ್ತರವಾಗಿತ್ತು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿದ್ದು, ಈಗ ಅವನು ಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತ್ರೈಮೂರ್ತಿಸ್ವರೂಪನಾದ ಶ್ರೀದತ್ತನು ಬಾಲಕನಾಗಿ ಮೂರ್ತಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಆನಂದಗೊಳಿಸತೊಡಗಿದನು. ದುರ್ಲಭವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭನಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಆತನು ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಇಟ್ಟ ಸೌಲಭ್ಯವೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ಸಡೆಯಲೆಕ್ಕೂ, ಆತನ ಸಗುಣರೂಪವನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧನೀಭೂತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾರ್ಗಪ್ರವರ್ತಕನಿಗೆ ದ್ರವ್ಯಜೀಡ, ರೂಪಾತ್ರಯ ಜೀಡ, ಬೇಡೋಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಅಧ್ಯಯನಜೀಡ, ರಾಸ್ತ್ರವಾರಂಗತತೆಯು ಬೀಡ, ಒಡಲೆಹೇಳುವದೇನು? ಯಾವ ಸಹಾಯ ಸಂಪತ್ತೂ ಬೀಡ. ಪರಮಾತ್ಮನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಖಂಡವಾದ ಪ್ರೇಮವೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಪರಮಾತ್ಮನ ದರಶನವಾಗುವದು. ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಭಕ್ತಿ-ಸಂಪತ್ತು ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಭಟ್ಟರು ಅವನು ಮೂರ್ತಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಗುಣರೂಪದಿಂದ ಸ್ಪರ್ಶದನಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿದನು. ಆತನ ಅರಣ್ಯ-ಪೋಷಣಾದಿ ಸೇವೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತತೆಯನ್ನು ಸಡೆದರು.

ಅವನು ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನ ಕರಾವಾಯ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ವಾಸುದೇವ, ಮಲಾರಿ, ದೀಪಗಾಯೂ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿದ್ದವು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿ, ಬ್ರಹ್ಮಸದೇವ, ನೋವಿನ, ಮುಕ್ತಾಬಾಯಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸಂತೋಕಳಿಯು ಅಹತುಸಿದ್ದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿರುವದು. ಈಗ ಸಮ್ಮ ಅವನು ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ನಾಲ್ಕರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಆ ನಿವೃತ್ತಿ-ಬ್ರಹ್ಮನ ಬೇರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಪುನರಾವತಾರವನ್ನು ತಳೆದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವದು. ಇರಲಿ; ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಸ್ವಲ್ಪದೊಡ್ಡವನಾಗಲು ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಂದ ಮೂರು ಕಲಿಸಹೋದರು. ಅದೇ ಮೂರ್ತಿಸ್ಥಿತಿಯಾದ ಆತನು

ಮೌನವನ್ನು ಧರಿಸಿದನು. ಈ ಅಂತರಂಗದ ಕಾರಣವನ್ನು ಅರಿಯದೆ, ಮಾತಾ ಪಿತೃಗಳೂ ನೆರೆಹೊರೆಯವರೂ ಆತನಿಗೆ ಮೂಕನೆಂದು ಅನ್ನಹತ್ತಿದರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕ್ರಮಿಸಲು ಕೃಷ್ಣ ಬಾಲಕನು ಮೌನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ವಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಆತನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಾಸ್ಥಳ! ಸಾಂಸಾರಿಕರಿಗೆ ವಿಷಯಾನಂದವು ಪರಮಪ್ರಿಯವೆನಿಸುವದು. ಅವ್ಯಾಭಟ್ಟರು ತಪೋನಿಷ್ಠರಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಭರ್ಮಾಕೃತನುಸರಿಸಿ ಹರ್ಷ-ಶೋಕಗಳ ಎಳೆತದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಮಗನ ಜಾತಕದಿಂದ ಆತನು ಮಾಹಾ ಪುರುಷನಾಗುವನೆಂದು ಸಂಭ್ರಮತಾಳಿದ್ದರೂ ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತ ನಡೆದ ಹಾಗೆ ಅವರ ಆ ಸಂಭ್ರಮವು ಕಡಿ ಸೆಯಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಗನು ಬಹು ಚತುರನೂ ನಿರಾಶ್ರಿತನೂ ಸಂಸದ್ವನೂ ಆಗುವನೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಕೃಷ್ಣ ಬಾಲಕನ ಸ್ವಭಾವವು ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಯಿತು. ಅವನು ಮಂದಿ ಯೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡದಾದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಧ್ಯಾನಸ್ಥನಾಗಿ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವರು ನಮ್ಮ ಅವ್ವರು; ಇವರು ಹೊರಗಿನವರು ಎಂಬ ತಾರ ತಮ್ಯವು ಅವನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಯಾಂತ್ರಿಕರೂ ಏನಾತ್ಮಿಕರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಅವರ ಮುಖವನ್ನು ಮಿಕ್ಕ ಮಿಕ್ಕ ನೋಡಿದನಾಗುವನು. ಯಾವದಕ್ಕೂ ಸಮಸಂಜಸ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು, "ಇದೇನು ಖೋಡಿ ಹುಡುಗ! ಮಾತಿಲ್ಲ-ಕಥೆಯಿಲ್ಲ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ದೈವಬಡಿದವರ ಹಾಗೆ ಕುಳಿ ತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದೇನು ಮಂದೆ ನಂಬುತ್ತಾ ಮಂದಿಯೊಳಗೆ ಕೂಡಿ ಸಂಸಾರವ ಮಾಡಿ ಹಿಂದನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು? ಹುಡ್ಡನು, ಇವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹುಡ್ಡನು; ಅವ್ಯಾಭಟ್ಟರ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇನು ಹುಟ್ಟಿತು" ಎಂದು ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿ ದರು. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಭಿಮಾನ ಬಹಳ; ಅನ್ನವೂ ಊಟವಾಯಿಯು ಮಗನ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದಿನಲೂ ಅಳುವಳು, ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರಭೂತವಾರ ಇಂಥ ಈ ಮಗುವು ಏನಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀತು ಎಂದು ಅವರು ಚಡವಡಿಸುವಳು. ದೇವರಿಗೆ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಯಾವ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ತಾನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವಳೋ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ತನ್ನ ಪುತ್ರವೆಂಬ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಈ ರೀತಿ ಲೋಕಿಕ ಸಟನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವನೆಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಲಿ ಹೋಯಿತು. ಅವ್ಯಾಭಟ್ಟರಂತೂ ಯಾವುದನ್ನೂ ತಿಳಿಯದ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮನುಸಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಕೃಷ್ಣ ಬಾಲಕನು ದೊಡ್ಡವನಾದರೂ ಸಾಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ

ರೂಢವಾಗಿದ್ದ ಪಂತೋಬೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವನು ಪ್ರೀತಿಸದಾದನು. ಯಾರಾದರೂ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಮುಂದೊರೆದುಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವನು; ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಮನದಲ್ಲಿ ಚಡಪಡಿಸುವನು. ಬಡಬಗ್ಗರು ವಸ್ತ್ರಗಳಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಮೈಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಬರಿಮೈಯಿಂದ ಆಡ್ಡಾಡುವನು. ಅವ್ಯಾಭಟ್ಟರು ಮಗನ ಈ ವರ್ತನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹಲವು ಸಾರೆ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿದರು; ಚಡಿಗಳಿಂದ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದರು. ತಂದೆಯು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆತನು ಒಂದಾತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದೆ ಹಾಸ್ಯ ಮುಖದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಕಾಯಕವನ್ನೇನೂ ಅವನು ಬಡಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭೂತದಯೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥ ನಿರ್ವ್ಯಾಜಿ ಭೂತದಯೆಯು ಮಹಾತ್ಮರ ಲಕ್ಷಣವೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ಅರಿಯದೆ ಹೋದರು. ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನದ ದರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಜ್ಞನೇ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲನು; ಅನ್ಯರಿಗೆ ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕಾಜಿನ ಮಣಿಯೇ ಸರಿ! ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಅಜ್ಞ ಜನರಿಗೆ ಹುಚ್ಚನೂ ಮೂರ್ಖನೂ ಆಗಿ ತೋರಿದನು. ಅವನು ಮಂದಿಗೆ ವಸ್ತ್ರಕೊಡುವದೂ ಅನ್ನಕೊಡುವದೂ ಅವಿವೇಕತನದ ಕೆಲಸಗಳಾದವು. ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ವಿವೇಕವೆಂದು ತೋರಿದ್ದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ನಮಗೆ ಅವಿವೇಕವೆನಿಸುವದು. ಅದರಂತೆ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ವಿವೇಕವೆಂದು ತೋರಿದ್ದು, ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಅವಿವೇಕವೆನಿಸುವದು. ಇದು ಜ್ಞಾನದಸೆಗೂ ಅಜ್ಞಾನದಸೆಗೂ ಇರುವ ಮೈಗುಣ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇರಲಿ.

ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನ ಈ ಕೃತಿಗಳು ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ನಡೆದವೋ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆಆತನು ಲೋಕದವರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಈ ಅಪಹಾಸ್ಯದ ವ್ಯಸನವು ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನಿಗೆ ಕನಸು-ಮನಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಈ ಕಾಷ್ಠವ್ಯಸನವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೊರಗಹತ್ತಿದ್ದರು. ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರನನ್ನು ಜನರು ಹುಚ್ಚನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಹುಡುಗರು ಹುಚ್ಚಾ ಹುಚ್ಚಾ ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈತನೇ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಮರೆಯುವಂತೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಅಂದು ಜನರಿಗೆ ಚಡಪಡಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ದೈವೀ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದೊಪ್ಪುವ ಮುಖಕಮಲವನ್ನು ನೋಡುವ ಕಾತೂಹಲವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅವರು ಆ ಕಾತೂಹಲವನ್ನು ಸದ್ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಎನಿಯೋಗಿಸಿಕೊಂ

ದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಮಾನ ಧೈರ್ಯ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಜನರು ವಿಶೇಷದಾರ್ಥವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನನ್ನು ಕರೆಕರೆದು ಅವನಿಗೆ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂದಿ ಏನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಆ ಬಾಲಕನು ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿರಿಚ್ಛನಾದ ಆತನಿಗೆ ತಿನಸು-ಉಣಿಸುಗಳ ಆಸೆಯಿಲ್ಲೆಂದ ಬೇರೆ ಕು? ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಅವನು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಳಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹುರಿದ ಕಡಲೆ-ಅರಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವನು ಅವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದವರ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಜನರು ಅವನ ಈ ಹುಚ್ಚುತನಕ್ಕೆ ನಗುವರು. ಆದರೆ ಈಶ್ವರೀಸಾಮಾನ್ಯರಾದ ಜನರನ್ನು ದಂಗುಬಡಿಸದೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಿಟ್ಟೀತು? ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಯಾವ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಆ ಹುರಿದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿಬರುತ್ತಿದ್ದನೋ ಆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಆ ವರಪ್ರಸಾದವೋ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಸೆರೆ ಕಾಲು ಸಿಗದ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಲಕನ ಬಿತ್ತಿಗೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಖಂಡಗಟ್ಟಲೆ ಧಾನ್ಯಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಜನರಿಗೆ ಅರಿದನಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈಶ್ವರೀ ಮಾಯೆಯು ಬಲಿಷ್ಠವಿರುವದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಬಾಲಕನ ಐಶ್ವರತೇಜವು ಗೋಚರಿಸದೆ ಹೋಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಮೈ ಆತನು ಬಿತ್ತಿದ ಹುರಿದ ಕಾಳಗಳೇ ನಾಟಿ ಸಸಿಯಾಗಿ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಷ್ಟು ಅಘಟಿತ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಾಂದಣೀಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಪಾಲಿಗೆ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಮಾತಿಗೆ ಬಾರದವನಾದನು.

ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ರತ್ನಪಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ, ಅದು ಹ್ಯಾಗೆ ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೋ, ಮತ್ತೆ ವಿವಿಧಾತ್ಮಕವಾದವುಗಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಗಡಿಗೆಯು ಹ್ಯಾಗೆ ಸತ್ವಾನ್ನದ ರುಚಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲಾರದೋ ಹಾಗೆ ನಾಂದಣೀನಿವಾಸಿಗಳು ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದದ್ದು, ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಲ್ಲವು; ಹೀಗೆ ನಾಂದಣೀ ಜನರಿಗೆ ಮೂರ್ಖತ್ವದೃಶನಾಗಿ ತೋರುವ ಆ ಮೂರ್ಖಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿರಲೂ, ಏಳು ವರುಷಗಳು ಸಂದಿಹೋದವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಡುಕರವಾದ ಮೈರಾಗ್ಯವು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಮತ್ತು ಎರಿಗೆ ಎಳೆದರೆ ಕೋಣವು ಕೆರೆಗೆಳೆದು ತೆಂಬ ಗಾಡೆಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕನು ಮೈರಾಗ್ಯದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಅವನ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು ಅವನಿಗೆ ಲೌಕಿಕಚ್ಛಾನ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲು ಹವಣಿಸುವರು. ಅವನು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದಿರಲೂ, ಜನ್ಮೋಗಿ ತಾಡನ ಮಾಡುವರು. ಹೀಗೆ ದಿನಗಳು ಮೆಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನ

ಶರೀರವು ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣಾಯಿತು. ಆದರೂ ಆ ಬಾಲಕನ ಅನಂದೈತ್ತಿಯು ಅವನ ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಕುಂದಲಿಲ್ಲ. ಬಂಗಾರವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ನುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಬಡಿದರೂ ಅದು ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಸುಗುಣವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಅತ್ಯಧಿಕವಾಗಿ ಕಾಂತಿಮಯವಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ, ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಸುವರ್ಣದೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತೇಜೋವಂತನಾಗತೊಡಗಿದನು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನವಟ್ಟರೂ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಮಾರ್ಗವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಕಂಡುಬರಲು, ಅವನ ಶರೀರಸಂಬಂಧಿಕರು ಅವನ ಉಸಾಬರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

ಹೀಗಿರಲು, ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಮನದಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ,—ಈ ದೇಹವು ಜುಟ್ಟು ಬಂದು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಾದವು. ಇದರಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಗಳು ಬಹಳವಾಗಿವೆ. ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಯಾವನು ಸಮರ್ಥನಾದ ಸದ್ಗುರುವಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವನ ವನುಷ್ಯ ಜನ್ಮವು ನಿರರ್ಥಕವೇ ಸರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸದ್ಗುರು ಕೃಪೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಲಾರದು. ವಿಷಯಗಳ ಸಂಗವು ಸುಂಕರೋಗದಂತೆ ಹಾನಿಕಾರಕವಿದ್ದದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ಸ್ಥಿರವಾದ ಅಲಿಪ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದದೇಕಾದರೆ ಜ್ಞಾನದಾಕೃವಾದ ಸದ್ಗುರನ ಜರಣ ಸೇವೆಯ ಹೊರತು ನಮ್ಮಂಥ ವನುಷ್ಯರಿಗೆ ಗತ್ಯಂತರವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಾದ ಮಹನೀಯರು “ಧ್ಯಾನಮೂಲಂ ಗುರೋಮೂರ್ತಿಃ | ಪೂಜಾಮೂಲಂ ಗುರೋಪದಮಃ || ಮಂತ್ರಮೂಲಂ ಗುರೋವಾರ್ತಕಂ | ಮೋಕ್ಷಮೂಲಂ ಗುರೋಕೃಪಾ || ” ಎಂಬದಾಗಿ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಉಪಾಸನೆಯ ವರ್ಣನವನ್ನು ಮಾಡಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನಾದರೂ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಗುರು ಚರಣಗಳನ್ನೆ ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು.”

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಯೋಚಿಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾಲಿಗೂ ತಿಳಿದದೆ ತಮ್ಮ ಮನೆತನದ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲಮಿಯಾದ ಖಂಡೋಬನ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಂಗಳೂರಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆತನು ಏಕನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಖಂಡೋಬನ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಇತ್ತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಮಗನು ಇಲ್ಲದಂತಾದ್ದರಿಂದ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ದಡ್ಡನಾಗಲಿ, ಮೂರ್ಖನಾಗಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಡುರಿಗೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಬಯಸುವದು

ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು; ಅದರಂತೆ ಅವ್ಯಾಭಟ್ಟರೂ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾಮಾಶ್ರಯೂ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಉಂಟಾದ ಈ ಪುತ್ರವಿವೋಗದಿಂದ ಅವರು ತಳಮಳಗೊಂಡು ಸುತ್ತಲೂ ಜನರನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಶೋಧಕ್ಕೆ ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಮಂಗಳೂಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿಯು ಹತ್ತಿತು. ಒಡನೆ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು, ಯಾವ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೋ ಅವರನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ನಾಂದಣೀ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎಂದಿನಂತೆ ಭ್ರಾತೃತತ್ವರನ್ನಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳು ಮಂಗಳೂಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಗನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಸ್ಥೂವೋರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

ಮಂಗಳೂಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬಂದ ಬಳಿಕ ಕೃಷ್ಣಬಾಲ್ಯವು ಗುಡುಕುವೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಸುಕನಾದನು. ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ತಳಮಳವುಂಟಾಯಿತು. ಧ್ರುವನು ಭಗವತ್ತಾಪ್ತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆತನ ಪಟ್ಟಂತೆಯೊ ರಾಣಾರಾಮ ಮಹಾರಾಜರು ಗುರುದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಉತ್ಸುಕರಾದಂತೆಯೂ ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಗುರುದರ್ಶನವನ್ನು ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ದತ್ತಾಂಶನಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ನೀಗೆ ಗುರುದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಳಮಳಗೊಂಡದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ವಾಚಕರು ಸಂತಯಗೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸರ್ವ ಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಆತನು ಸಮಸ್ತರಿಗೂ ಗುರುವಾಗಿರಲು ತನಗೆ ಗುರುವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಹಾಗೆ ಅವಶ್ಯತೋರಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗುರುವು ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿತ್ತೆಂದೂ ಹಲವರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೇನೆಂದರೆ,--ಅವತಾರಿಕರಾದ ಮಹಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸಿದ್ದವಾದ ಗುರುತ್ವವಿದ್ದರೂ ಅವರು ಉಪಕಾರಧರವಾಗಿ ಗುರುವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಲೋಕದಲ್ಲಿ "ನಗುರೋರಧಿಕಂ" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಸತ್ಯವನ್ನಾಗಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವದೇ ಅವತಾರಿಕರಾದ ಸಜ್ಜನರ ಕೌಗವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಶಕ್ತವಾಗುವ ದಾರಿಯಿಂದಲೇ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಣ ಮಾಡುವರು; ಅದರಂತೆ ಪ್ರಸ್ತುತದ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರರೂ ತಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುದರ್ಶನೋತ್ಸುಕರಾಗಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಸದ್ಗುರುಸೇವೆಮಾಡುವದವಶ್ಯವೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ನೈರು ಪ್ರಕರಣ.

ಸದ್ಗುರು ಸೇವೆ.

ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸದ್ಗುರು ದರ್ಶನೋತ್ಸುಕನಾದದ್ದನ್ನು
 ಲ್ಲನಮ್ಮ ವಾಚಕರು ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿಯೇ ವಿವರಿಸಿರುವರು. ಇಷ್ಟೇ
 ನಿರಕ್ತಸ್ವಭಾವದ ಆ ಕುವರನಿಗೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರ ಸಂಗವು ಸಾಕೆನಿಸಿತು. ಮಾತಾ
 ಪಿತೃಗಳ ಶುಷ್ಕ ಶೋಕವು ಬೇಸರಕೊಟ್ಟಿತು ಆಗ ಆತನು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿ
 ಗಿದನೆನಂದರೆ-“ನರಜನ್ಮವು ಉತ್ತಮವಾದದ್ದೆಂದು ಸರ್ವರೂ ಕೊಂಡಾಡುವರು,
 ಆದರೆ ಯಾತರಸಲುವಾಗಿ? ಸಂಪೂರ್ಣ ಅವಯವಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಇರುವದರಿಂದಲೂ,
 ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಿರುವದರಿಂದಲೂ ಇದು ಅವಾರವಾಗಿ ವಿಷಯಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದ
 ಲಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಇದನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದೇ?
 ಛೇ, ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯುವವರನ್ನು ಮೂರ್ಖರೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಇಂಥವರಿಗೆ
 ದೊರೆತ ನರಜನ್ಮವು ನಿರರ್ಥಕವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಕುಟಕಯುಕ್ತವಾದ
 ವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬಹು ಮೂಲ್ಯವಾದ ಪೀತಾಂಬರವನ್ನು ಹೊದಿಸಿದರೆ, ಆ ಪೀತಾಂಬ
 ರವು ಛಿನ್ನ ಪಿಚ್ಚಿನ್ನವಾಗಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವದೋ
 ಹಾಗೆ ವಿಷಯಸುಖ ಬುದ್ಧಿಯವರಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ನರದೇಹದ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗು
 ವದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸದ್ಗುರುಸೇವೆಯಿಂದ ಭವನಾಗರವನ್ನು ಗಾಟಲಕ್ಕೆ
 ಈ ನರದೇಹವು ಉತ್ತಮವಾದ ನೌಕೆಯಂತಿರುವದರಿಂದ ಈ ನರದೇಹವು ಶ್ರೇಷ್ಠ
 ವೆಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಇನ್ನುಳಿದ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಸದ್ಗುರುಕೃಪೆಯನ್ನು
 ಪಡೆಯಲಕ್ಕೆ ಶಕ್ತನಾಗಲಾರನಾದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನರಜನ್ಮವು ಜೀವನಿಗೆ
 ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವೆನಿಸುವದು. ತಾಪಸರಲ್ಲಿ ಏನನು ಶ್ರೇಷ್ಠನಿರುವಂತೆಯೂ, ತರು
 ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪತರುವು ಶ್ರೇಷ್ಠನಿರುವಂತೆಯೂ, ಸರ್ವಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನರಜನ್ಮವು ಶ್ರೇಷ್ಠ
 ತಮನಿರುವದು. ಇಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠಪ್ರತಿಯ ಜನ್ಮವು ಸಿಕ್ಕಾಗ ತುಚ್ಛವಾದ ವಿಷಯ
 ಸುಖವನ್ನು ಬಿಡು ಸಿ ತತ್ಸಿದ್ಧಿರ್ಧವಾಗಿಯೇ ತೋರಲಾಡುವವನ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಭೀಕರ

ರವು! ಯಾಕಂದರೆ; ನರಜನ್ಮದ ಮುಖ್ಯವೈಭವ-ಸಂಪತ್ತುಗಳೆಂದರೆ, ಸದ್ಗುರುಸೇವೆಯೇ ಆಗಿರುವದು. ದೇಹವು ಉದುರಿಹೋಗುವದು ವೈಭವವು ನಾಶವಾಗುವದು. ಆದರೆ ಪದರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸದ್ಗುರುಸೇವೆಯು ಮಾತ್ರ ಕಾಲತ್ರಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಶವಾಗಲಾರದು ಈ ಸೇವೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಶಾಶ್ವತಸುಖಫಲದಾಯಕವು."

ಈ ಮೊರೆಗೆ ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರನು ಮನದಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿ, ತಾನು ಯಾವ ಸದ್ಗುರುನಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮರದೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಾಬುವಾ ಎಂಬವರೊಬ್ಬ ಸಜ್ಜನಶ್ರೇಷ್ಠರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಶ್ರೀ ಅಕ್ಕಲಕೋಟೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಪರಮ ಶಿಷ್ಯರು. ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸೇವೆಯಿಂದ ಬುವಾನವರು ಭಗ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ದ್ವೈತವು ನಾಶವಾಗಿತ್ತು ಗುರುಕೃಪೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನಭಾಸ್ಕರನು ಉದಯಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬುವಾನವರು ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಸೇವಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತ್ರೀಮುಕ್ತಂಕರ ಭಗವತ್ಪಾದಕವರು ಸದ್ಗುರುಗಳ ಗೌರವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ "ಸದ್ಗುರುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಉಪಸಾಯವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಇತನ ತಕ್ತಿಯೇ ಅಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಿರುತ್ತದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಸಮಾಧಿಯು ಕಲ್ಪಿಗವನ್ನು ಬಂಗಾರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆಂಬದೊಂದೇ ಸಿಬ; ಆದರೆ ಪರಿಸಗಲ್ಲಿನ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಅದ ಸುವರ್ಣವು ತನ್ನಂತೆ ಬೇರೆ ಕಲ್ಪಿಗವನ್ನು ಸುವರ್ಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾರದು. ಅಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಸಗಲ್ಲಿನ ಗುಣದರ್ಶನವು ಬರಲಾರದು. ಇದರಿಂದ ಪರಿಸಗಲ್ಲಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಗವನ್ನು ತನ್ನಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಸದ್ಗುರವು ಹಾಗಲ್ಲ; ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಶರಣುಬಂದ ಕಲ್ಪಿಗದಂತೆ ಇದ್ದ ಅಂದರೆ ತಾಮಸಿಯಾದವನನ್ನು ಸಹ ತನ್ನಂತೆ ಸತ್ಪ್ರಭಾಸನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸದ್ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಸ್ತುವೇ ಇಲ್ಲ"ವೆಂದು ಅಂದಂತೆ ಬುವಾನವರು ಸದ್ಗುರು ಅಕ್ಕಲಕೋಟೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದು ಅಜ್ಞಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಸ್ತುತದ ಸಮ್ಯಕ್ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರು ಇಂಥ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಆರಿಸಿ ಶರಣು ಹೋದದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು?

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಚಿಗಳಾದ ಅಗ್ನಾಬುವಾನವರು ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಈ ಘಟಕಾರೀ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಕೃಷ್ಣಬಾಲಕನು ತಾನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಿದ್ದೂ ಮನುಷ್ಯನೇವೆವ ತಾಳಿದ್ದರಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗತೋರಿ

ಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನಿಂದು ಗುರುಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆದ್ದು, ಪ್ರಾರ್ಥನಾಧಿಕಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ, ಗುರುಗೃಹದ ಹಾಗೂ ಅಂಗಳದ ಕಸ ಗೊಡಿಸಿ, ಸಮಾರ್ಜನವಿಧಿಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಳಿಕೆ ಗುರುಗಳು ಬಳಲು ಅವರಮುಖ ಪ್ರಕಾಶವಾದಿ ಪ್ರಾರ್ಥನಾಧಿಕಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸರ್ವದಾ ಗುರುವನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಗುರುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗುವದೆಂದೇ ತಡ, ಕೂಡಲೆ ಕಾರ್ಯವ ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ತತ್ಪರನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಗುರುಸೇವೆಯು ನಡೆಸಾಗ ಆತನ ಹಸಿವು-ನೀರಡಿಕೆಗಳ ಪರಿವೆಯು ತಪ್ಪಿತು. ಎತ್ತರಂತಿ-ನಿದ್ದೆ ನಡೆದಲಾದವುಗಳು ಮರೆತು ಕೊಡಿದವು. ಸರ್ವದಾ ಗುರುಚಾಕರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತನ ಮನಸ್ಸು ತಲೆನಿಂತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದದ್ದರಿಂದ ಶರೀರವಾಲ್ಸದ ಕಡೆಗೆ ಆತನ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಹೋಗದೆ ಇದ್ದದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಯಿತು. ಯಾಗು ಭವನಾಗರವನ್ನು ಬಾಟುವದಕ್ಕೆ ಶರೀರವನ್ನು ಸಾಧನವನ್ನಾಗಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವದೋ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಹೀಗೆ ನಡೆಯುವದು ಸಮವೆಂದೇ ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಯಾಕಂದರೆ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಬಡುವರೇ ಹೊರತು, ಸಾಧನವಾದ ಸಾಧನವನ್ನೇ ಜತನ ಮಾಡುತ್ತ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡಲಾಗದು. ವ್ಯವಹಾರದೊಳಗೆ ನಾವು ಈ ನಿಮಿತ್ತವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮೂಲವನ್ನು ತೊಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ, ನಾವು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮರೆತು ನಡೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯದೇಹದ ಕೊನೆಮ ಉದ್ದೇಶವು ಪೋಷ್ಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದಿದ್ದು, ಅದರ ಕಡೆಗೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ದುರ್ಲಕ್ಷ ಮಾಡಿರುವೆವೆಂಬದನ್ನೂ, ದೇಹವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವೆವೆಂಬದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬರಿಸುವದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಇದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಅನುಭವದ ಮಾತಾಗಿರುವದು.

ಪ್ರಸ್ತುತದ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರು ನಮ್ಮಂತೆ ಮಂದಮತಿಗಳ್ವಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ದೇಹದ ಉದ್ದೇಶವೇನಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಪುನಃ ಜನರ ಸ್ಪೃತಿಪಟಲದ ಮೇಲೆ ತಂದು ಕೊಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ನಿನ್ನಿನಮವಾಗಿ ಗುರುಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವರು ಗುರುಗೃಹದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ವಾಸವಾಗಿರಲು ಅವರ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು ಮಗನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಮಿರಬೆಗೆ ಹೋದರು. ಮಗನು ಹೀಗೆ ವಿರಕ್ತನಾಗಿರುವದು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಬೋದಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರನನ್ನು ಹತ್ತರ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೋಧನ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ತಮ್ಮ,

ಹೀಗೆ ಉಡಾಳನಾಗಿ ತಿರುಗಬಾರದು. ಪರೋಪಕಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವು ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಲಗ್ನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗೃಹಸ್ಥ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಸ್ತ್ರೀಪರಿಗ್ರಹವು ಕೆಟ್ಟೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡ. ಕುಲ ಸತಿಯರು ಸ್ವಪುರುಷನಿಗೆ ಇಹದಲ್ಲಿಯೂ, ಪರದಲ್ಲಿಯೂ ಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವರು. ತಮ್ಮ, ನೀಗೇ ಹೇಳು. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪುರುಷನಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಆಗುವವಾಗಿದೆ? ಸ್ತ್ರೀಯಿಲ್ಲದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಭಿಕಾರವಿದೆಯೇ? ಅತಿಥಿಯು ಹಸಿದು ಬಾರಾಯಿ ಬಂದರೆ, ಅವನಿಗೆಂದು ಪಂಚ ಪಾತ್ರೆ ಉದುಕ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆ? ಹೆಂಗಸರೆಂದರೆ ಗೃಹದೇವತೆಗಳು. ಅವರ ಸುಗುಣಗಳಿಂದ ಪುರಷನ ಕೀರ್ತಿಯು ಬೆಳೆಯುವದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಗೃಹ ಸ್ತ್ರಾಶ್ರಮವು ಧನ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಋಷಿಗಳು ಕೊಂಡಾಡಿರುವರು. ನೀನು ಇಂಥ ಸರಳ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬಹು ತೊಡಕಿನ ವೇದಾಂತ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಿಂದುಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಹತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ? ಹುಡುಗತನವಿರುವದರಿಂದ ವೇದಾಂತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಂಕಟಗಳು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರವು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ವೇದಾಂತದಭ್ರಾಂತಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಪ್ರಾಯಬಂದಕೂಡಲೆ ವಿಷಯಗಳ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಕ್ಕಿ ಲೋಕದವರ ಅಪಹಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. “ಬಲವಾನ್” ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಾಹಣೀ ವಿದ್ವಾಂಸಮಪಿಕರ್ಷತಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿರುವದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಜಯಿಸುವದು ಎಂಥಂಥವರಿಗೂ ದುಷ್ಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನೀನಂತೂ ಚಿಕ್ಕ ವನು, ಪ್ರಪಂಚದ ಅನುಭವವು ನಿನಗಿನ್ನೂ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಎಳೆಯಹತ್ತಿದಾಗ ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾದೀತು. ಹಿಂದುಗಡೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಹೀಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿ ಜನರು ನೀತಿ ಭ್ರಷ್ಟರಾಗಬಾರದೆಂತಲೇ ನಮ್ಮ ಋಷಿಗಳು ಚತುರಾಶ್ರಮಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವರು. ಈ ಆಶ್ರಮಗಳು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮೋಕ್ಷ ಪದವಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಯ್ಯುವ ಸೋಪಾನಗಳಾಗಿವೆ ಮೊದಲನೇ ಮೆಟ್ಟು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವು, ಎರಡನೆಯದು ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವು; ಮೂರನೆಯದು ವಾನಪ್ರಸ್ಥವು; ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಸಂನ್ಯಾಸವು. ಹೀಗೆ ಆಶ್ರಮಗಳ ಕ್ರಮವಿರುವದು. ಈ ಕ್ರಮತಪ್ಪಿ ಅಕ್ರಮವಾಗಿ ನಡೆದರೆ ನಡೆಯುವ ವನಿಗೆ ಭಯಂಕರ ಗಂಡಾಂತರವು ಉಂಟಾಗದೆ ಇರದು! ತಮ್ಮ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಕೇಳು. ನಿನ್ನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಾಲು ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಚಂಡಿ

ತನಹಿಡಿದು ಮುಂದೆ ಆರೂಢಸಾತಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಜನರಿಂದ ಭೀ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವು ನಿನಗೂ ಒರಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಹದಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವ ಹಿತದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೋ ನನ್ನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ವೃಥಾವಾಗಗೊಡಬೇಡ!

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ತಂದೆಯು ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು, ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರನು ನಕ್ಕು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ:—“ತಂದೆಯವರೇ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಸತ್ಯವಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಯಾಗುವ ಶುಭಯಿಲ್ಲ. ವೊದವೊದಲು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪರಾಯಣರಂತೆ ನಟಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ವಿಷಯಲಂಪಟಾಗುವ ಜನರು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಕಡೆ ತನಕ ವಿಷಯಗಳ ಗಾಳಿ ಒಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಮಹಾತ್ಮರೂ ಸಿಗುವರು. ವಿಷಯಗಳ ಎಳತಕ್ಕೆ ಸಿಗುವದು ಜಡುವದು ಮನಸ್ಸಿನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ದೃಢ ಮನಸ್ಸಿನ ಪುರುಷರಿಗೆ ಯಾವ ವಿಷಯಗಳೂ ನೋವವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಾರವು; ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವದೆಲ್ಲ ಮಾಯೆಯ ಆಡಂಬರವಿದ್ದು ಅದು ನಶ್ವರವೆಂದು ಯಾರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೋ ಅವರಿಗೆ ಮಿಥ್ಯವಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳ ಅಭಿಲಾಷೆಯು ಹ್ಯಾಗೆ ಅಗುವದು? ಮೃಗಜಲವು ನಿಜವಾದ ಬಲವೀಡೆ ಜಲದ ಆಭಾಸವಿರುವದೆಂದು ತಿಳಿದ ಮನುಷ್ಯನು ಎಷ್ಟು ನೀರಡಿಸಿದ್ದರೂ ಆ ಮೃಗಜಲಕ್ಕೆ ನೀರೆಂದು ಧಾವಿಸ ಬಹುದೇ? ನಿಜವಾದ ನೀರು ಎಲ್ಲರೂನದೋ ಅದನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಹೊಚ್ಚಿತುಂಬ ಜಲ ಪಾನ ಮಾಡಿ ಸುಖವೊಂದುವನು. ಆದರೆ ಮೃಗಜಲದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯದ ಮೃಗಗಳು ಮಾತ್ರ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಮೃಗಜಲದ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿ ಅಳತೆಗೆಟ್ಟು ಕಷ್ಟ ಒಟ್ಟು ವೃಥಾವಾಗಿ ಸತ್ತುಹೋಗುವವು. ಇದನ್ನು ನಾವು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣುತ್ತೇ ವಷ್ಟೇ, ಇದರಂತೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದವರು ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ವಿಷಯಗಳ ಬೆನ್ನ ಹತ್ತಿ ಲಾರರು. ಅವರು ನಿಜವಾದ ಸೌಖ್ಯವಾವುದೆಂಬದನ್ನೇ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರುವದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಸೌಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂದಿಗೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಮಾಯಾ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯದ ಅಜ್ಞರು ಮೃಗಜಲಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸುವ ಮೃಗಗಳೋಪಾಯಿಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸುವರು. ತಂದೆಯವರೇ, ನಾನು ಇದುವರೆಗೂ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಚಕಾರ ಶಬ್ದವನ್ನು ಹೇಳಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಈ ರೀತಿ ಹಳದ ಮಾತಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ; ಎಲ್ಲಾದರೂ ನಾನು ತಮ್ಮ ಬಾಲಕನು; ತಮ್ಮ ಚರಣಗಳ ಅಶೀರ್ವಾದವು ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು.”

ఈ మేరేగే కృష్ణ కువరను మాతనాడి యమ్మనాగలు జ్యోయిసరు బీరగాదరు. ఇదువరేగూ తమ్మ మగను మూర్ఖునందు అవరు తిళిదిద్దు, ఈగ ఆతన అస్థులిత హుగు తత్పనిరూపణద సంభాషణ కేళి అవరల్లి మగనే విషయపాగి ఒందు ఒగేయ సద్పా వనెయుంటాయితు. మగను మూర్ఖ సిరదే జన్మతః బ్రహ్మవేత్తనిరువనెందు తిళిదరు; బళిక అవరు మనదల్లి యోజిసిద్దీనందరే—“నమ్మ హేచ్ఛయల్లి శుట్టిద ఈ రత్నవ అసామాన్య పాగిరువదు. వేదవ్యాస మహర్షిగళు గృహస్థశ్రమియాగేందు యమ్మ జ్యోధిసిదరూ శుకరు అదన్ను కిషయమేలే హాకికేళిల్లెంబ కథయన్ను నాను భాగవతదల్లి కేళిద్దీనే. ఆదరంతే ఈగ నన్న మగనూ బ్రహ్మజ్ఞు రాద శుకరంతే బండితవాదియిరువను. ఇవనిగే నాను యమ్మ జ్యోధిసి దరూ డబ్బు గోడద మేలే నిరు హసేందంతే వృధా ఆయాసక్కే కారణవే సరి! నిజవాద మహాత్మనాగిద్దరే లోకోకోదధారకనాగువను. కళ్ళా మనుష్యనాగిద్దరే లోకోకదవర నిందేగే గురియాగువను. నావు బందపాదిగే సుంకవిల్లింబంతే తిరుగి లూరిగే యోగిగువదు లేసాగి కాణుత్తద”

పిరిగే యోజిసి, జ్యోయిసరు ఆత్మా బువానవరిగే ఘట్టియాగి మగన విషయవన్ను ఆవరిగే తిళిసి, స్వగ్రామక్కే తేరళిదరు. ఇత్త కృష్ణ కువరను గురుసన్నిధిగే హోళిగలు, బువానవరు ముగుళునగేయింద “అప్పా మగన నిమ్మ తందేయవరు కరేయ బందిరలు నిను లూరిగే యోగిగువదక్కే యాకే ఔదాసినతేయన్ను తోలెరిసిద? నిను హ్యాగన బ్రహ్మజ్ఞునే ఇరుపియప్పే; నినగే మిరజేయూ అప్పే; నాందణేయూ అప్పే. పిరిగిద్దు నిను పిరిగేకే మాడిదే? ఎందు నుడియలు, కృష్ణ కువరను హాస్యభావదింద గురుముఖ వన్ను నోడిదను. ఆగ ఆ ఊభయరూ పరస్పరరన్ను దృఢపాగి ఆలింగిసిదరు. అవర ఆ ఆలింగవు ఆ గురుశిష్యర అవిభక్త స్థితియన్ను పశదపాగి వ్యక్త గోళిసితు.” నిజవాద బ్రహ్మానంద మగ్గరాదవర స్థితియు హ్యాగిరుత్త దంబదన్ను ఆ కాలదల్లి యారాదరూ నోడిడయసుత్తిద్దరే, ఆ గురుశిష్యర ఆగిన ప్రసంగవన్ను నోడిడయదాగిత్తెందు నిర్వివాదపాగి యేళుడుదు. ముఖ్యపాగి యేళతక్క తాత్పర్యవిష్టే; ఆ గురుశిష్యరు దేహమాత్రదింద భిన్నభిన్నరాగి తోలెందరే హోరతు నిజపాగి అవరు పకరూపపాగి

ಹೋದರು. ಅಲಿಂಗನ ಸಂಭ್ರಮವು ಮುಗಿಯಲು ಬುವಾನವರು ನುಡಿದರೇ ನಂದರೆ:—ತಿಷ್ಠೋತ್ತಮಾ, ನೀನು ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಿಷ್ಠನು, ನಾನು ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗುರುವು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ದೇಹೋಪಾಧಿಯ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೇ ತಿಷ್ಠತ್ವ-ಗುರುತ್ವದ ತಾರತಮ್ಯವೇ ಹೊರತು ಅನ್ಯಕಾರಣವಿಲ್ಲ; ನೀನು ಯಾರಿರುವೆಯೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಮಹಾರಾಜರವರ (ಅಕ್ಕಲಕೋಟೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ) ಅನುಗ್ರಹಮಾತ್ರದಿಂದ ನಿನ್ನ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಇನ್ನು ನೀನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವಾದ ಈ ಗುರುಸೇವೆಯ ಅಂಗವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ಅವಕಾರ ಕಾಯಗಳನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸು. ಮಾತ್ರ ಬಹು ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ಕಲಿಯುಗದ ಜನರು ವಿಷಯಂಪಟಗಳು, ಕಾಮನಾಪರರಾಗಿ ದಿನಾಲು ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವರು. ಭಾವಿಕರೂ, ಅಭಾವಿಕರೂ ಹಿಂದುಗಟ್ಟಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವರು. ಭಾವಿಕರನ್ನೂ, ಅಭಾವಿಕರನ್ನೂ ವಿಂಗಡಿಸುವ ಸಾರಣಿಗೊಂದನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರು, ಇಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು.

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಅಸ್ಥಾಬುವಾನವರು ತಮ್ಮ ಈ ತಿಷ್ಠೋತ್ತಮರಿಗೋಸ್ಕರ ನಾಲ್ಕು ಬೋಧಪರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ತತ್ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಯೋಪವೇಶನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಒಳಿಕೆ ತದವೇನ.' ಕೇವು ನಿಮಿಷಗಳು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು ಗುರುಗಳು ಜನದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮೈಕ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಮುಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ವಿಧಿವತ್ ಜರುಗಿತು. ಗುರುಗಳ ನಿಧನದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಿಕರು ಮಿರಜಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಲು ಹೋದರು. ಜನ್ಮಕಾ ಪೂಜ್ಯರಾದ ಅವರು ಗುರುಸೇವೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಕಾಂತಿಮಯರೂ, ಪೂಜ್ಯರೂ ಆಗಿ ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ ಗೈದ ಲೀಲೆಗಳು ಲೋಕವಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾಗಿರುವವು. ಇಂಥ ಪಾವನತರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ಹೇಳಲು ಸಕ್ರಮಿಸುವೆವು. ಪ್ರಿಯ ವಾಚಕರೇ, ಸಾವಧಾನರಾಗಿ.

೨ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ.

ಓಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಗುರುಗಳ ನಿರ್ಯಾಣವಾಗಲು ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರು ಮರಚಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾದರಷ್ಟೇ; ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಕರವೀರಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಲಾವಂತಿಯೆನಿಸಿದ ತಾರಾ ಬಾಯಿ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟಪದ್ಧತಿಯ ನಿಯಮವನ್ನು ಸಾಲಿ ಸುತ್ತ ಎಲ್ಲರ ಪ್ರೇಮಾದರಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕ್ರಿಯೆಯು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಕ್ರಿಯಾಪರಿಪಾಲನ ಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯನು ಎಂಥವನಿದ್ದರೂ ಮಾತಿಗೆ ಬಾರದವನಾಗುವನು. ಸಾಮಾಂತಿಕೆಗೇ ಕ್ರಿಯೆಯೆಂಬ ಸಂಜ್ಞೆಯು. ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ, ಕಡೆತನಕ ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸುವದೇ ಕ್ರಿಯಾಪಾಲನವೆನಿಸುವದು. ಇಂಥ ಕ್ರಿಯಾಪರಿಪಾಲನ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ದೇವರ ದರ್ಬಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವರು. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಕಲಾವಂತಿಯು ಇಂಥ ಕ್ರಿಯಾವಂತರಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾನಂದಿ ನೊಡಲಾದ ವೇಶ್ಯಾರಿಗನೆಯರು ಪತಿವ್ರತಾಭಂಗವನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಪಾಲಿಸಿ ಈಶ್ವರಕ್ಕನಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾದರೋ ಹಾಗೆ ಈ ತಾರಾಬಾಯಿಯೂ ಜಾತಿಯಿಂದ ವೇಶ್ಯಳಾಗಿದ್ದರೂ ಕ್ರಿಯಾವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಧರ್ಮಸ್ಥಳೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ದ್ರವ್ಯದ ಆಶೆಗೆ ಬಿದ್ದು, ಉಳಿದ ವೇತ್ಸಿಯರಂತೆ ಪರಪುರುಷರಲ್ಲಿ ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಪುರುಷರೊಡನೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟಕರಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಕರಾರಿನಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವ್ರತ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಇದ್ದರೂ ಆಕೆಯು ಸ್ವೀಕೃತಪುರುಷನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರ ಪುರುಷನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಅವಳು ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಬಹು ಜನರು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಬಳಿಕ ಅವಳು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಅಂದಿನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದಳು.

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಗತಿಸಿತು ದೃಷ್ಟಾಂತದಂತೆ ಸತ್ಪುರುಷನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು. ನನ್ನಂಥ ಪಾಪಿಷ್ಠಳ ಮನೆಗೆ ಸತ್ಪುರುಷರು ಬರಬಹುದೇ? ಎಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ಬೆಸತ್ತು ಮತ್ತೆ ವಾಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ವೊದಲಿನಂತೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪುನಃ ಅವಳಿಗೆ ವೊದಲಿನಂತೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಯಿತು. ಆಗಲವಳು ಭಗವದ್ವಚನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಪುನಃ ಮನೆಗೆ ಒಂದಳು, ಮತ್ತು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕ್ರಮಿಸಿತು. ಸತ್ಪುರುಷರಾರೂ ದಯಮಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮಾತ್ರ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಪೂರ್ಣ ನಿರಾಶನಾದಳು. ಆಕೆಯು ಭಗವದ್ವಚನವು ಸುಳ್ಳೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು. ಈ ಸಾರೆ ಏನೇ ಆಗಲಿಲ್ಲದೇಕೆ, ಪ್ರಾಣಹೊಂದರೂ ಶ್ರೀದತ್ತ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲದೇಕೆ, ಶ್ರೀಯಸ್ಥಾನ ಬಿಟ್ಟು ಒರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿ ಹೊರಟಳು. ಆಕೆಯು ಉರದಾಟಿ ಒಂದೆರಡು ಮೈಲುಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಿರಲು, ಎದುರಿಗೆ ಒಂದು ವೃಕ್ಷಿಯು ಒಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ತರುವಿ ನುಡಿದದ್ದೇನೆಂದರೆ:—“ನಿನಗೆ ಎರಡು ಸಾರೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾದರೂ ವಿಶ್ವಾಸ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ? ನೀನು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ವಾರಾಂಗನೆಯು. ನಿಶ್ಚಯ ಬುದ್ಧಿಯು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಈ ಸಾರೆ ವಾಡಿಗೆ ಹೋದೆಯೆಂದರೆ, ಚನ್ನಾಗಿ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದುಮಾತ್ರ ಒರುವಿ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಆಗಂತುಕ ವೃಕ್ಷಿಯು ನುಡಿಯಲು, ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಮಿಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದಳು. “ಅವ್ಯಯ್ಯಾ, ನಾನು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಯಾರ ಮುಂದೆಯೂ ಹೇಳಿರದ್ದರೂ ಈತನಿಗೆ ಹಾಳಾಗಿ ತಿಳಿದಿರಬಹುದು! ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಈತನು ಹುಚ್ಚನ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ—ಹಾ! ತಿಳಿಯಿತು, ಈತನೇ ಆ ಸತ್ಪುರುಷನಾಗಿರಬಹುದೇನು? ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಗುಪ್ತಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುವದು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಛೇ, ಇವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶ್ರೀದತ್ತ ಮಹಾರಾಜನು ಹೇಳಿದ ಸತ್ಪುರುಷರು; ಇವರೇ ನನ್ನ ಉದ್ಧಾರಕರ್ತರು, ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಂಬಿಕೊಂಡು ತತ್ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರ ಚರಣಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಆ ವೃಕ್ಷಿಯು ಚರಣಗಳನ್ನು ಕೊಸಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ತಾರಾಬಾಯಿಯು ದೈನ್ಯ ಮುಖದಿಂದ “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ತಾವೇ ನನ್ನ ಭಾಗದ ಗೈವತವು; ಶ್ರೀದತ್ತ ಮಹಾರಾಜರ ವಚನವು ಇಂದು ಸತ್ಯವಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿ ಪಾಪಿಷ್ಠೆಯಾದ ನನ್ನಿಂದ ಸೇನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೃತಾರ್ಥನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನು ಜನ್ಮತಃ ಸಿಂಹಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವಳು; ಮೇಲಾಗಿ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ದುಷ್ಟ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆದವಳು. ಅಂದಬಳಿಕ ನನ್ನ ಸಮಾನ ತಾಂಡಾಲರು ಭೂತಲದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಜ್ಜನರ ಕೀರ್ತಿಯು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನಂಥ ಪಾಪಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಯಾಕಂದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸದ್ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಭಾವವೇ ಹಾಗಿರುತ್ತದೆ ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನವನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೆ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ಕಸೂರಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲ ಅದರ ಸಂಮಳದಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರವು ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದರೆ ಕಬ್ಬಿಣವು ಸುವರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಪುಣ್ಯರಾಶಿಗಳಾದ ಸಜ್ಜನರ ಸಂಗದಿಂದ ಪಾಪಿಗಳ ಪಾಪವು ಸಮೂಲವಾಗಿ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಜ್ಜನರ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನಂತೂ ಪಾಪಿಷ್ಠೆಯು, ಶ್ರೀದತ್ತನ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಚರಣಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಆಕೆಯ ಈ ರಹಸ್ಯಮಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದಯೆಯುತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹಾಸ್ಯಮುಖದಿಂದ “ತಾಯಿ, ಅಂಜಬೇಡ” ಎಂದು ನುಡಿದು ಆಕೆಗೆ ಅಭಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಹೀಗೆ ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಭಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾರೆಂಬದು ನಿಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ಗುರುಗಳ ನಿಧನದ ನಂತರ ಕರವೀರಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೀವು ಓದಿ ತಿಳಿದಿರುವಿರಷ್ಟೇ, ಅದರಂತೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರು, ಆದರೆ ಆ ವಿಶಾಲವಾದ ನಗರದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಷಯಸುಖಲೋಲುಪವಾದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ದಿನಾಲು ನೂರಾರು ಜನ ಹುಚ್ಚರು ಬರುವರು, ನೂರಾರು ಜನ ಹುಚ್ಚರು ಹೋಗುವರು, ಎಂದು ತಿಳಿದು, ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಶ್ರೀದತ್ತನ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರನ್ನು ಸತ್ತುರುವರೆಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು, ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಸರ್ವರಿಗೂ ಆನಂದವಾಯಿತು. ತಾರಾಬಾ

ಯಿಯು ಅವಧೂತರ ವಿಷಯವಾಗಿ ತನಗೆ ಒಂದ ಅನುಭವವನ್ನು ಸಮಸ್ತರ ಮುಂದೂ ಹೇಳಿದಳು. ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ತಾರಾಜಾಯಿಯ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಜನರ ಸಮ್ಮದಳವು ಹೇಚ್ಚ ತೊಡಗಿತು. ವಾರಾಂಗನೆಯ ಮನೆಗೆ ಯಾರೋ ಸಾಧುಗಳು ಬಂದಿರುವರೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯು ಆ ಊರತುಂಬಿಲ್ಲ ವಸರಿಸಿತು. ದುರ್ಜನರ ನಿಂದೆಗೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು:--“ಕಲಿಯುಗದ ಸಾಧುಗಳು ಇಂಥವರೇ ಸರಿ! ಎಲ್ಲಿ ಯಾದರೂ ವಾರಾಂಗನೆಯರನ್ನೋ, ಶ್ರೀಮಂತ ವಿಧವೆಯರನ್ನೋ ಅಥವಾ ಭೋಳೇ ಜನರನ್ನೋ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ತಮ್ಮ ಬೇಲೆಬೇಲೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು ಅವರ ಕೆಲಸವು! ಇವರಿಗೆ ಸಾಧುಗಳೆಂದು ಯಾರು ಅನ್ನುವರು? ಮೂರ್ಖರೂ ವ್ಯವಹಾರ ಶೂನ್ಯರೂ ಆದವರು ಮಾತ್ರ ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಇಂಥವರನ್ನು ಸಾಧುಗಳು- ಸಾಧುಗಳು ಎಂದು ಕೊಂಡಾಡುವರು. ಇವರಿಂದಲೇ ಆ ಸಾಧುಗಳ ಪ್ರಸಫವು ಬೆಳೆಯುವದು. ನನು ಸಾಧುಗಳೋ ನಮ್ಮಪ್ಪಾ! ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇವರ ಪುಂಜಾಟಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.” ಎಂದು ಮನಸೋಕ್ತವಾಗಿ ನಿಂದಾರೂಪದ ಹರಟೆಯನ್ನು ಕೊ-
ಚ್ಚುತ್ತ ನಾಯಿಸುಖವನ್ನು ಹೊಂದಕತ್ತಿದರು. ಪಾಪ! ಆ ನಿಂದಕರು ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರ ಪನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೇನು ಬಲ್ಲರು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳ ಪೇಷದಿಂದ ಅನಂತ ಜನರು ತಿರುಗುವವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹೊಂಬುತ್ತಾಳೆಯು ನೋಡಲಕ್ಕೆ ಬಂಗಾರದಂತೆ ಕಂಡರೂ ಅದು ಬಂಗಾರವಾಗಬಹುದೇ? ಅದರಂತೆ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿಯೋ ತಿರುಗುವ ಸಾಧುವೇಷ ಧಾರಿಗಳು ನಿಜವಾದ ಸಾಧುಗಳು ಹ್ಯಾಗೆ ಆದಾರು? ನಿಜವಾದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ನಿಜವಾದ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಆ ನಿಂದಕರು ಅರಿತವರಾಗಿದ್ದರೂ ಪರೀಕ್ಷಾ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ನಿಂದಾರೂಪವಾದ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು ಇರಲಿ.

ತಾರಾಜಾಯಿಯು ಅತ್ಯಂತ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಅವಧೂತರಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡ ಹತ್ತಿದಳು. ಅವಳ ವ್ಯಾಯಾಮ ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಭಾವಿಕರಾದ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಒಣುಬರಲು. ಅವರವರ ಕಾಮನೆಗಳೂ ಪೂರ್ಣವಾದವು. ಸಜ್ಜನರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿ ಬಿಡುವರು. ಆ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಯಾರಾದರೂ ಉದ್ಭೂತರಾಗತಕ್ಕವರು ಆಗಲೆಂಬ ದೇ ಆ ಪ್ರಭಾವವ್ಯಕ್ತಾನದ ಉದ್ದೇಶವಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರೂ

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ತಮ್ಮನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದ ಒಳಿಕೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೈಲಿ ಗಿಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರು ಆ ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಸುಳಿವು ಹತ್ತಿಗೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತರು ಬಂದ ಹೊರತು, ಸಜ್ಜನರು ಬೈಲಿಗೆ ಬರುವದಿಲ್ಲೆಂಬುದು ಇವರ ಕೃತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮೇರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರವರು ಕರವೀರಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಸದ್ಭಕ್ತಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುತ್ತ ತಮ್ಮ ಐಶ್ವರ ತೇಜಸ್ವಿ ಸ್ವರೂಪವಾದವರು.

೪ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಸಂಸಾರಿಕರ ಸಂಗವು ಎರಕ್ಕರಿಗೆ ಮಾರಕವು.

ಕೆಲಕಾಲವು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಅಹಂಭಾವವುತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಮಾನ ಪುಣ್ಯವತಿಯರು ಯಾರಿರುವರು? ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪರಾದ ಅವಧೂತರು ನನ್ನಿಂದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸುತ್ತ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುವರು. ನಾನೇ ಧನ್ಯಳು” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ತಪ್ಪಿನದಲ್ಲವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರಿಂದಂಟಾದ ಅಹಂಭಾವವು ಬೇರೆ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹಿಂಸೆಕೊಡಲಾರಂಭಿತು. ಆಗ ಅವಧೂತರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಆಗ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಮಾಘಮಾಸದ್ದುಂದು ಕರವೀರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಯಾಗವೆಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಪರಿವಾರವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಒಳ್ಳೇ ಉತ್ಸವದಿಂದ ಅವಧೂತರೊಡನೆ ಪ್ರಯಾಗವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಪಣೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರಪ್ರವೀಣರಾದವರು ಹಾಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಷಡ್ರಸಾನ್ನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ವೇದಘೋಷ ಮಾಡುತ್ತ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣವೆಂದು ಉದುಕಬಿಡುವ ದಾರಿಯನ್ನು ನೀರಿಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರು ಇಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಇಲ್ಲದಂತಾದರು. ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಈಗಲ್ಲಿ ಹೋದರೆಂದು ಜನರು ಅತಿತ್ತ ಹುಡುಕಹತ್ತಿದರು; ಆದರೆ ಅವರು ಅಲ್ಲಿದ್ದರಷ್ಟೇ ಸಿಗುವದು? ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯು ಹುಡುಕಿ ಬೇಸತ್ತಿತು. ಜನರೆರೂ ಇದೇನು ಚಮ

ತ್ಯಾರವೆಂದು ಎಸ್ಮಿತರಾದರು. ಅಹಂಭಾವದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಮಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನೋಡಿಯು ಬಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಗುರುಗಳನ್ನು ದೈನ್ಯ ಭಾವದಿಂದ ಸ್ಮರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಒಂದು ತಾಸಾಯಿತು, ಎರಡು ತಾಸಾಯಿತು, ಅವಧೂತರ ಸುದ್ದಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಗುರುಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದರೆಂಬ ಅಸಮಾಧಾನ ದಿಂದ ಕೆಲವರು ಭೋಜನ ಮಾಡದೆ ಕರವೀರಕ್ಕೆ ಹೋದರು; ಕೆಲವರು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕಾಟವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಸುಖವಾಗಿ ಭೋಜನಮಾಡಿದರು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಗುರುಗಳ ದರುಶನವಾಗುವ ವರೆಗೆ ಊಟ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದಳು. ಆ ದಿನ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ದಾರಿ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಗುರುಗಳು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲೊಳಗೊಂಡ ದುರಭಿಮಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿವಾಸೀನೃದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಯಾಗದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಗ್ರಸ್ತ ಅಸಮಾಧಾನವೆಂಬ ಕೂಪದಲ್ಲಿ ನೂಕಿ, ಗುಪ್ತರಾದ ಅವಧೂತರು ಸಹ್ಯಾದ್ರಿಯ ಕಿರಿಗಂಟೆಯ ಅಡನೆಗೆ ಹೋದರು. ಸಂಗಡ ಇದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರು ದಾರಿ ನಡೆದು ಬೇಸತ್ತರು. ಮೂರು ದಿನಗಳಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನ-ನೀರುಗಳೆದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗ ದೇಹಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಆ ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರು ಬಹಳವಾಗಿ ಹತಾಶರಾದರು. ಆಗ ಅವರು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು:—“ಛಾಪೊ ನಮಗೆ ಕಾಲುಗಳು ಒಹಳವಾಗಿ ನೋಯುತ್ತವೆ. ಕ್ಷುದ್ಧಾಧಿಮಸ್ತಂತೋ ಹೇಳಲೇತೀರದು. ನಮಗೆ ಈಗ ಪ್ರಾಣಾಂತ ಸಮಯವೇ ಬಂದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ದಯಮಾಡಿ ನಮಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಕೊಡಬೇಕು; ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸವಿವರದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿದ್ದರೆ ಊಟ ಮಾಡಿ ಬರುವೆವು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲು. ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಧೂತರು ನಕ್ಕರು; ಮತ್ತು ನುಡಿದ ರೀತಿಯೆಂದರೆ:—“ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ದೇಹಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸದಿದ್ದರೆ ಎರಕ್ತರು ಹ್ಯಾಗಾಗು ವೆ? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಎರಕ್ತನಾದವನು ದೇಹಯಾತನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡಬಾರದು. ಎರಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೇ ಗುರುಭಕ್ತನಾಗ ಬೇಕು. ಒಪ್ಪಿ ಗುರುಭಕ್ತನಾದ ಮೇಲೆ ಕ್ಷುಧಾಶಾಂತ್ಯರ್ಥವಾಗಿಯಾಗಲಿ, ಮತ್ತಾವ ಕಾರಣದ ಸಲುವಾಗಿಯಾಗಲಿ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಸಹಾಯವನ್ನು ದೈನ್ಯ ದಿಂದ ಬಯಸಬಾರದು. ಇದು ಮೊದಲೇ ಕಲಿಯುಗವು; ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಜನರಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚು. ಇಂಥದರಲ್ಲಿ ನೀವು ದೇಹಸೌಖ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯಾಚಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೈನ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸಂತಾಪವಾಗಬಹುದು.

ಒಂದುವೇಳೆ ಅವರು ಏನಾದರೊಂದು ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೈಮುರಿಯಾಗಿ ಧಳಿಸಿದರೂ ಧಳಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂಥ ಹುಚ್ಚಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಡಿರಿ. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿರುವ ವೃಕ್ಷಗಳು ನಮಗೆ ಆಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಿರುವವು. ಇದರಿಂದ ನಾವು ನಮ್ಮ ಜರಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಶಾಂತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವಧೂತರು ಮಾನಾಡಲು, ಆ ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಅದು ರುಚಿಸದೆ ಹೋಯಿತು. ಸಮೀಪೀನವಾದ ಪಕ್ಷಾನ್ನಗಳನ್ನುಂಡ ಅವರ ನಾಲಗೆಯು ಅಡವಿ ಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಗಿಡಗಂಟೆಗಳ ತೊಪ್ಪಲವನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸದಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆಯಾದ ರೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣದಿದ್ದರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿತು. ಆಗ ಅವರು ದೈನ್ಯದಿಂದ—ಸ್ವಾಮಿ, ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇವೆ. ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಪಡಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಧೂತರು:—ಮೂರ್ಖರಿರಾ ಊರೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ನಿಮಗೆ ಸೌಖ್ಯವಾಗದೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ನಿಮಗೆ ತಿಳವಳಿಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ನಿಮ್ಮಂಥ ಮೂಢ ಶಿಷ್ಯರು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರಬಾರ ದಾಗಿತ್ತು. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿಬರಿ, ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟರು. ಹಸಿದವನಿಗೆ ಷಡ್ರಸಾನ್ನವನ್ನು ಬಡಿಸದಂತೆ ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಲು ಆತುರರಾದ ಆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಗುರುಗಳು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಏಕಾಯಿತು. ಅವರು ಗುರುಗಳನ್ನು ನಮಿಸಿ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಊರು ಇರುವದೆಂಬದನ್ನು ಹೊಗೆಯ ಸುಳಿವಾಟದ ಮೇಲಿಂದ ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚಿ ಆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನಡೆದರು. ಕೆಲವು ದಾರಿ ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗಾದ ಆನಂದ ವನ್ನು ಹೇಳಲಾಸಲ್ಲ ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನವು ದೊರೆತು ಕ್ಷುಧಾಶಾಂತಿಯಾ ಗುವದೆಂದು ಅವರು ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಪೂರ್ಣ ಸಂತೈಯಿಲ್ಲದೆ ಗುರುಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತೇ ವೆಂದು ಗುರುಸ್ವನಿಧಿಯನ್ನು ಸೇರುವ ಜನರಸ್ಥಿತಿಯು ಕುಣ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ಹ್ಯಾಗಾಗುತ್ತದೆಂಬದು ಅವರ ಆಗಿನ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಒಡೆದು ಕಾಣತೊಡಗಿತು.

ಆ ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರು ಈ ಊರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಇತ್ತ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಸಂಗತಿಯು ವರ್ತಿಸಿತ್ತು. ಕಳ್ಳರ ಉಪದ್ರವವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ದದರಿಂದ ಕಳ್ಳರು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಊರೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಕಳವು ಮಾಡುವ ರೆಂದು ಆ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಆ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಭಾವನೆ ಯಾದಾಗ ಈ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಈ ಊರನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು?

ಕಳ್ಳರು ಪಾಳತಿಯನ್ನು ನೋಡ ಒಂದರೊಂದು ಭ್ರಾಂತಿಯು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಜನರು ಅವರನ್ನು ಮುತ್ತಿದರು ಹ'ವೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಅಪರಿಚಿತರಿಗೆ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತಾಯಿತು. ಕೂಡಿದ ಜನರು ಇವರು ಕಳ್ಳರೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಇವರನ್ನು ಮೃದುರಿಯ ಧರಿಸಿದರು. ಅನ್ನವು ಸಿಕ್ಕು ಹಸಿವು ಹಿಂಗೀತೆಂದು ಉಬ್ಬಿ ಒಂದ ಅನುಗೆ ಮೈಯುರಿ ಬಡತಗಳು ಬಿದ್ದವು. ಇನ್ನೂ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ? ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಬಂದು. - ಧೇ. ಹಾವಿಕಾರರನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೊಡೆಯುವುದುಂಟೆ? ಎಂದು ಜನರನ್ನು ಬೆದರಿಸಿದರು. ಆಗ ಜನರು ಅವರನ್ನು ಹೊಡೆಯುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದೇ ಸಾಕಾಯಿತು ಆ ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರು ಗುರುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆ ಮೀರಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಬಿಟ್ಟು ಬೀಳುತ್ತ ಏಳುತ್ತ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಒಂದರು.

ಆಗ ಅವಧೂತರು ಒಂದು ಗಿಡದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯರು ತೇಕುತ್ತ ಬರಲು ಮಗುಳುನಗೆ ನಕ್ಕು:—ಯಾಕೆ ಮೈಮುರೆ ಪೆಟ್ಟುತಿಂದು ಒಂದಿ ರಲ್ಲವೆ? ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಸಂಗವು ಬೇಡವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಹ್ಯಾಗಿದೆ, ಅನ್ನದ ಸವಿ! ಎಂದು ನುಡಿದರು ಶಿಷ್ಯರೊಬ್ಬರೂ:—ತಪ್ಪಾಯಿತು, ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಚರಣಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು ಒಳಿಕ ಅವಧೂತರು ಸಮಯೋಚಿತ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಿ ತಾವು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಎರಡು ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದರಂತೆ ಕೊಟ್ಟರು ಆ ಗುಳಿಗೆಗಳ ಸೇವನದಿಂದ ಅಮೃತ ಪಾನಮಾಡಿದಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವು ಅವರಿಗಾಯಿತು. ದೇಹಾಯಾಸವೂ ಕ್ಷುಧೆಯೂ ಹೊರಟುಹೋದವು ಆಗ ಅವರು ಗುರುಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ದೇಹ ಸಂತಾಪವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು, ಅವಧೂತರು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದರೇನೆಂದರೆ:—

“ತಮ್ಮಗಳಿರಾ. ಈಗ ವಿಪರೀತಕಾಲವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅತಿಥಿಗಳ ಸೇವೆಯು ಮುಗ್ಗಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಇದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವವರು ಸಾತ್ವಿಕರಿದ್ದರೆ ಅತಿಥಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಹಿಂಸೆಯೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಅವರು ದುರ್ಜನರಾಗಿದ್ದರೆ, ಸೇವೆ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಅನಂದ ಏನಾದರೂ ನಷ್ಟವಾಗದೆ ಇರದು. ದುರ್ಜನರ ಸ್ವಭಾವವು ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಅತಿಥಿಸೇವಕನು ಧನಿಕನಿದ್ದರೆ ಅವನ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಸದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅತಿಥಿಗಳಾದ ದುರ್ಜನರು

ಸಂಧಿ ಸಾಧಿಸಿ ಎತ್ತಿ ಹಾಕುವರು. ಇಲ್ಲವೆ ಮತ್ತೇನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುವರು. ಹೀಗಾದರೆ ಅತಿಥಿಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆದರವು ಹ್ಯಾಗೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಬೇಕು? ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮಗಳಿಗಿಂತ, ಈಗ ಮಂದಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಥಿಯಿಂದ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ; ಕಲಿಕಾಲವು ಪ್ರಬಲವಾದ್ದರಿಂದ ಬರಿಯ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೂ ದೋಷ ಕೊಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ದುರ್ಜನ ಅತಿಥಿಗಳಂತೆ ದುರ್ಜನ ಗೃಹಸ್ಥರೂ ಇರುವರು. ಅವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಸಜ್ಜನ ಅತಿಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ವೃಥಾರೋಪವನ್ನು ಹೊರಿಸಿ ಹಿಂಸಿಸುವರು. ಈ ಲೋಕ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಜ್ಜನರಾದವರು ಸಾಂಸಾರಿಕರಿಂದ ದೂರಿರುವದೇ ಹಿತಕರವು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಗುರುಗಳು ಬೋಧಿಸಲು ಆ ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಚ್ಚರವುಂಟಾಯಿತು. ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟುಗಳ ನೋವು ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗದ್ದರಿಂದ ಅರಿಯದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅನ್ನದಾತೆಗೆ ಹೋದದ್ದು ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮೂಲತಃ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಅಳಿಯದಿದ್ದವರ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಎಷ್ಟೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ? ಆ ಕ್ಷಣವು ಗತಿಸಿ ಹೋಯಿತೆಂದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡುವರು. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಅವಧೂತರ ಈ ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರೂ ಮರೆಕರ. ಮುಂದೆ ಬಂದೆರಡು ದಿನಗಳು ಕ್ರವಿಸಲು ಅಡ ಎಂಬ ಉಪನಾಮದ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ:—“ಸ್ವಾಮಿ ನಿನ್ನೆಯು ನನ್ನನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುವದು. ಟೊಂಕಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಗಿದು ಒಂದು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದರೂ ನಿನ್ನೆ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಕ್ಷುಧೆಯ ಬಾಧೆಯು ಯನ್ನಂತೂ ಹೇಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ.”

ಶಿಷ್ಯನ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಧೂತರೂ ನಕ್ಕರು; ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದರೇನೆಂದರೆ:—ನಮ್ಮ ಸಂಗಡ ಬಂದ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಕಚ್ಚಾ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವರು. ಇವರಿಗೆ ಬೋಧದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಆದರೂ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬೇಕು. ಇರಲಿ. ಈಗ ಇವರು ನಿನ್ನೆಯನ್ನೂ ಅನ್ನವನ್ನೂ ಇಚ್ಛಿಸುವದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡೋಣ; ಆದರೆ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿದರೂ ನಿನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಅಂದದ್ದರಿಂದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಯೇ ನಿನ್ನೆ ಮಾಡಿಸೋಣ; ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಪ್ರಭಾವವು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿ.” ಈ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಚಿಸಿ ಅವರು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ತಮ್ಮಗಳಿಗಿಂತ, ಈ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡುವೆವು. ಕೊತ್ತು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ; ಯಾವದಾದ

ರೊಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸೋಣ; ಅಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಗ್ಗ
ಬಿಂಡ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸುವರು. ಆಗ ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡೋಣವಂತೆ” ಎಂದುನುಡಿ
ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಿಷ್ಯರು ಸ್ವಾವಿಧಿ, ಸುವ್ಯಸಮಾನ ಜನರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ
ಯಾಕೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸುವರು? ಎನಲು, ಗುರುಗಳು ಮಾತನಾಡದೆ ಸಂವಿವರಿಸಿದೊಂದು
ಹಳ್ಳಿಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಹೊತ್ತು ಮುಣುಗುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವರು
ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಸಂವಿವರಕ್ಕೆ ಇರುವ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅವಧೂತರು ಹಳ್ಳದ
ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು. ಶಿಷ್ಯರೂ ಕುಳಿತರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರ್ವಾ ಧರ್ಮ
ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಒಬ್ಬ ತರುಣಿಯು ನೀರು ಒಯ್ಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.
ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವ ಸಮಯ; ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಈ ಮೂವರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ
ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ತರುಣಿಯು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಹ್ಯಾಗಾದರೂ
ಮಾಡಿ ಕೊಡ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವಸರದಿಂದ ನೀರಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿ
ರಲು, ಆಕೆಯು ತನ್ನ ಮಾನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಅಂಜುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ಅವಧೂ
ತರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಮಾನವಂತೆಯೂ ವ್ಯಕ್ತಳೂ ಇರುವ
ಳೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋಯಿತು. ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅವರು ಹ್ಯಾಗೂ ಸಾಂಸಾರಿ
ಕರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರೆತ
ಈ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ:—“ಆಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಿರಿ; ಹಿಡಿ
ಯಿರಿ; ಓಡಿ ಹೋಗುವಳು ಹಿಡಿಯಿರಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ನೊಡಲೇ ಅಂಜು
ತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಅವಧೂತರು ಹೀಗೆ ಕೂಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಅಂಜಿ ಎದೆಯೊಡೆ
ದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಶೈಯೋಳಗಿನ ಕೂಡವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು
ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದೆ ಓಡಿ ಊರ ಅಗನೆಯ ಬಾಗಿಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದಳು.
ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಜನ ರೈತರು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳೊಡನೆ ಎನನ್ನೋ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ
ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಈ ಸ್ತ್ರೀಯು ಹೀಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಸ್ಮೃತಿ
ಹನ್ನಿ ಬೀಳಲು ಅವರು ಗೌರವಿಯಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಮುಂದೆ
ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲಾ ಆಕೆಯು ಶುದ್ಧಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ
ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ
ನಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಕೋಲು ಗುದಿಗೆಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ನಮ್ಮ
ಅವಧೂತರು ಮುಂದಿನ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಂತೆ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ
ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಶಿಷ್ಯರು ಮಾತ್ರ ಗೌರವಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಮೈಮೇಲೆ ಪೇಡು ಬರುವದೋ

ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಆ ಸ್ತ್ರೀಯಾ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮೂವರೂ ಕೈಗೆ ಸಿಗಲು, ಕೇಳುವದೇನು? ತಾಮಸಿಗಳಾದ ಆ ಜನರು ಅವರನ್ನು ಮೈಮುರಿಯಾಗಿ ಥಳಿಸಿದರು. ಅವಧೂತರು ಕಂಯಿ ಕಂಯಿ ಅನ್ನದೆ ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಿಂದರು. ಶಿಷ್ಯರೂ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಗುರುಗಳ ಅಂಜಿಕೆಗೆ ಬಂದ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವರನ್ನು ಒಲವಾದ ಹಗ್ಗಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ವಿಧಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಉಟಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು—ಹ್ಯಾಗದೆ ನಿದ್ರೆಯ ಸವಿಯು? ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟವೆ ಬೆಳತನಕ ಬೇರಾದ ಹಾಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಿ. ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾರಬ್ಧಕ್ಕೆ ವ್ಯಸನ ಪಡುತ್ತ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದರು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದರು. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಕಳ್ಳರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಜನ್ನಾಗಿ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದಬಳಿಕ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕ್ರಾಂತಿಯುತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಸೂರ್ಯನ ಸ್ವಚ್ಛಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ದೈವೀ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಮುಖಮಾದ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಬಿಡರಿದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಒಬ್ಬರು ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಮಿತಿಮೀರಿದ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. “ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿದ ಈ ಮೂವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದುರ್ಜನರಾಗಿರದೆ ಯಾರೋ ಮಹಾತ್ಮರರಬೇಕು; ಇಂಥವರಿಗೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟೆವಲ್ಲಾ. ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಇವರು ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಶಾಪವ ಕೊಡುವರೋ” ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಲು, ಅವರ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಚಳಿಬಂದಹಾಗಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವಧೂತರ ಚರಣಕಮಲಗಳಿಗೆರಗೆ ಕೃತಾರಾಧದ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಮತ್ತು ಆ ತ್ರಿವರ್ಗದ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಹರಿದೊಗೆದು ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಸದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಅವಧೂತರು ಬಂಧನವು ತೊಲಗಿತೆಂದು ಉಲ್ಲಾಸವನ್ನು ತಳೆಯದೆ, ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ನಿಜಾನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂತೆ

ಅನರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಶಿಷ್ಯರೂ ನಡೆದರು. ನಿನ್ನ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ತರುಣಿಯೂ ಬಂದು ಅವಧೂತರ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡಳು. ಅಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರವರ ಪಾದವೂಜಾದಿ ಸಂಭ್ರಮಗಳು ನಡೆದವು. ಪಂಚಪಕ್ವಾನ್ನಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಮಗಳೂ ಸಾಂಗವಾಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರವರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಮಹಾತ್ಮರು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದರೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ತಮ್ಮ ದೈವೀತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವರೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಶಿಷ್ಯರೂ ಸುಗ್ರಾಸಫೋಜನದಿಂದ ತೃಪ್ತರಾದರು. ಬಳಿಕ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಈ ಅವಧೂತರು ಕರವೀರಕ್ಷೇತ್ರವಾಸಿಗಳೂ, ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಾಧುಗಳೂ ಆದ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲು, ಅವರ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಮಿತ್ರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಅವರು ಬಹಳ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ೨/೩ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅವಧೂತರನ್ನು ಬಹು ಆಗ್ರಹಮಾಡಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಶಿಷ್ಯರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಧೂತರು ನಿಂತುಕೊಂಡರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕ ಅವಧೂತರು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು—“ತಮ್ಮಗಳಿರಾ, ಇನ್ನಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವುಂಟಾಯಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಹೀಗೆಯೇ ನೀವು ಈ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದುತ್ತ ಹೋಗುವಿರಿ? ಎಷ್ಟುಗಳಿಂದಲೇ ನಿಮಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮಂಥವರ ಜಿನ್ನಹತ್ತಿ ಬರುವದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಯಾವದು? ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ತಿರಸ್ಕಾರವುತ್ಪನ್ನವಾದರೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವು ಸಿಕ್ಕುವದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಹೀಗೆ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗಿರುವ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವದು ಸಜ್ಜನರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗುತ್ತದೆ ಇದರಿಂದ ಮೈರಾಗ್ಯವೃತ್ತಿಯವರಿಗೂ ಹಾನಿಯೊದಗುವದು. ಇದಕ್ಕೊಂದು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿರಿ.—

ಸಂಸಾರದ ತಾಪತ್ರಯಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ದೇಶಾಂತರ ಹೊರಟನು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರಲು ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಗುರುವು ಕೂಡಿದನು. ಆ ಗುರುಗಳ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೈರಾಗ್ಯವು ದೃಢವಾಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ಅವನು ಗುರುಸೇವೆಯಲ್ಲಿ

ನಿರತನಾಗಿದ್ದರೆ, ಮೈರಾಗ್ಯುಸಾ ಪ್ರಾಜ್ಞದ ಮೈಭವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಸ್ವಾನಂದ ಮಗ್ನನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಪ್ರಾಕೃತ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೋ ಎನ್ನೋ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಂಸಾರಿಕನ ಸ್ನೇಹನಂಬಂಧವು ಬೆಳೆಯಿತು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ನೇಹವು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ಏಕಜೀವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಶಿಷ್ಯರೇ, ಮುಂದಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇನು ಹೇಳಿತಿ? ವಿರಕ್ತನು ಆ ಸಾಂಸಾರಿಕನಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಇರತೊಡಗಿದನು. ಆ ಸಾಂಸಾರಿಕನು ಸಾಮಾನ್ಯನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾಮಾಂಕಿತ ಮಾಂತ್ರಿಕನಾಗಿದ್ದನು. ಭೂತ-ಪಿಶಾಚಿಗಳ ವಶೀಕರಣವು ಅವನಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಾಗಿದ್ದಿತು; ಚಾಟಿ-ಮಾಟಗಳಿಲ್ಲಂತೂ ಪ್ರವೀಣನು. ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಗಣಿತ ದ್ರವ್ಯಸಂಪಾದನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಅವನ ಲೌಕಿಕವು ಹೆಚ್ಚು, ವಿಷಯಸುಖಲೋಲುಪತೆಯು ಅಜ್ಞರ ಬಾಯೊಳಗೆ ನೀರೊಡಿಸುವಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿತ್ತು. ಅವನ ನಿಕಟಸಂಬಂಧದಿಂದ ವಿರಕ್ತನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅವನ ಗುರುಸೇವೆಯು ಕೈಬಿಟ್ಟಿತು. ಗುರುಧ್ಯಾನವು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ಸಾಂಸಾರಿಕನಿಗೆ ದುಂಬಾಲಬಿದ್ದು ಭೂತ-ಪಿಶಾಚಿಗಳ ವಶೀಕರಣ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಲಿತು ಕೊಂಡನು.

ಅನಂತರ ವಿರಕ್ತನು ಆ ಸಾಂಸಾರಿಕನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಸುರಹೊನ್ನಿಯೆಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿ ನು. ಸ್ವಲ್ಪ ವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸುತ್ತಲೂ ಅವನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಯಿತು. ದೆವ್ವಒಡಕರು ಅವನಿಗೆ ದುಂಬಾಲ ಬೀಳುವರು. ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಹಣಕೊಡುವರು. ಹೀಗಾದ್ದರಿಂದ ವಿರಕ್ತನ ವಿಷಯವಾಸನೆಗೆ ಬೆಗಾರೊಡೆಯಿತು. ಒರಬರುತ್ತ ಅದು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡ ಹೆಮ್ಮರವಾಯಿತು. ತನ್ನ ವಿಷಯೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಬೇಕಾದಂಥ ನೀಚಕೃತ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಲು ಅಂಜದಾದನು. ತಾನು ಯಾರು, ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮೊದಲು ಹ್ಯಾಗಿತ್ತು? ಈಗ ಯಾವ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ಅವನು ಪೂರಾ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟನು. ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯಿಂದ ವಿಷಯಸುಖ ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಒಂದು ಭಯಂಕರ ನಿಯಮವನ್ನು ಆ ಊರ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ನಿಯಮವ ಶ್ರವಣ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಜೀವು ಕಡಿದಷ್ಟು ಸಂತಾಪವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಮಾಂತ್ರಿಕನಾದ ಅವನ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಅಟವೇಸೂ ಸಾಗದೆಂದು ತಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ತಾವೇ ನುಂಗಿಕೊಂಡರು. ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಈ ಹೊಸನಿಯಮವಾವುದೆಂದರೆ—ಆ ಗ್ರಾಮವಾಸಿನಿಯರಾದ ; ಬಾಲಿಕೆಯರು

ಯಾವ ಜಾತಿಯವರೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲರೇಕೆ? ಪ್ರಥಮ ರಜೋದರ್ಶನವಾದ ಬಳಿಕ ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದು. ಇದನ್ನು ಯಾರು ಪಾಲಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಕಡುತರವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುವದೆಂದು ಧಂಗೆರುವ ಹೊಯಿಸಿದನು.

ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಈ ಅಪಮಾನಕಾರಕವಾದ ಹಾಗೂ ನಿಂದ್ಯವಾದ ನಿಯಮವನ್ನು ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳು ಪಾಲಿಸದೆ ಇರಲು ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಕ್ರೋಧ ಸಂತಪ್ತನಾಗಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಜೋದರ್ಶನ ಹೊಂದಿದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೊ-ಆಕೆಯ ಪತಿಯನ್ನೊ ಸಂಹರಿಸಹತ್ತಿದನು. ಆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಪೀಡೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಹೀಗೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮನೆಯವರಿಗೆ ಪೆಟ್ಟು ತಗಲಲು ಸರ್ವರೂ ಅಂಜಿದರು. ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಹತ್ತಿದರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ನಡೆಯಲು ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಿತು. ಇಂಥ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಳೆಗೆ ನಿಷೇಕ ಸಮಾರಂಭ ಎರುವದೆಂಬ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ತನ್ನ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸೇವಕರ ಕಡೆಯಿಂದ ವರದಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಜೀವವು ನೆತ್ತಿಯಿಂದ ಹೋದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನು ದೀರ್ಘಚಿಂತೆಗೆ ಒಳಗಾದನು. ಅಂದು ಆ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಯಾರಿಗೂ ಉಲ್ಲಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಕರ್ಮ ಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಆ ದಿವಸ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಗೆ ದೂರ ದೇಶದ ಒಬ್ಬ ಆತಿಥಿಯು ಬಂದಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಆ ಮನೆಯ ಜನರ ಶೋಚನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುವರೆಂಬ ಇಂಗಿತವು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಬಾಯಿಬಿಚಿ ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಒತ್ತಿ ಬರುವ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ:—“ಆತಿಥಿಶ್ರೇಷ್ಠನೇ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳ ಕಾರ್ಯವು ನಡೆದಿರಲು, ನಾವು ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಮಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣವು ಹೀಗಿರುವದು ಎಂದು ನುಡಿದು ಮಾಂತ್ರಿಕನ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆತಿಥಿಗೂ ಪರಮ ಸಂತಾಪವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೂರಿತು ನುಡಿದ ನೇನಂಪರೆ:—ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಏನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ; ನಿಮ್ಮ ಮನೆತನದ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಕಾಯಾತಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ವಾಯುಕುವರನು ಸಮರ್ಥನಿರುವನು. ನೀನು

ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಅಂಜಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೊಸೆಗೆ ವಿಧಿವಿವರಣೆಗಳಾಗಿ ಗರ್ಭಾಧಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಸು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅತಿಥಿಯು ಅಭಯವ ಕೊಡಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಸಂತೋಷ ಹೊಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಪಣಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಯಥಾ ಸಾಂಗವಾಗಿ ಜರುಗಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ರಾತ್ರಿಯಾಗಲು ಅತಿಥಿಯು ಗರ್ಭಾಧಾನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಹೊಂದುವ ಆ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಶಿಂಗರಿಸಿದ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿ ತಾನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಉಪಾಸ್ಯ ದೈವತವಾದ ಶ್ರೀ ಮಾರುತಿಯನ್ನು ಆವಾಹಿಸಿ ಧ್ಯಾನಸ್ಥನಾಗಿ ಕಳಿತು ಬಿಟ್ಟನು. ಅತಿಥಿಯು ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಮಾರುತಿಯ ನಿಸ್ಸೀಮ ಉಪಾಸಕನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯು ವಿರುತ್ತ ಬಂದರೂ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಸುಳಿಯದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಎಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಸಂತಾಪಗೊಂಡನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಕರಾಮತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದನ್ನೇ ಬಿಡಹತ್ತಿದನು. ಆ ಭೂತಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯ ವರೆಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಶ್ರೀಮಾರುತೀ ಭಕ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಿ ತಿರುಗಿ ಹೋದವು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮಗ ಹಾಗೂ ಸೊಸೆಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಯಂಕರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದವೋ ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಮೈಮೇಲೆ ಚಲ್ಲಿದಿಟ್ಟವು. ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಅಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮೀ ಭೂತನಾದನು.

ಮರುದಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಎದ್ದು ತನ್ನ ಮಗ ಹಾಗೂ ಸೊಸೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಅತಿಥಿಯ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಸ್ಮರಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಸತ್ತುಹೋದ ಸುದ್ದಿಯು ಊರ ತುಂಬುಹಬ್ಬಿತು. ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿ, ಅವನಿಗೆ ವಿಪುಲ ಧನವನ್ನು ಕೊಡಹೋದರು. ಆದರೆ ನಿಸ್ತುಹಿಯೂ, ಪರೋಪಕಾರಿರತನೂ ಆದ, ಆ ಮಾರುತೀಭಕ್ತನು ಒಂದು ಕಪರ್ದಿಕವನ್ನು ಕೂಡಾ ತಕ್ಕೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಮುಂದೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ಹೇಳತಕ್ಕ ತಾತ್ಪರ್ಯವಿಷ್ಟೇ: ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನು ಮೊದಲು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಗುರುಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನೋ, ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಸಾಂಸಾರಿಕರ -ವಿಷಯಲಂಪಟಗಳ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಇಷ್ಟು ನೀಚನಾದನು. ವಿಷಯಗಳ ಮೋಹವು ಮೊದಲೇ ಬಹು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಿಸುವಂಥಾದ್ದಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ

ಸೆರವಾಗಿ ವಿಷಯಲಂಪಟಗಳ ಸ್ನೇಹವು ಕೂಡಿದರಂತೂ ಹುಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಕೂಳಿತಂತಾಗುವದು. ಆ ಮೇಲೆ ಭ್ರಷ್ಟವಾಗುವದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ, ಈ ಮಾತನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಡಿರಿ. ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿಷಯಗಳಿಂದಾಗಲಿ, ವಿಷಯಲಂಪಟಗಳಿಂದಾಗಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆಯೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಸಾಧಕರಾದವರು ಒಂದು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಕಾಲಾ ಜಾರಿ ವಿಷಯಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಕಡಕೊಂಡು ಬಿದ್ದರೆಂದರೆ, ತೀರಿತು. ಅವರ ಅಧಃಪತನವೇ ಆಗುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧಕರಾದ ವಿಷ್ಣುರಿಗೆ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಸಂಗವು ಮಾರಕವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸದುಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಅವರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ತಾವು ಊರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಿಷ್ಯರಾದರೂ ಎಚ್ಚತ್ತು ದೇಹ ಸುಖವನ್ನು ತೊರೆದರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಮೀರ ಜಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದರು.

ಗನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಹಲವು ಅಮಾನುಷ ಲೀಲೆಗಳು.

೦೦೦ದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಅಹಂಭಾವವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅನುಭವವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಬೆಳೆಸಿದ ಪಯಣವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಮರವಿಗೆ ಬಂದುಬಳಿಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಇದ್ದು, ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಎಳೆಗರು ವು ಒಳಲಾತ್ತಿರುವಂತೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಆಗ ಆದ ಆನಂದವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಕವಲ್ಲ. ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಬಳಲುವವನಿಗೆ ಆವಾರ ನಿಧಿಯು ಸಿಕ್ಕಂತೆಯೂ, ಮರಣೋನ್ಮುಖನಾದವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅಮೃತಬಿಂದುವು ಬಿದ್ದಂತೆಯೂ ಆಯಿತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಧೂತರವರ ಚರಣಕಮಲಗಳ ಮೇಲೆ ಮಸ್ತಕವನ್ನಿಟ್ಟು, ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳಿಂದ ಆ ಧೂಲಿವೂರ್ಣವಾದ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆದಳು. ಆಕೆಯ ನಿಶ್ಚಲಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಸಮಾಧೀಚಿತ ವಚನಗಳಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ಸಂತೈಸಿದರು; ಮತ್ತು ಎಂದಿನಂತೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವಾಸಮಾಡಿದರು.

ಹೀಗಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಸುಮಂಗಲೆಯು ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಳು. ಅವಳು ನಮಸ್ಕರಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರು ಒಮ್ಮೆಲೆ—“ನೀನು ಈಗ ಸುಮಂಗಲೆಯಿರುವದಿಲ್ಲ; ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಪರಂಧಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ್ದರಿಂದ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಡ; ನಡೆ, ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು.” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅವಧೂತರ ಈ ವಚನವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅದೇ ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದ ಆ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಆಕೆಯ ಗಂಡನು ಮನೆತನದ ಲೆಖ್ಖಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಜಡ್ಡಿಲ್ಲ; ಸಾಪತ್ರಿಯಿಲ್ಲ; ಜ್ವರವಿಲ್ಲ; ಛೇಯಿಲ್ಲ; ಸದೃಢನಾಗಿದ್ದ ಗಂಡನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತನೆಂಬದು ಅವಳಿಗೆ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆದರೂ ಅವಳು ಅವ

ಧೂತರ ಗದ್ದರಿಕೆಗೆ ಅಂಜಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಮನೆಯ ಸವಿ ಸಕ್ಕೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವನೆಯಲ್ಲಿ ಅಳುವ ಸ್ವರವು ಕೇಳಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವಳ ಎದೆಯು ಧಸ್ಸೆಂದಿತು; ಕೈ-ಕಾಲುಗಳು ತಣ್ಣಗಾದವು; ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಶ್ರುಮೂರ್ಣ ವಾದವು; ಅವಳು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಕ್ಕದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಸಿಕಾಳಿತಳು. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದ ಬೇರೊಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು “ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಏನೂ ಬೇನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತರಾಗಿರುವರು. ನಾನು ಮೈದ್ವರನ್ನು ಕರೆತರುವೆನು, ನೀವು ಬೇಗನೆ ಒಳಗೆ ನಡೆಯಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿ ದನು. ಆಗಂತೂ ಕೇಳುವದೇನು? ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಎದೆಬಡಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಲು, ಗಂಡನ ಕಥೆ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವಳು ತನ್ನ ದ.ದೈರ್ಯವನ್ನು ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಮುಂದಿನ ಕ್ರಿಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ನೆರವೇರಿ ದವು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕ್ರವಿಸಲು ಕ್ರವೇಣ ಗಂಡಸತ್ತ ದುಃಖವು ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿ ರಳು, ಅವಧೂತರ ಸ್ಮರಣೆಯಾಗಿ ಅವರ ಅಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೃತಕವಾಯಿತು. ಆ ಕೌತುಕದ ಜೊತೆಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಅವಧೂತರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದಳು. ಬಹಳ ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ನುಡಿದರೇನಂದರೆ—ತಾಯಿ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಭೋಗದಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನು ಇಟ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಂದಿರುವದೇ ಸಾಧು ಧರ್ಮವು; ಯಾವದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸತ್ತವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಳಹಳಿಸುವದು ಯೋಗ್ಯವಾಗದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಗಂಡನ ವಿಷಯದ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆತು ಭಗವತ್ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕ್ರಮಣಮಾಡು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು, ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವಧೂತರಲ್ಲಿ ಪರಮ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತಳೆದು ಜನ್ಮಸಾಧಕಕ್ಕೆ ಮುಡುಕಿಕೊಂಡಳು.

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ದೈವೀ ಲೀಲೆಗಳು ಜನರಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಾವನೆ ಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರಲು, ಕರವೀರಸನ್ನಾಹದ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅವಧೂತರವರ ದರುಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಲಿ, ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತನನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳು

ವದು ಕರಿಣವಿರುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಏನಾದರೂ ಮಹತ್ವವಿದ್ದರೆ ಈ ನಿಯಮಿತತನದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು. ಆದರೆ ಒಳ್ಳೇ ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಒಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕುವದನ್ನೇ ಆಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಕೋಟಿ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವದು. ಈ ನಿಯಮಪಾಲನಕ್ಕೆ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯನ್ನುವರು. ಇದಕ್ಕೇ ದೇವರಾಗಲಿ, ಸಜ್ಜನರಾಗಲಿ ಒಲಿಯುವರು. ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದರೆ ಈ ನಿಯಮಪಾಲನೆಗೆ ಮಾರ್ಗವಿದು; ಈ ನಿಯಮಪಾಲನದ ಅರ್ಥಾತ್ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯ ಮಹತ್ವವು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸುವದು ಜಂಜಲ ಸ್ವಭಾವದ ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗದ್ದಕ್ಕೆ ನಾವು ದೇವರ ಅಥವಾ ಸಜ್ಜನರ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾಗದೆ ಹತಾಶರಾಗುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಗೃಹಸ್ಥನು ಒಳ್ಳೇ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಸರಕಾರೀ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಅರುಗಂಟಿಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಅವಧೂತರ ದರಶನಕ್ಕೆ ಒರುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಷ್ಟು ವಿಘ್ನಗಳು ಬಂದರೂ ಅವನು ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಾಂಸಾರಿಕರಿಗೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತಾಪತ್ರಯಗಳಿರು. ವನೆಂಬಡನ್ನು ಬರೆದು ತೋರಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ತಾಪತ್ರಯಗಳು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಡಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಗುಮಾಸ್ತನು ಅವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡದೆ ಒಂದೇ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಅವನ ಈ ನಿಷ್ಠೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರತಿಫಲಕೊಡದೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯು ಅವಧೂತರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಾಗುವದೊಂದೇ ತಡ; ಕಾರ್ಯವು ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಜರುಗಿ ಹೋಗುವದು. ಅವಧೂತರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅವೇಕ್ಷೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದಕ್ಕೂ ಗುಮಾಸ್ತನು ದರುಶನಕ್ಕೆ ಒರ ವದಕ್ಕೂ ಮೇಳು ಬಿದ್ದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಗುಮಾಸ್ತನನ್ನು ಕೂರಿತು:—“ಗುಮಾಸ್ತರೇ, ಇನ್ನು ಸುಖವಾಗಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಿರಿ. ಅಡು, ಖೀರು, ಜಿಲೇಬಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅವಧೂತರು ಹೀಗೇಕೆ ನುಡಿಯುವರೆಂಬ ಅರ್ಥವು ಗುಮಾಸ್ತನಿಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತರ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜೀರೆ ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಧೂತರು ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಗುಮಾಸ್ತನು ತನ್ನ ನಿಯಮಿತ ಸೇವೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಗುರುಗಳು ಹೀಗೇಕೆ ಮಾತಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

ಮರುದಿನ ಹತ್ತುಗಂಟಿಗೆ ಊಟಮಾಡಿ ಗುಮಾಸ್ತನು ನಿತ್ಯದಂತೆ ಕಚೇರಿಗೆ

ಹೋದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಿರಲು, ಅವನವರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಅವನನ್ನು ಕರೆಕಳುಹಿದನು. ಗುಮಾಸ್ತನು ಅವನರದಿಂದ ಅವನಬಳಿಗೆಹೋದನು. ಗುಮಾಸ್ತನುಬರಲು ಅಧಿಕಾರಿಯು ನಗೆಮುಖದಿಂದ—“ಎನು ಗುಮಾಸ್ತರೆ, ನಿಮ್ಮ ದೈವವು ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮಗೆ ಈಗಿದ್ದ ೪೦ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳದಿಂದ ೧೦೦ ರೂ. ಸಂಬಳವುಳ್ಳ ನಮ್ಮ ಕಡೇರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಿರುವ ಇಂಥ ಸ್ಥಳದಮೇಲೆ ನೇಮಣೂಕೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ತಾರು ಬಂದಿದೆ, ತಾರಿನಮೇಲೆ ನಮಗೆ ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಹುಕುಮು ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿಂದೀಗಲೇನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹೊಸ ಸ್ಥಳದ ಮೇಲೆ ಹಾಜರಾಗಿರಿ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಗುಮಾಸ್ತನಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲಶಕ್ಯವು. ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರು ಅಂದ ಮಾತು ನೆನಪಾಯಿತು. ಗುರುಮಹಾರಾಜರೇ, ಹೀಗೆ ತನ್ನಮೇಲೆ ಕೃಪೆಮಾಡಿದರೆಂದು ಅವನು ನಲಿದಾಡಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಅದಿನ ಒಳ್ಳೇ ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಅವಧೂತರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಅವಧೂತರು—ಬ್ರಿ, ಗುಮಾಸ್ತರೇ; ಅಲ್ಲ, ಅಲ್ಲ ತಿರಸ್ತೇದಾರರೇ, ಬ್ರಿ; ನಿಮಗೆ ನೂರುರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳವಾಯಿತಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅವಧೂತರ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರು ದಂಗುಬಡಿದು ಕುಳಿತರು. ಗುಮಾಸ್ತನು ತನಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ತಂತೀಮೇಲಿನ ಹುಕುಮನ್ನು ಗುರುಗಳ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವಾಗಿ ವಂದಿಸಿದನು. ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಅವಧೂತರ ಅದ್ಭುತಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಹತ್ತಿದನು. ಗುಮಾಸ್ತನಂತೂ ಅವಧೂತರನ್ನು ತನ್ನ ಭಾಗದ ದೇವರೇ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಂಬಿದನು. ಅವನು ಈ ನಂಬಿಗೆಯನ್ನು ಕಡೆತನಕ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ. ಅವಧೂತರ ಭಕ್ತನಾಗಿ ಅಂಕೃತದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.

ಈಮೇರೆಗೆ ಅವಧೂತರು ಭಕ್ತರಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕತು ಅವರ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯು ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಚಾಲ್ತಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಗ ನಿಂದಕರ ಮುಖಭಂಗವಾದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಿಂಕವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಮನಸೋಕ್ತವಾಗಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು, ನಿಂದಕರಲ್ಲೋರ್ವನು ಅವಧೂತರವರಬಳಿಗೆ ಬಂದಾನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತನಗೆ ಸಂತತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು, ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು, ಆತನು ತಮ್ಮ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಶಾಂತಸ್ವರದಿಂದ ನುಡಿದ

ರೇನಂದರೆ—“ಅಪ್ಪಾ, ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾನುದೇವರಲ್ಲ; ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ನಾನೊಬ್ಬನುಮನುಷ್ಯನು; ನನ್ನ ಬಳಿಗೆಏಕೆಬಂದೆ? ಇನ್ನು ನೀನು ‘ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅವರಮನಕೊಮನೆಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆಯಲ್ಲ’ ಎಂದುಕೇಳಬಹುದು. ಆಕಾಮನೆಗಳು ಪೂರ್ಣವಾದ್ದರಿಂದ ಸಂಬಂಧವು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಜಗಜ್ಜಾಲಕನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟಿರುವನು. ಅದರಂತೆ ಎಲ್ಲಕಾರ್ಯಗಳೂ ನಡೆಯುವವು. ಯಾರಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಸತ್‌ಫಲಗಳು ದೊರೆಯುವವು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನೋಡಲಿಚ್ಛಿಸುವವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಿಯೇ ತನಗೆಕಾಣುವದೆಂಬಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ; ಅದರಂತೆ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳಿಗನುಸರಿಸಿ ಈಶ್ವರನು ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವನು. ಸತ್‌ಕ್ರಿಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಫಲವು ಸಿಗದು. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಾದರೂ ಪ್ರತಿಫಲವು ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿದ್ದರೆ ನೀನು ಇಚ್ಛಿಸಿದಫಲವು ಕಾಣಿಸಿಗುವದು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಾವನೆಯು ಇರುವದೋ ಅಥವಾ ಇರುವದಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಈಗ ಬರುವಂತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಫಲವಾಗಲಿ ನಿಷ್ಫಲವಾಗಲಿ ನಿನಗೆ ಉಂಟಾದಾಗ ಅದರ ಇತ್ಯರ್ಥವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ”

ಅವಧೂತರ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಬಂದ ಆ ನಿಂದಕನು ತೆಪ್ಪಗಾಡನು. ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಟ ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಅವನು ಸ್ವಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅವನು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಆ ಮಾಹಾತ್ಮರು ಸದ್ಭಕ್ತರನ್ನು ಕೂರಿತು—“ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ನೋಡಿದಿರಾ, ಜನಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು! ಈಗ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಬೇಡಬಂದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಸಜ್ಜನರ ನಿಂದಕನಾಗಿರುವನು. ಇವನಿಗೆ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ದೇವರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವದಿಲ್ಲ. ನೋಡಿರಿ! ದೇವರು ಎಷ್ಟು ದಯಾಳುವಿರುವನು, ಇಂಥವರಿಗೂ ಕೂಡ ವೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವನು. ನಿಂದಾರೂಪದಿಂದಾದರೂ ಇವರು ಸಜ್ಜನರಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನಿಡುವದರಿಂದ ಭಗವಂತನು ಇವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತನಾಗುವನು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ಭಕ್ತಿಯೆಂದೆನ್ನುವರು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಶಿಶುಪಾಲಾದಿಗಳು ಈ ವಿರೋಧ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಪ್ರೀತ್ಯಾಪ್ತರಾದರು. ಎಂದು ನುಡಿದು ಭಕ್ತಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಭಾವಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷ ಹೊಂದಿದರು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವಧೂತರು ಯಾವದಾದರೊಂದು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನಿಮಿತ್ತ

ಮಾಡಿ ಜನರಿಗೆ ಸದ್ವಿಧವ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ದರ್ಶನಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಬರತಕ್ಕವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಹಲವರಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಾವನೆಯೂ ಬೆಳೆಯಿತು. ಈ ಸದ್ಭಾವನೆಯು ದೈವೀಶಕ್ತಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರ ಮನಃಕಾಮನೆಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗತೊಡಗಿದವು. ರೋಗಾತಳರು ರೋಗಮುಕ್ತರಾದರು. ಧನಾರ್ಥಿಗಳು ಸಧನರಾಗಿ ಬಡತನವನ್ನು ನೀಗಲಾಡಿದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದು ಅವಧೂತರಲ್ಲಿ ತಂಬಾ ಅನುರಕ್ತರಾದರು. ಕೆಲ ಕಾಲ ಅವಧೂತರು ಕಾಮಧೇನು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಗಳಂತೆ ಭಾವಿಕರಿಗೆ ಇಚ್ಛಿತ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಕಲಿಕಾಲವಿದ್ದರೂ ಜನರು ಅವಧೂತರ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತನ್ನುಹೊಂದಿ ನಲಿದಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಓನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಅವತಾರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸತ್ಪುರುಷರು ಅವತರಿಸುವರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಸದ್ಧರ್ಮ, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಭಾವನೆ, ಸದಾಚಾರ, ವಿವೇಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಿರುವರು. ಲೋಕಹಿತ ಚಿಂತನವೇ ಸಾಧುಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಹೀಗಿದ್ದು, ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸತ್ಪುರುಷರು ಧರ್ಮ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರೆಂಬದು ಕಂಡು ಬರುವದು. ಕೆಲವರು ಸದಾಚಾರ ರಹಿತರಾಗಿ ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಾದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಮನಬಂದಂತೆ ಆಚರಿಸ ತೊಡಗುವರು. ಅದರೆ ಧರ್ಮ ಪ್ರವರ್ತಕರಾದ ಸಾಧುಗಳು ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂಬದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಅವರನ್ನು ದೂಷಿಸುವದು ಅನ್ಯಾಯವು.

ಸಾಧುತ್ವದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬಹಿರಂಗಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಅಂತರಂಗವು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅಂತರಂಗದ ವಿಶುದ್ಧತೆಯುಳ್ಳವರೇ ಸಾಧುಗಳೆನಿಸುವರು. ಮನುಷ್ಯನ ಸತ್ಯಮಾರ್ಗಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಡೆಯತಕ್ಕ ಫಲವೇನೆಂದರೆ ಅಂತರಂಗದ ಶುದ್ಧೀಕರಣವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಇದನ್ನು ಪಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೆ

ಅಂದರೆ ಅಂತರಂಗದ ವಿಶುದ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳದೆ ಯಾವಕರ್ಮಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಆಮರಣಮಾಡಿದರೂ ಅದರಿಂದ ಕವಡಿಯಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಈ ತತ್ವವನ್ನೇ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಸಜ್ಜನರು ಅಂತರಂಗದ ವಿಶುದ್ಧತೆಗೆ ಬಹಿರಂಗದ ಯಾವ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಗಳು ಬಾಧೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಾರವೆಂದು ತಮ್ಮ ಆಚರಣೆಗಳಿಂದ ತೋರಿಸುವರು. ಇಂಥಸಾಧುಗಳ ಆಚರಣೆಯಿಂದ ಡಾಂಭಿಕ ಕರ್ಮರರು ಬೋಧಿತಕ್ಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಬೋಧನ ಹೊಂದುವದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಇಂಥಸಾಧುಗಳು ಹೀಗೆ ಹೀಗೆ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆದರೆಂದು ಒಟಗುಟ್ಟುತ್ತಾಕೂಡುವದರಲ್ಲಿ ತಥ್ಯಾಂಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಲಾಭವೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತದ ನಮ್ಮ ಅವಧೂತರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವರ್ಣದವರಿದ್ದು, ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಧರ್ಮದ ಬಹಿಷ್ಕರಣೆಗಳನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲೆಂದು ಕೆಲವರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿದವರಿಗಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಅವರ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ಓದಿದವರಿಗಾಗಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಆಕ್ಷೇಪವು ಉಳಿಯಲಾರದು. ಯಾಕಂದರೆ ಡಾಂಭಿಕ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗದೆಂಬದನ್ನು ಆ ಮಾಹಾತ್ಮರು ಕರ್ಮ ತ್ಯಾಗದಿಂದ ತೋರಿಸುವದೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ಮನಗಾಣುವರು. ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳು ಕ್ರಿಯಾಸಿದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವೆಂದು ಕೆಲವನ ಅವತಾರಿಕ ಸಜ್ಜನರು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿರೆ, ಡಾಂಭಿಕ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದೆಂಬದನ್ನು ನಮ್ಮ ಅವಧೂತರಂಥ ಸತ್ಪುರುಷರು ನಿರರ್ಥನಕ್ಕೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಒಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದೆಂದರೆ ಸಜ್ಜನರು ಅನಾಚಾರಿಗಳೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವದು ಸರ್ವಥಾ ಅಯೋಗ್ಯವು; ಯಾಕಂದರೆ ಅವರು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಜನತೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸದ್ಬೋಧವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿವೆ. ಇರಲಿ.

ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರ ನರಸಿಂಹವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ಏಕ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಅನುಪ್ರಾಪ್ತನ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಆತನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ಶ್ರೀ ದತ್ತಮಹಾರಾಜರು ಆತನಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಾಪುರಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನಿತ್ತರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕರ್ಮಾಶನಿದ್ದು ಸಾತ್ವಿಕನಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಕರ್ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಬಹಳವಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆತನು ಭಗವದಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವಷ್ಟು ಲಂಡನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರನ್ನು ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿಷಯ

ವಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಅವನ ಅತಿ ಕರ್ಮ ರತನವೇ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಈಗ ಶ್ರೀ ದತ್ತಮಹಾರಾಜರ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಲ್ವಾಪುರಕ್ಕೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಅನಿವಾರವಾದ ರೋಗ ನಿವಾರಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾಯಿತು; ಅವನು ತನ್ನ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀ ದತ್ತನಿಗೆ ಪೂಜಮಟ್ಟ ಕರವೀರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ವೇಶ್ಯಾಗೃಹವಾಸಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಅವಧೂತರು ಮಂಜದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿರಲು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಅವಧೂತರು ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ತಾನು ಬಂದರೂ ಅವಧೂತರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿನ್ನನಾಗದೆ ಊರಲ್ಲಿ ಮಧುಕರಿಯನ್ನು ಬೀಡಿ ಕ್ಷುಧಾ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಅವಧೂತರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಾಲ ಕ್ರಮಿಸಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಸೇವೆಯು ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು, ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ತೊಲಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಿಕಟ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಾಗಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಹೆಚ್ಚುತ್ತಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವೀ ವೈಭವವಿರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಎಲ್ಲಿ ನಿಕಟಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಿಂದ ಭಕ್ತಿಪ್ರೇಮಗಳು ಉದಯಿಸದೆ ತಿರಸ್ಕಾರ-ಉದಾಸೀನತೆಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವವೋ ಅಲ್ಲಿ ಆಸುರೀ ವೈಭವವಿರುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಈನಿಯಮವು ಮಹಾಪುರುಷರಿಗಷ್ಟೇ ಹತ್ತುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಸೌಸಾರಿಕರಿಗೂ ಹತ್ತುತ್ತದೆ. ಆಸುರೀ ಸಂಪತ್ತಿನ ಎಷ್ಟೋ ಮನೆತನಗಳಲ್ಲಿ ಕಡೆತನಕ ಕಲಹಗಳು ತವ್ವುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಸ ವಾದಾಕಲಹಗಳಿರುವವೋ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಾಗಲಿ, ಭಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಸೌಖ್ಯವಾಗಲಿ, ಇರುವದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು. ಇರಲಿ.

ಪವಿತ್ರ ಪ್ರೇಮವು ಬೆಳೆಯಹತ್ತಿದುಭಾವನೆಯು ತೊಲಗಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅವಧೂತರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಾಳಿದನು. ಅವನು ಬರಬರುತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆ ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಧೂತರು ಒಂದುದಿನ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಈಗ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹ್ಯಾಗಿರುತ್ತದೆ? ಶ್ರೀದತ್ತಮಹಾರಾಜರು ಕುಲಹೀನನ ಕಡೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳಿಸಿದಂತಾಯಿತೋ. ಹ್ಯಾಗೆ” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು

ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ಚಾಂದಾಲನು; ತಿಳಿಯದೆ ನಿಮ್ಮ ನಿಂದೆ ಮಾಡಿ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದೆನು. ಸಜ್ಜನರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಸನ್ನಿಂದ ಇಂಥ ಮಹತ್ ಪಾಪವು ಸಂಘಟಿಸಿದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿದೆ. ನನ್ನಂಥ ಅಜ್ಞರು ಇನ್ನೂ ಇಂಥ ಪಾಪ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಯು ನನಗೆ ದೂರ ಕದ್ದರಿಂದ ಆ ನನ್ನ ಪಾಪಮತಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಈಗ ನನ್ನ ಕೃಪೆಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನಜ್ಯೋತಿಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬದು ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ತಮಗೆ ವಿದಿತವೇ ಇರುವದು. ಯಾವುದನ್ನೂ ಲೇಸಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಪವಿತ್ರ ವಸ್ತುಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಪವಿತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇರುವವೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ನನಗೆ ಮೂಲವಾಗಿ ಬಂದು ಹೋಗಿರುವದು. ಅಂದಬಳಿಕ ನಾನು ಈಗ ತಮಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿ? ಬಾಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವ ಕಾರಣವೇ ಉಳಿದಿರುವದಿಲ್ಲ.”

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನುಡಿಯಲು ಅವಧೂತರು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟರು. ಮತ್ತು ಆತನನ್ನು ಕುರಿತು—ಧರ್ಮೋಪದೇಶವ ಮಾಡಿ ದರು—“ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮಾ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಎರಡು ಅಂಗಗಳು; ಒಂದನೆಯದು ಅಂತರಂಗ, ಎರಡನೆಯದು ಬಹಿರಂಗ; ಅಂತರಂಗವು ತನ್ನನ್ನು ತಾರಿಸುವದು; ಬಹಿರಂಗವು ಪರರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವದು. ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ಅಂತರಂಗವು ತನ್ನನ್ನು ತಾರಿಸುವದೆಂದರೆ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ಭಾವನೆ-ಪವಿತ್ರತೆಗಳು ಉಳಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಸಹಜವಾಗಿ ಉದ್ಭೂತನಾಗುವನು. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಪವಿತ್ರತೆ ಇದ್ದು, ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ನನಾದರೆ ಆ ಬಹಿರಂಗದ ಅವನಿ ಆ ಆಚರಣೆಯು ಜನರಲ್ಲಿ ಸತ್ಕರ್ಮಾಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾಗುವದು. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಹಿರಂಗದ ಸದಾಚರಣೆಯು ಸದಾಚರಣೆಯೆನಿಸದು; ಅದರಿಂದ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲಿ ಸಾಧಿಸದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಶುದ್ಧ ಅಂತರಂಗವುಳ್ಳವನ ಸತ್ಕರ್ಮಾಚರಣೆಗಳು ನಿಷಫಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸಾಧುಗಳಾಗಲಿ, ಅವತಾರ ಕರಾಗಲಿ ಇದೇ ಮಾತನ್ನೇ ಜನತೆಯು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಕೊಡುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಈ ಮಾತಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಚರಿಸಿದೆಯೆಂದರೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಭವಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟುವಿ.”

ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ಈ ಬೋಧವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮೇಲೆ ಜನ್ಮಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ವಿಷಯಾಲಾಲಸೆಯಿಂದ ಅವನು ಶ್ರೀ ದತ್ತಗುರುವಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗಿದ್ದು,

ಈಗ ಅವಧೂತರ ಸಂಗದಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ವೂರ್ಣ ಉಪರತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಅವರ ಪರವಶ್ಯನಾಗಿ ಅವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಿದನು. ಅವಧೂತರು ಅವನಲ್ಲುಂಟಾದ ವರಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಂಸಾರವ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿಸಿದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಗುರುಗಳ ಲಪ್ಪಣಿಯಂತೆ ಸಂಸಾರವೆ ಮಾಡಿ ಅವತಾರಕರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಬೋಧಿಸಿದನು.

ಪ್ರಿಯ ವಾಚಕರೇ, ಅವತಾರಕರ ಮಹತ್ವವು ತಿಳಿಯಲಶಕ್ಯವಿರುವದು. ಜಗದ್ಧಿತಕರ್ತನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಯಾವ ರೂಪದಿಂದ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಟನಾ ಗುವನೋ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ರೂಪವನ್ನೇ ಒಡೆದು ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುವನು. ಆವಾಚಕೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಹಲವು ಜನ ಪತ್ತೂರ, ಪರ ಚರಿತ್ರೆಗಳಿಂದ ಈ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವದು. ಈಶ್ವರಾಂತರಾದ ಬಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರು ಅವತರಿಸಿದಾಗ, ಪಂಥರವರದ ವಿರ್ಮಲ ಹಾಗೂ ವೇಂಕಟಗಿರಿಯ ವೇಂಕಟೇಶ ಇವರು ತಮಗೆ ಶರಣು ಬಂದ ಭಕ್ತರನ್ನು ಶ್ರೀ ದೀಕ್ಷಿತರ ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು ಇದ ರಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಅವತಾರಕರ ಜುತ್ರೆದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥ ಸಂಗತಿಗಳು ಕಂಡು ಬರುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಜಾತ ಅವತಾರವನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದು ತದ್ವಾರಾ ಭಕ್ತರ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದು ಸರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬದು ಕಂಡು ಬರುವದು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಅವತಾರಗಳು ಆಗುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಗತಾವತಾರ ಗಳ ಮಹತ್ವವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿಯಲಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸರಮೇಶ್ವರನ ನಾಮರೂಪಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ ಭೇದವು; ಜೊರತು ಮೂಲ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ ಅನಂತ ವೇಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದರೆ, ಆ ವೇಷಧಾರಕನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ವೇಷಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಅಭಿಮಾನವ ತಾಳುವನೋ ಹಾಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಅವತಾರಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕೊಳ್ಳುವನು.

ಒನೆಯ ಸ್ವಕರಣ.

ಸಂಶಯಾತ್ಮಾ ವಿನಶ್ಯತಿ.

ಕರವೀರಪುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಕಾಮನಾ ಸಿದ್ಧ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾರಾತ್ರಿಯ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಆ ಊರಲ್ಲಿರುವ ಮಾರುತಿಯ ಗುಡಿಗೆ ಪ್ರತಿತ್ಯ ಕೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮತ್ತು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಮನಾ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗದೆ ಜೋಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಮಾರುತಿಯ ದುರುಶನಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಆಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದನೇನೆಂದರೆ—“ತಾಯೀ ದಿನಾಲು ಈ ಕಲ್ಲು ಬೇರರಿಗೆ ನಡೆ ಕೊಂಡು ವೃಥಾ ಆಯಾಸಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಇದೇ ಊರಲ್ಲಿರುವ ದತ್ತನ ಅವತಾರಿಕರಾದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ದುರುಶನ ತಕ್ಕಾಳ್ಕೊರಾದೆ? ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಶರಣಾಗತರಿಗೆ ಕಾಮಧೇನು-ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ ದಂತಿರುತ್ತಾರೆ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಗೃಹಸ್ಥನು ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ತಿರಸ್ಕಾರ ದಿಂದ “ಇಂಥ ಅವಧೂತ-ಗಿವಧೂತರನ್ನು ನಾನು ನಂಬುವದಿಲ್ಲ; ಅವರಲ್ಲೇನು ಹುರುಳಿದೆ? ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಆ ದಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವಧೂತರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಅವಳು ಅವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅವರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಆಕಳಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಕೆಲವರ ಸ್ವಭಾವವು ಹೀಗೆ ಅಧೀರವಿರುತ್ತದೆ, ಅವರು ಯಾವದೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಯಾರೊಬ್ಬ ಸತ್ಪುರುಷರ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಕುಜೇಷ್ಟ್ರ ಯನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವರು. ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಸತ್ಪುರುಷರಾಗಲಿ ಸಮ್ಮುಖ ದಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಒಂದು ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದೆ ತೆಪ್ಪಗಾಗುವರು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಅವರೊಡನೆ ಸ್ನೇಹಭಾವವನ್ನಾಗಲಿ, ಭಕ್ತಿಭಾವವನ್ನಾಗಲಿ ತೋರ್ಪಡಿಸ ಹೋಗುವರು. ಇದರಂತೆ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಸ್ತ್ರೀಯಾದರೂ ಅವಧೂತರನ್ನು ನೋಡಿ ಅಧೀರಭಾವದಿಂದ ಅವರ ಅಡಿವಾಸಗಳಿಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಅಂತ

ರಂಗವನ್ನು ಒಲ್ಲ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಮುಗುಳು ನಗೆ ನಕ್ಕು ನುಡಿದರೇನಂದರೆ "ಅವ್ವಾ, ಹುರುಳ್ಳಿದವನಾದ ನನಗೆ ಯಾಕೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೆ? ಶ್ರೀ ಮಾರುತಿಯ ಭಕ್ತಿ ಳಾದ ನೀನು ಮನುಷ್ಯನಾದ ನನಗೆ ತಲೆಬಾಗಬಹುದೇ? ನಮ್ಮ ನಿಂದೆಯಿಂದ ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮಗೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವದು." ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ವಿನಯ ತೋರಿಸುವದು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಜರೆದಾಡುವದು, ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷುದ್ರವು; ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡುವದಕ್ಕೂ ನಿಶ್ಚಯ ಬುದ್ಧಿ ಬೇಕು. ಜರೆಯಲಿಕ್ಕಾದರೂ ನಿಶ್ಚಯಬುದ್ಧಿ ಬೇಕು. ನಿಶ್ಚಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಸ್ತೋತ್ರದಿಂದಾಗಲಿ, ನಿಂದೆಯಿಂದಾಗಲಿ ಏನೂ ಫಲವಿಲ್ಲ "ಸಂಶಯಾತ್ಮಾ ವಿನ ಶ್ಚತ" ಎಂದು ಹೇಳಿರುವದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ನಾಶಕಂಠವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವರು. ಆದ್ದ ರಿಂದ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ನಿನ್ನ ನಾಶವನ್ನು ನೀನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ; ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡು ವದರಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ತಾಳುವದು ಸುಲಭವು; ಆದರೆ ನಿಂದೆ ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚ ಯವನ್ನು ತಾಳುವದು ಕಠಿಣವಿರುತ್ತದೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ನಿನಗೆ ನಿಂದೆಯ ಮಹಾ ಫಲವು ದೊರೆಯುವ ಯೋಗ ಬಂದಿರಲು ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಹೊರತಾಗುತ್ತೀ?

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನುಡಿದು ಅವಧೂತರು ತಮ್ಮ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆದರು. ಇತ್ತ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ವಿಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾದಳು.* ಅವಳಿಗೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮ ರಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಿತ್ತು; ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವರ ವೇಶ್ಯಾಗೃಹನಿವಾಸವನ್ನು ತಿಳಿದು ತಿರಸ್ಕಾರವುತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸಂದೇಹದಲ್ಲಿ ಮುಳಗಿದ ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಚಂಚಲವಾಗಿತ್ತು. ಮಾರುತಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಅವಳು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಕಾಮನಾಸಿದ್ಧಿಯಾಗದ್ದರಿಂದ, ಮಾರುತಿಯ ಸೇವೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವಳಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಅನುಮಾನ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರ ವಿಷಯಕವಾದ ಅನುಮಾ ನವೊಂದು ಬೆರೆತುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭ್ರಾಂತಿಯು ಬಂದು ಹೋ ಯಿತು. ಮಾರುತಿಯ ಸೇವೆಗೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಇಷ್ಟಪಡದಾಯಿತು; ಅವಧೂ ತರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೂ ಬ್ರವಿಕೊಳ್ಳದಾಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವಳು ಅತೋ ಭ್ರಷ್ಟ-ತತೋಭ್ರಷ್ಟಳಾಗಲು, ಜನರು ಆಕೆಯ ಈ ದೈನ್ಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅವಧೂ ತರ ಮುಂದೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಕರುಣಾಳಗಲಾದ ಅವಧೂತರು ಆಕೆ ಯನ್ನು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ

ಸುಬುದ್ಧಿಯುತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಅವಳ ಮನಃಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಮೂರ್ಛಾಯಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳು ನಿರ್ದಯಾದಿಂದ ಅವಧೂತರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾದಳು.

ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು, ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಅಂದರೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಆಪ್ತ ಸಂಬಂಧಿಕಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಅವಧೂತರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಮಾನುಷ ಕೃತ್ಯಗಳೂ, ಭವಿಷ್ಯ ಕಥನ ಮೊದಲಾದವುಗಳೂ ಆಕೆಗೆ ಭೂತ-ಪ್ರೇತಗಳ ಜೇಷ್ಠಗಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೊದಲ ಮೊದಲು ಅವಳು ಅಂಜು ಅಂಜುತ್ತ ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬರಬರುತ್ತ ಅವಳು ಅವಧೂತರ ವಿಷಯ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ದೋಷಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಮಾಡಿದಳು. ಮನೆಗೆ ಬರಹೋಗುವವರ ಮುಂದೆ ಅವಳು ಅವಧೂತರನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವರು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ನಕ್ಕು ತಮ್ಮ ದಾರಿಯಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಅವಧೂತರೂ ಆಕೆಯ ಉಸಾಬರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಿಂತು ಆಸ್ಪದವು ಸಿಕ್ಕದ್ದರಿಂದ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ತೀರ ಸೊಕ್ಕಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಧೂತರ ಸಮಕ್ಷಮವಾಗಿಯೇ ನಿಂದೆಯನ್ನಾರಂಭಿಸಿದಳು. ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಕಡುಪಡೇಶವು ನಡೆದಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಧೂತರು— "ಈಕೆಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಬೇಕೆ" ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಅವರು ಒಂದುದಿನ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕೂತು— "ತಂಗೀ, ದಿನಾಲು ನಮ್ಮ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಯಲ್ಲ; ಇದರಿಂದ ನಿನಗಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿ? ನಿನ್ನ ನಿಂದೆಯಿಂದ ನಮಗೇನೂ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇತರ ಪರ ನಿಂದೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದೆಯೆಂದರೆ ಬಂಧನಕ್ಕೊಳಗಾಗುವೆ" ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ನಿರಸರಾಧಿಯಾಗಿರುವ ನನಗೇತರ ಬಂಧನವದು? ಇಂಥ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಯಾರ ಮುಂದೆ ಹೇಳುವಿರಿ? ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಅವಧೂತರು ಆಗ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಮೇಲೆ ಕಳವಿನ ಆರೋಪವು ಒಂದು ಮೋಲೀಸರು ಅವಳನ್ನು ದಸ್ತಗೀರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚಾವಣಿಗೆ ನಡೆದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಆಕೆಯನ್ನು ಮೈಮಾರಿ ಧರಿಸಿದರು. ಆಗ ಆಕೆಯ ಗರ್ವವು ಇಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ದೀನಳಾದಳು. ಅವಧೂತರನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ಫಲವು ದೊರೆಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವಳು ಪಶ್ಚತ್ತಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದಳು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಕ್ಷಮೆ

ಯನ್ನು ಯಾಚಿಸಿದಳು. ಇತಃಪಂನಿದೇಯನ್ನು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಮತ್ತು ನಾನು ಮೂರ್ಖಳು; ತಿಳಿಯದೆ ಮೋಸಹೋದೆನು. ಅವಧೂತ ಮಹಾರಾಯಾ ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೊಡ್ಡವನಿರುತ್ತೀ; ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನಾನು ವೃಥಾ ಸಂಶಯಗೊಂಡು ಪಾಪಿಯಾದೆನು. ಆ ಪಾಪದ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದುಹೋಯಿತು. ಈ ಬಾಧೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮುಕ್ತಳನ್ನಾಗಮಾಡಲು, ನೀನೇ ಸಮರ್ಥನು.” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಈ ಮನೋಮಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಮುಗಿಯಲು, ಅವಧೂತರು ಸದಯಾಂತಃಕರಣಗಳಾದರು. ಕೂಡಲೆ ಆಶ್ವರೀ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವ ಸುಬುದ್ಧಿಯು ಪೋಲಿಸಿಗುಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ಆಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ತನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಅವಧೂತ ಮಹಾರಾಜರು ಪ್ರಸನ್ನರಾದರೆಂದು ಅವಳು ಮಾನದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಮನೆಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರು ಕಟ್ಟಿಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವಳು ಬಂದವಳೇ ಅವರ ಚರಣಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಅವಧೂತರು ನಕ್ಕು—“ಯಾಕೆ, ಸೆಟ್ಟುತಿಂದ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿಬಂದಿತೋ? ನಾನು, ನಿನಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಲ್ಲವೆ? ಆದದ್ದಾಯಿತು, ಇನ್ನು ನೇಲಾಡದೂ ವೃಥಾಸಂಶಯತಾಳಿ, ದುಃಖಕ್ಕೊಳಗಾಗಬೇಡ” ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಇಷ್ಟು ಸಂಶಯಕ್ಕೊಳಗಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಮೂರ್ಖನು ಸಂಶಯ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು.

ಒಬ್ಬನು ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೋಗುವಾಗ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಬಳಲಿ ಕಂಗೆಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಿಡವು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನು ಲಗಬಗಿಯಿಂದ ದಾರಿ ಸಡೆದು ಆ ಗಿಡದ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಕರ್ಮ-ಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಅವನ ಸದೈವದಿಂದಲೋ ಆ ಗಿಡವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗಿಡವಾಗಿರದೆ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಿಡದ ಸೆರಳು ಒಪು ಸೊಗಸಾಗಿದ್ದಿತು. ತಾನು ಕುಳಿತದ್ದು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವೆಂಬುದು ಪಾಪ ಅವನಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಅವನಿಗೆ ಆ ವೃಕ್ಷದ ನೆರಳಿನಿಂದ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮಾನಸಿನಲ್ಲಿ “ಅಹಾ! ಈ ಸ್ಥಳವು ಎಷ್ಟು ರಮ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ! ಹಾಸುವದಕೆ ಒಂದು ಕಂಬಳಿಯಿದ್ದರೆ ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಕಂಬಳಿಯು ಇಚ್ಛೆಯುತ್ಪನ್ನವಾಗಲು, ಆ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಪ್ರಭಾವ

ದಿಂದ ಅವನು ಕಳಿತಲ್ಲಿ ಕಂಬಳಿಯ ಹೂಗಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಕೌತುಕಪಟ್ಟು—ಕಂಬಳಿಯಾದರೆ ಚನ್ನಾಗಿ ನದ್ದಿ ಬರುವದಿಲ್ಲ; ಗಾಡಿಯಾದರೆ ಬಹಳ ಸೊಗಸಾಗುವದು ಎಂದನು. ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ತತ್ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಈಗ ಅವನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕೌತುಕಪಟ್ಟು—ಬಯ್ಯ ಗಾಡಿಯ ಕೈಂತೆ ಒಂದು ಪಲ್ಲಂಗವಾದರೆ ಬಹಳ ಸುಖವಾಗುವದು ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದನು. ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವು ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವದಷ್ಟೇ; ಆಗ್ಗರಿಂದ ಅವನ ಬಯಕೆಯಂತೆ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಪಲ್ಲಂಗವೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು; ಈ ಮೇರೆಗೆ ರಮ್ಯವೂ ವಿಕಾಂತವೂ ಆದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ-ಪಲ್ಲಂಗಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಲು ಆತನ ವಿಷಯ ಸುಖ ಬುದ್ಧಿಯು ಚಿಗಿರಿತು. ಆಗ ಅವನು “ಒಂಥ ವೃದ್ಧ ತೃದ ಮೇಲೆ ಪವನಿಲಾ ಓರ್ವ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯು ಜೊತೆಗೆ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಸುಖವಾಗಬಹುದಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಓರ್ವ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯು ಒಯ್ಯಾರವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಅವನನ್ನು ರಿಗೆ ನಿಂತಳು. ಮುಂದಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿ? ಅವನು ಪ್ರಾರಬ್ಧವಶಾತ್ತಾಗಿ ದೊರೆತ ಆ ವಿಷಯ ಸೌಖ್ಯದ ಉಪಭೋಗವನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ದುರ್ದೈವವು ಹಾಗೆ ಮಾಡಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಬಯಸಿ ಬಯಸಿದಂತೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಒದಗದತ್ತಿ ಕೊನೆಗೆ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯೂ ಕೂಡಾ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತದ್ದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಲವಾದ ಸಂತಯವುಂಟಾಯಿತು. ಇವಳೇನು ಸ್ತ್ರೀಯಿರುವಳೋ ಅಥವಾ ಭೂತವಾಗಿರುವಳೋ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಟವು ಈ ಭೂತವಿಂದಲೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಎಂದು ಸಂತಯಕ್ಕೊಳಗಾದನು. ಭೂತಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ಬರಲು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಬದಲು ಭೂತವು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ತು ಅವನು ಅಂಜಿ ಇದ್ದು ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಮಾರಿದು ನುಂಗುವದೋ ಎಂದು ಆಶೋಚಿತ ಪಟ್ಟನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಶೋಚನೆಯು ಬರುವದೊಂದೇ ತಡ; ಆ ಭೂತವು ಅವನನ್ನು ಮಾರಿದು ನುಂಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಹೇಳತಕ್ಕ ಶಾತ್ವರ್ಯವಿಷ್ಟೇ; ಆ ಮೂರ್ಖನು ಸಂತಯಗೊಳ್ಳದೆ ತಾಗೇ ಒಳ್ಳೆ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅನಂತ ವೀರ್ಯೋಪಭೋಗವು ದೊಂಕುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಡುವೇ ಸಂತಯ ತಕ್ಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ “ಸಂತಯಾತ್ಮಾ ವಿನಶ್ಯತಿ” ಎಂಬ ವಚನದಂತೆ ವಿನಾಶಪಂಥವನ್ನು ಹಿಡಿದನು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವಧೂತರು ಮಾತನಾಡಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಲು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಪರಮ ಅನುರಾಗದಿಂದ ಅವರ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಭಜನೆಯಲ್ಲಿ

ಅಸಕ್ತಳಾದಳು. ಅಂದಿನಿಂದವಳು ಪರಮಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ
ತಾರಾಬಾಯಿಯಂತೆ ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಜನ್ಮ ಸಾಫಲ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

Vನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಯೋಗಾಬಾಯಿ.

ಭಗವನ್ನಾಯೆಯು ಅಸಕ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಹೊರತು ಮಿಕ್ಕವರಿಗೆ
ಈ ಮಾಯೆಯ ಅಂತವೇ ಹತ್ತು ವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾಯಾನಶರಾದ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾ
ಣಿಮಾತ್ರರು ತಮ್ಮಂತೆಯೇ ಜಗತ್ತು ಇರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಇಚ್ಛೆ
ಯಿಂದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮತಭೇದವು ಒಡೆದು ಕಾಣಲು ಆಸ್ಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಮಾಯೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಮೋಹವಶರಾಗಿ ತಮಗೆ ತಿಳಿದದ್ದೇ ಸತ್ಯ
ವೆಂದೂ, ತಾವು ನಡೆಯುವದೇ ಧರ್ಮವೆಂದೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಲೋಕ
ವು ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯವರಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿರುವದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿ ಭೇದ
ದಂತೆ ಸ್ವಭಾವ ಭೇದವಿರುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊ
ಬ್ಬನ ಸ್ವಮತ ಪ್ರತಿಪಾದನವು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿರುವದು ಅತ್ಯರ್ಥವಲ್ಲ. ಲೋಕದ
ವರ ಈ ಕೂಗಾಟನ್ನು ಕೇಳಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ನಗುತ್ತಿರುವರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ
ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸ್ವರೂಪವು ಗೊತ್ತಿರುವದು. ಮಾಯೆಯು ಬಟ್ಟೆ ಬೈಲೆಂಬದು ಅವರ
ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಮಾತಾಗಿರುವದು. ಈಜುವ ಕಲೆಯಲ್ಲ ಅತಿ ಸಿಪ್ಪಾ ತನಾದವನು
ಹ್ಯಾಗೆ ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಈಸಾಡುವನೋ ಹಾಗೆ ಅವನು ಭವಾಬ್ಧಿಯ
ಅಂಜಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದಿರುವರು. ಅದರಂತೆ ಅಜ್ಞಾನಗ್ರಸ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ
ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಜ್ಞಾನಿಗಳಂತೆ
ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಗಳಾದರೆ ಗುಟುಕು ನೀರು ಕುಡಿಯುವ ಹೊತ್ತು ಕಟ್ಟಿ ಇಟ್ಟಿರುವದೆಂ
ತಲೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ—ಜ್ಞಾನಿ
ಗಳ ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನೆಣಿಸುವದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ್ದಾಗಿರುವದು.
ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಭಗವನ್ನಾಯೆಯು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಮೌನವಾಗಿರು
ವದೇ ಲೇಸು.

ಆದರೆ ಲೋಕ ವಾಡಿಕೆಯು ಇದರ ವಿರುದ್ಧವಿರುತ್ತದೆ. ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ್ಳು ತಮ್ಮ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದರೂ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನು ಗಣಿಸದೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಿವಿಧವಿರುವದು. ಇಂಥವನೊಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿಯು ಜನರ ನಿಂದೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದಿಲ್ಲಿಂದೂ ಬಗೆಯ ನಿಂದಕರು ಎಲ್ಲ ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೂ ಇರುವರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿರಲು, ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರಂಥ ಸ್ವೈರ ವರ್ತನದ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ನಿಂದಕರಿರುವದು ಅಷ್ಟರಿಯವಲ್ಲ. ದೀಪದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ಇರುವಂತೆ ಅವಧೂತರು ಹುಟ್ಟಿದ ವಂಶದಲ್ಲಿಯೇ ಅವಧೂತರ ನಿಷಯಕವಾದ ಅಜ್ಞಾನಾಂಧಕಾರವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವಧೂತರ ಮನೆಯವರು ಅವರನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಜನರ ನಿಂದೆಯನ್ನೂ ಮನೆಯವರ ನಿಂದೆಯನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅವಧೂತರ ತಂಗಿಯಾದ ಯೋಗಾಬಾಯಿಯೆಂಬವಳು, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ವ್ಯಥೆಪಡುತ್ತಲಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ “ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣಗೆ ಏನಾಗಿದ್ದೀತು? ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವರಂತೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಯಾಗಿರುವನು. ಜನರೊಡನೆ ಮನಬಂದಂತೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಹೀಗೆ ಕುಲಗೆಟ್ಟು ಪಾತಕದವರ ಮನೆಯವರಕ್ಕಿಂತ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಲಗ್ನ ಮಾಡುತಲಿಗನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಪ್ರಪಂಚ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ತವರುಮನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಭೂಷಣವಿತ್ತು? ಅವನ ಹಣೆ ಬರಹವು; ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ದಿನಲೂ ವ್ಯಥೆಪಡುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಕೊಲ್ಲಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕಂಡು ಒಳಿತಾಗಿ ಛೇ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಕರವೀರವನ್ನು ಸೇರಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಎಂದೂ ಬಾರದೆ ಇದ್ದ ತಂಗಿಯು ಈ ದಿನ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬರಲು, ಅವಧೂತರು ಆದರದಿಂದ—ಯೋಗೇಯಿ ಇತ್ತ ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೋ ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅವಧೂತರು ಹೀಗೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿರಲು, ಯೋಗಾಬಾಯಿಯ ಸಿಟ್ಟು ಅವಸಾನಗೊಳ್ಳಿತು. ಅವಳು ಅವಧೂತರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು—ವಿಷಟ್ ಕಾರಗಳಿಗೆ ಅರಂಭಿಸಿದಳು—“ಅಣ್ಣಾ, ಇಲ್ಲಿ ಮರೆತೆನು ಕುಲಕಂಠಕಾ, ನೀನು ಯಾವ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವೆ ಯೆಂಬದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಸ್ಮರಿಸುವಿಯಾ? ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ನೀನು ಕುಲಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಇರಬಹುದೋ? ಹೀಗೆ ಜಾತಿ ಕುಲಗಳನ್ನು ತೊರೆದು, ಪಾತಕದವಳ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಯಾವ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡೆ?

(ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀರು ತಂದು) ನಿನ್ನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಜೀವವು ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಅಣ್ಣಾ, ಇನ್ನು ಮೇಲಾದರೂ ಈ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡಿಕೋ!”

ಪ್ರಿಯ ಪಾಠಕರೇ, ಕೇಳಿದಿರಾ, ಯೋಗಾಯಿಯ ಸದುಪದೇಶವನ್ನು! ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಉಷ್ಣೋಪಚಾರ ಮಾಡ ಹೋದಂತೆಯೂ, ಬೃಹಸ್ಪತಿಗೆ ಭಾಷಣಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಸ ಹೋದಂತೆಯೂ ಯೋಗಾಯಿಯು ಅವಧೂತರಿಗೆ ಜನ್ಮಸಾರ್ಥಕವಾದ ರೀತಿಯನ್ನು ಕಲಿಸ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವ ವರೆಗೆ ಅವಧೂತರು ಎದ್ದೆಂದು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗರ್ಭಿಣಿ ಭಾವದಿಂದ ಆಕೆಯ ವಷಟ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮನಸುಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಯೋಗಾಜಾಯಿಯು, ಬೈಗಳಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಧೂತರು ಒಮ್ಮೆ ನಕ್ಕು “ಕಿಂಗೀ, ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬೇಕಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದೇನು? ಒಬ್ಬಳ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ನಿನ್ನ ಹಿತವು ಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ? ದೇವನನಗೆ ಜನ್ಮಸಾರ್ಥಕವೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಕೊಡಲೊಲ್ಲನು. ಎನಾದಿದು ಆಕೆಯ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿದ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೂ ಉಳಿದಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದಂಥ ಕೆಲವು ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಯೋಗಾಜಾಯಿಯು ಮೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣನು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರದೆ ಸಂಕಲ್ಪಿತ ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ಮನುಷ್ಯರೂಪದಿಂದ ನಟಿಸುವನೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಅಣ್ಣನಿಗೂ ತನಗೂ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗದೆ ಎಷ್ಟೋ ವರುಷಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಗಿರಲು, ತನ್ನ ಮನೆತನದ ಗುಪ್ತಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ ಹೇಳುವೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರಿಗೆ ಶಕ್ತವೇ? ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ತಟ್ಟನೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡಿದವು. ಆಗ ಅವಳು ಪಠ್ಯಾಶ್ರಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದಳು. ತನ್ನ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅವಧೂತರ ಚರಣಗಳನ್ನೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿತು ನುಡಿದಳೇನೆಂದರೆ—“ಅಣ್ಣಾ, ನಾನು ಚಾಂಡಾಲಿನಿಯು; ಸುಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿದ್ರಿಸಿದೆನು. ನೀನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ಇರುತ್ತೀ; ಮೂರ್ಖಳಾದ ನಾನು ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬಂದನು. ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಕಿಡೋ ಈ ನೀನೇ ಸಹಸ್ರ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು.”

ಯೋಗಾಬಾಯಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ವ್ಯಾಧೂತರು ಆಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಯೋಗೇ, ಈಶ್ವರೀ ಮಾಯೆಯು ಎಷ್ಟು ಆಗಾಧವಾಗಿ ನೋಡು. ಒಂದು ಕ್ಷಣಕೂಡಲಿ ನೋಡಲು ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದಿ, ಆದರೆ ಅದೇ ನೀನು ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಹತ್ತಿರುವಿ. ಈ ನಿಂದಾ-ಸ್ತುತಿಗಿಂತ ರಡೂ ನನಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಕ್ಷಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನನಗಾಗಲಿ, ನಿನಗಾಗಲಿ ನಿನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳು; ಸೂತ್ರಧಾರಕನಾದ ಈಶ್ವರನು ಪ್ರೇರಿಸಿದಂತೆ ಸಕಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ತಂಗೀ, ನಾನು ಪಾತರದವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಜನರು ನನಗೆ ಭ್ರಷ್ಟನೂ-ನಿಷ್ಠೆಯು ಅಂದಬಿಡೂ ಎಂದೂ ಅನ್ನುತ್ತಿರಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಜನರಿಂದ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೇ ಈಶ್ವರ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿರುವೆನು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವು ತುಂಬಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಆ ಅಜ್ಞಾನಕೂಪದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಮಾನವರು ಮಾವದನ್ನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಮಾನಬಂದಂತೆ ಕಲ್ಪಿಸುವರು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೇನು ಮಾಡುವರು? ತಂಗೀ, ಬ್ರಹ್ಮಕೃಪದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳು-ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಎಂಬ ಭೇದವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರ ಈ ಭೇದ ವಿರುತ್ತದೆ. ನಿನಗೆ ಈಶ್ವರಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾಯೆಯ ಸ್ವರೂಪವು ಮುಂದೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ನೀನು ಪಾತ್ರಳೂ ಇರುತ್ತೀ; ಇರಲಿ; ಈಗ ಆ ನಿಸಯದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವದು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಅವಧೂತರ ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಯೋಗಾಬಾಯಿಯು ಸಂತುಷ್ಟಳಾದಳು. ಆಕೆಯು ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಧೂತರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅವಧೂತರ ಐವರ ತೇಜಸ್ಸು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಹಾಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವು ಅಂಕುರಿಸಿತು. ಮನೆ ಮಾರುಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಅವಧೂತರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಧೂತರು ಆಕೆಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶವಮಾಡಿ ಅವಳ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಪುನಃ ಅವಳನ್ನು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿದರು. ಆಕೆಯು ಸದಾ ಅವಧೂತರನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಭೋಗ ತೀರಿದ ಮೇಲೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯಳಾದಳು. ಆ ಮಹಾರ್ತರ ಬೆನ್ನಲೆ ಬಿದ್ದ ಆ ಯೋಗಾಬಾಯಿಯು ಧನ್ಯಳೆನಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ನನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಸಮಕಾಲೀನ ಸ್ಥಿತಿ.

ಶ್ರೀ ಅವಧೂತರ ಅವತಾರವು ಪ್ರಕಟವಾದಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಅವರ ಕೆಲವು ಚರಿತ್ರೆಗಳಿಂದ ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಕಾಮನಾಪರ ಭಕ್ತರು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದವರಾದುದರಿಂದ ಅವಧೂತರು ಯಾರ ಯಾರ ಯಾವ ಯಾವ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಪಡಿಸಿರುವರೋ ಆ ಆ ಕಾಮನೆಗಳಿಂದಲೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಯ ಹುಚ್ಚು ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿರುವದೆಂಬುದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೋಚರವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆಯಷ್ಟೇ; ಅವಧೂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಾದರೂ ನೌಕರಿಯ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಬಹು ಜನರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇಶವು ಕಂಗಾಲಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಹತ್ತಿದಾಗಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಹರಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ದಾಸ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಧೂತರ ಕಡೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ಬಂದನು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ದರಿದ್ರನು. ಸರಕಾರಿಯ ನೌಕರಿಯ ಹೊರತು ಹೊಟ್ಟೆಸಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೌಕರಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಶಕ್ತಿವಿೂ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅದು ಸಿಗದಾಯಿತು. ದೇಶವು ಇನ್ನು ನಿಕ್ಕು ಸ್ವಾವಸ್ಥೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಯೋಗವಿದ್ದಾಗ ಯಾವ ತರುಣನಿಗೂ ಪರದಾಸ್ಯ ಪಂಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬ ಸುಬುದ್ಧಿಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಪರದಾಸ್ಯವೇ ಅವರಿಗೆ ಪರಮಾನ್ಯತವಾಗಿ ಭಾಸವಾಗುವದು. ಅದರಂತೆ ರಾಮಜಂದ್ರನೆಂಬ ಆ ತರುಣನಿಗೂ ನೌಕರಿಯ ಭೂತವು ಬಡಿದುಕೊಂಡದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವಧೂತರಿಗೆ ಶರಣುಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನೌಕರಿಯು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರು ಕಳವಳಗೊಂಡರು. ಅವನು ಮತ್ತೇನನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅವನ ಕೋಟಿಕಲ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ದುರ್ಬೋಧವು ಹಾಗೆ ಮಾಡಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕ್ಷುದ್ರ ನೌಕರಿ

ಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅವಧೂತರು ಬೇಡಿಕೆಯಂತೆ ಫಲಕೊಡುವ ಕಲ್ಪತರೂ
ವಿನೋದಾದಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು—“ತಮ್ಮಾ, ನಿನಗೆ ನೌಕರಿಯು
ಬೇಕೆ? ನಾಳೆಲ್ಲ ನಾಡದು ನಿನಗೆ ಹುಕುಮು ದೊರೆಯುವದು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ”
ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ರಾಮಚಂದ್ರನು ಪರಮಸಂತೋಷದಿಂದ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.
ಶ್ರೀ ಅವಧೂತರ ವಚನದಂತೆ ಆತನಿಗೆ ಶಾಕಾಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಯು ದೊರೆತ
ಬಗ್ಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಹುಕುಮು ಬಂದಿತು. ಆತನು ಅವಧೂತರನ್ನು ಕೊಂಡಾ
ಡುತ್ತ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿಕ್ಷಕನಾಗಿ ನಡೆದನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೆನ
ಪಿಡತಕ್ಕ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ರಾಜ ಚಂದ್ರನಿಗೆ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ತಮ್ಮ ಐಶ್ವರ
ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಅವಧೂತರು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ರಾಮಚಂದ್ರನು ನೌಕರಿಯನ್ನ
ಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡು ವೈಕುಂಠ ಸ್ವತಂತ್ರಜೀವನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು
ತೋರಿಸಿಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ರಾಮಚಂದ್ರನಂತೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಅವಧೂತರಿಗೆ ಶರಣು
ಬಂದು ನೌಕರಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನೌಕರಿಯು
ಸಿಗುವದು ದುರ್ಲಭವಿದ್ದರೂ ಜನರು ಹಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿ
ಸೇರಿ ತಮ್ಮ ಅವನತಿಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬದು ಸಿದ್ಧ
ವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅವಧೂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮಚಂದ್ರನಂಥ ಅಲ್ಪ ಸಂತೋಷಗಳ ಪ್ರಮಾ
ಣವು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೂ ಮುಖತ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆಯು ಆ ಕೆಲಜನರೂ ಇದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ
ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ
ಜಪಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಡವನಾದ ನನಗೆ ದ್ರವ್ಯಾನುಕೂಲತೆ
ಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವ
ಧೂತರನಕ್ಕರು; ಮತ್ತು ಆತನನ್ನು ಕುರಿತು—“ತಮ್ಮಾ ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲ,
ಸಂಸ್ಥಾನಿಕನಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಪರಾನ್ನ ಪುಷ್ಪನು. ಇಂಥ ನನ್ನಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯ ಕೇಳಬಂದರೆ
ಹ್ಯಾಗೆ ಸಿಕ್ಕೀತು? ಆದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹಿತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒಂದು ಸಂಗತಿ
ಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ನೀನು ಈಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿ ಇಂಥ ದಿನ ಜಪಾ
ನಕ್ಕೆ ಹೊರಡು ದ್ರವ್ಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಅನುಮಾನ ಮಾಡಬೇಡ; ನೀನು ಹೊರಡುವ
ಆ ಮುಹೂರ್ತಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿನಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡು
ವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಗುರುವಚನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನಿಟ್ಟು ಆ ಗೃಹಸ್ಥನು
ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಜಪಾನಕ್ಕೆ ಹೊಂಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ

ಶ್ರೀಮಂತನ ಜೊತೆ ಸಿಕ್ಕು ನಿರಯಾಸದಿಂದ ಅವನು ಜವಾನವನ್ನು ನೇರಿದನು. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಕಲಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರೀ ನೌಕರಿಯೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಉಪ ಜೀವಿಸಹತ್ತಿದನು.

ಈ ಮೇಲೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ ಅವಧೂತರ ಸಮಕಾಲೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಕೇವಲ ಸರಕಾರೀ ನೌಕರಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನೌಕರಿಯ ಹುಚ್ಚಿನಿಂದ ಜನರು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಲೌಕಿಕದಲ್ಲಿ ಅವನತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆಗೆ ವಿಷಯೋಪ ಭೋಗದ ಹುಚ್ಚಿನಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಧೂತರ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಕಾಮನಾಸರರಾದವರೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದರು. ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಗುಣರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಕಟನಾಗಿರುವಾಗ ಮೋಕ್ಷ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯು ಯಾರಿಗೂ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವೆನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗಾಬಾಯಿಯಂಥ ಕೇವಲ ಕೈಬೆರಳಿನಿಂದೆಣಿಸುವಷ್ಟು ಜನರ ಮಾತ್ರ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿಷಯ ಪ್ರಿಯರಾದರು.

ಹೀಗೆ ಭಕ್ತರಾದವರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಇರುತ್ತಿರಲು ಸದ್ಭಕ್ತರಾಗದವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಅವಧೂತರ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೋ ಕುಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಲಿಕಾಲವು ಕೆಟ್ಟದೂ, ಆಶಾಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಾದದೂ ಎಂದು ತಿಳಿದೇ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಪರಮಭಕ್ತಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಗೊತ್ತಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಾಧುತ್ವದ ದೈವೀ ತೇಜಸ್ಸು ಬೈಲಿಗೆ ಬೀಳಲು ಭಾವಿಕರೂ ಅಭಾವಿಕರೂ ಅದನ್ನು ಮತ್ತು ವರು. ಉಜ್ವಲವಾದ ಕೆಂಡವಿದ್ದರೆ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ಲಕ್ಷವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರಲೇ ಹೋಗುವದು ಅದರ ಅದೇ ಕೆಂಡವು ಬದಿಯಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಯಾರ ಲಕ್ಷವೂ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ಅದಂತೆ ಜನರದೃಷ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧವಾಗುವಂಥ ಯಾವದಾದರೊಂದು ಮಾಲಿನ್ಯಭಾವವುಳ್ಳ ಹೊದಿಕೆಯು ಸಜ್ಜನರ ಮೇಲೆ ಇದ್ದರೆ ಅಭಾವಿಕರ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ತಿರುಗುವದಿಲ್ಲ. ವಿಪರೀತಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವದ . ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಅವಧೂತರು ವಾರಾಂಗನೆಯ ನೆರೆಯನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದರು.

ವಿಷಯ ಲೋಲುಪರಾದ ಜನರು, ಅವಧೂತರು ವಿಷಯಲೋಲುಪರೆಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರ ಕ್ಷುದ್ರತನವು ಎಷ್ಟೆಂಬದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮರು ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ನಿಮಗ್ನರಾಗಿರುವರೋ ಮತ್ತು ಯಾರು ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯವೆಂದು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸದುಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಮತ್ತು ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮರು ಅನಂತ ದೈವೀಲೀಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದತ್ತಾವತಾರವೆಂದೆನಿಸಿಕೊಂಡರೋ, ಮತ್ತು ಯಾರು ರಾಗದ್ವೇಷಾದಿಗಳಿಂದ ವರ್ಜಿತರಾಗಿ ಅರಿಷಡ್‌ವರ್ಗವೆಂಬ ದುರ್ಗದ ಮೇಲೆ ವಿಜಯಧ್ವಜವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದರೋ ಅಂಥ ಮಹಾತ್ಮರು ಕ್ಷುದ್ರ ಸ್ತ್ರೀಸುಖಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದರೆನ್ನವದು ಕೇವಲ ಕುತ್ಸಿತ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಅಭಾವಿಕರ ಈ ಕುತ್ಸಿತತನವು ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಪಥ್ಯವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜನಸಮ್ಮದ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಪಾತ್ರರಿಗೂ ಫಲಕೊಡುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಅರಿಗೆ ತಪ್ಪುವದು. ಯಾರು ಆಸ್ತಿಕರಿರುವರೋ ಮತ್ತು ಯಾರ ಸದರಿನಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರನ್ನು ಗುರ್ತಿಸುವಷ್ಟು ಪುಣ್ಯಾಂಶವು ಇರುವದೋ ಅವರಷ್ಟೇ ಮಾತ್ರ ಸಜ್ಜನರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವರು; ಮತ್ತು ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗುವರು.

ಅವಧೂತರು ಡಾಂಭಿಕ ಕರ್ಮಾತನಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಡಾಂಭಿಕ ಕರ್ಮಾತರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಭಕ್ತಿಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಂಧವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕರ್ಮವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು.

೧೦ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ದಿನಚರ್ಯೆಯೂ-ಗೋಮಾತೆಯ ಮಹತ್ವವೂ.

ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ಕರ್ಮಕಾಂಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಗಾಯತ್ರಿ ಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಬಲು ಉತ್ಸುಕತೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಕಳನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಅದರ ಸೇವೆಯನ್ನು ತಾವೇ ಕೈಮುಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೋಮಾಯ-ಗೋಮೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಗೋಕ್ಷೀರಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ದಿನಾಲೂ ಬ್ರಾಹ್ಮ್ಯ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಏಳುವರು. ಅವರ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಮಾಚಾರವು. ಅವರು ಮೊದಲು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆಕಳಕಾಲೊಳಗಿನ ಕಸ ಗೂಡಿಸಿ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಜಳಜಳ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಳಿಕ ಅದರ ಮೈ ತಿಕ್ಕಿ ನವಣಿ-ಹೊಟ್ಟೆ-ಕಣಿ ಕೆವೊದಲಾದ ಆಹಾರಸದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ತೃಪ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಳಕೆತ್ತಮ್ಮ ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ಅನುಷ್ಠಾನವೆಂದರೆ ಗೋಮಾತೆಯ ಸೇವೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಒಳಗ ಬಂದವರಿಗೆ ಅವರು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಕಳವು ಸರಮ ವೂಜ್ಯವೆಂದೂ ಅದರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಮಸ್ತ ದೇವತೆಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುವದೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಚಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಭಕ್ತರನ್ನು ಕೂರಿತು—ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಆಕಳವು ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ಅದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಮಧೇನುವೇ ಸರಿ. ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅವಯವಗಳಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳ ವಾಸವಿರುವದಾ. ಈಗ ದುರ್ಜನರು ಆಕಳಗಳನ್ನು ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಸಂಹರಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಇವರನ್ನು ರಾಕ್ಷಸರೆಂದೇ ಕರೆಯಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕ್ಷೀರ-ದಧಿ-ಘೃತ ಮೊದಲಾದ ಅಮೃತೋಪಮ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ, ಹಾಗೂ ಕೃಷಿಗೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾದ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವ ಲೋಕೋಪಕಾರಿಯಾದ ಆಕಳವನ್ನು ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ಸಂಹರಿಸುವದಾ ಮನುಷ್ಯಕೃತಿಯಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಜನರೇ, ಆಕಳ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಬೇಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಆಕಳನ್ನು ಕಟಕರ ಮನೆಗೆ

ಕೊಡಬೇಡಿರಿ. ಗೋಸಂಹಾರವು ಭಯಂಕರ ದೋಹವಿರುವದು. ಗೋಸಂರಕ್ಷಣವು ಧರ್ಮದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿರುವದು. ಹಾಲುಬಹಳ ಹಿಂಡುವವೆಂದು ಲೋಕದವರು ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಆಕಳಕ್ಕೆ ಬಡಿದಂಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕುವರು; ಧರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಇದು ರತ್ನವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಕಾಜನ್ನು ಸಂದುಕಡಲಿರಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೇಯಃಕಾಂಕ್ಷಿಗಳು ಪಾಪವೃಣ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಆಚರಿಸಬೇಕು. ಗೋವಿಗೆ ಸಮಾನಾದದ್ದು ಸಿಗುವದು ದುರ್ಲಭವು. ಅದು ಕೇವಲ ಸಾಧುವಾದ ಪ್ರಾಣಿಯು; ಮೂವತ್ತು ಮೂರುಕೋಟಿ ದೇವತೆಗಳು ಆಕಳ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಕಳಸಂರಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾಡುವದು ಪುಣ್ಯಕರವಿರುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಸದುಪದೇಶದಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಆಕಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದಕ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರು.

ಮಾಹಾತ್ಮರಾದ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಬಹುಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಗೋಮೂತ್ರವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಜನ್ಮತಃ ಪವಿತ್ರತಮರಾದ ಆ ಮಾಹಾನುಭಾವರು ಕೇವಲ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಗಾಯಾತ್ರಿಯ ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ದೇಹವು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅಂದರೆ ದೋಷರಹಿತವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಪಂಚಗವ್ಯಸೇವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಕಾರರ ವಚನವಿರುವದು.. ಒಂದು ವಿನಕ್ಷಿ ತಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ದಿನಾಲು ಗೋಮೂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಾಶನಮಾಡಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಆರೋಗ್ಯಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವದೆಂದು ಭಿಷಗ್ವರ್ಯಾರು ಹೇಳುವರು. ಅದ್ದರಿಂದ ಗೋರಸವು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರಿಗೆ ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಗಳಿಂದಲೂ ಕ್ಷೇಮಕರವಾದದ್ದೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಪ್ರಸ್ತುತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಕಳುಗಳ ಆಭಾವವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಗೋರಸವು ದೊರೆಯದಂತಾಗಿರುವದು, ಈ ಗೋರಸವು ಹ್ಯಾಗೆ ಆಭಾವವಾಗುತ್ತ ನಡೆಯಿತೋ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಜನರ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತತೆಯಾದರೂ ಕಳೆಗೊಂದಹತ್ತಿರುವದು; ದೇಹಾರೋಗ್ಯವು ತೊಲಗಹತ್ತಿರುವದು; ಇದು ದೇಶದ ದುರ್ದೈವವೆಂದೇ ಹೇಳಲಾಗುವದು. ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೋಸಂಹಾರವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಗಹತ್ತಿತ್ತು. ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಧರ್ಮಾಲಂಕಿತನದಿಂದ ಗಾಯಾತ್ರಿಯಮೇಲೆ ನಿರ್ದಯರಾಗಿದ್ದರು. ಆಕಳಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡರೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡಷ್ಟು ದೋಷಬರುವದೆಂಬ ವೃದ್ಧವಚನಗಳನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಉಚ್ಚವರ್ಣದವರೂ ಧರ್ಮಜ್ಞರೂ ಆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸಹದ್ರವ್ಯದ ಆಶೆಗಾಗಿ ಆಕಳುಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆಸರ್ವತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆನಾದರವುಂಟಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತವರ್ಯಾರು ಗೋವೂಜೆಯವ್ರತವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರು. ಮಾಹಾತ್ಮರಾದವರು ಎಷ್ಟುಬೋಧಿಸಿದರೇನು ಎಷ್ಟುಸದಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ತೋರಿಸಿದರೇನು? ಕಲಿಕಾಲದ ಮೂಲಕವಾಗಿರೋ ಅಥವಾ ಮಾತೃವ ಕಾರಣದ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೋ ಬನರಚಿತ್ತಗಳು ಸ್ಥಿರವಾದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವದಿಲ್ಲ; ಬಹುದೇಗೆ ಚಾಂಚಲ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ಕುಬ್ಜಿಣವು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಕೆಂಪಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಮೃದುವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದೇಕುಬ್ಜಿಣವು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಕಡೆಗೆಬರಲು ತನ್ನಹೊಳವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಎಟ್ಟಿತನವನ್ನು ಪುನಃ ತಂದು ಕೊಳ್ಳುವದು, ಇದರಂತೆಯೇ ಆಸಜ್ಜನರಸ್ಥಿತಿಯಿರುತ್ತದೆ, ಅವರು ದೊಡ್ಡವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮಹಾತ್ಮ ಅವರ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆಯುವಸಂಕಲ್ಪವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಅವರ ಸನ್ನಿಧಿಯು ತಪ್ಪಿ ನಂತರ ಅವರ ಸಂಕಲ್ಪವು ಭ್ರಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯಾಂಶವೇನೆಂದರೆ--ಅವಧೂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೋಕುತ್ಯೆಯು ಎಶೇಷವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವದು ಧೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಗೋಮಾತೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಬೋಧಿಸ ತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಪ್ರೀತಿಪಾಠಕರೇ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರು ನೊನ್ನೆ-ಮೊನ್ನೆಯವರು; ಅವರು ಮಾಡಿದ ಉಪದೇಶವು ಇನ್ನೂ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿಯಾಗಿರುವದು. ಅವರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳುವನಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯುವದು ಹಿಂದುಗಳೆನಿಸುವ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲ. ಗೋಪುತ್ರನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ಹೊಲದಲ್ಲಿಯೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವಿಸುವವರಾದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಗೋವಿಗೆ ಅನ್ಯಥಾಬಗೆಯುವವರಲ್ಲ! ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಅವರ ಆ ನೀಚತನವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯಿಂದ ಬಣ್ಣಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದು! ಬಹುದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಹಾಲುವೊಸರು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಒಡಗಿಸಿ ಹಲವು ಕರು-ಮರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅನಂತ ಉಪಕಾರಮಾಡಿದ ಆಕಳವು ಮುಪ್ಪನ್ನುಹೊಂದಲು ಕೃತಘ್ನನಾದ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಅದನ್ನು ನಾಲ್ಕುರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಶೆಯಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆಗೆ ವಿಕ್ರಯಿಸಿಬಿಡುವನು! ಯಾವಗೋಮಾತೆಯಿಂದ ಹಿಂದುವಾಸಿಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತಿತೆಯೂ ದೇಹಾರೋಗ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚುಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅಂಥ ಆ ಗೋಮಾತೆಯ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಕಟ್ಟುಕರಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ನಮ್ಮ ದೇಹ ಬಾಂಧವರಿಗೆ ಧೀಕಾರವಿರಲಿ!

ಕೃಷ್ಣಾ ವಧೂತರು ಗೋಮಾತೆಯ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ

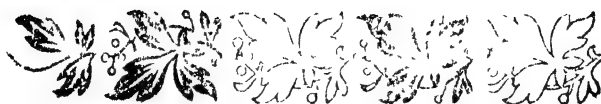
ಮಾಡಿ ಉಪಾಸನಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಮನುಷ್ಯನು ಯಾವ ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ನೊಡಲು ರತನಾಗುವನೋ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೊನೆವರೆಗೂ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂಬದೇ ಸಜ್ಜನರ ಆಶಯವು; ಹೀಗೆಮಾಡದೆ ಚಂಚಲಚಿತ್ತನಾಗಿ ಹಲವು ಕಡೆಗೆ ಹಂಬಲಿಸುವವನಿಗೆ ಯಾವಉಪಾಸನೆಯೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವದಿಲ್ಲ “ಅರ್ಚಕಸ್ಯ ತಪೋಬಲಂ” ಎಂಬಂತೆ ಉಪಾಸಕನ ನಿಷ್ಠೆಯಂತೆ ಉಪಾಸ್ಯದೈವತದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಅವಧೂತ ವರ್ಯರು ಆಕಳ ಉಪಾಸನೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು. ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಯಾವದು ತಾನೆ ಅಶಕ್ಯವೆಂದು ಹಲವರು ಅಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರು ಸಣ್ಣವರು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಷ್ಠೆಯಪ್ರಶ್ನೆಯಿರುತ್ತದೆ ನಿಷ್ಠೆವಂತನು ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಇರಲಾರನೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ನಮ್ಮ ಅವಧೂತ ವರ್ಯರು ಪುನಃ ಪುನಃ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಅವಧೂತರು ತಮ್ಮ ಬಳಗಿಬಂದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸದ್ವಿಭವಾಡುತ್ತ ಗೋಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು ಅಸಂಖ್ಯಜನರು ಕಾಮನಾಪರರಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಆ ಮಹಾತ್ಮರಾದರೂ ಅವರವರ ಭಕ್ತಿಯಂತೆ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದರು; ರೋಗಿಗಳು—ಮಹಾರೋಗಿಗಳು, ಕ್ಷಯ ರೋಗದವರು, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟುಬಗೆಯ ರೋಗಿಗಳಿರುವರೋ ಅಷ್ಟುಬಗೆಯ ರೋಗಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ಅವಧೂತರಿಗೆ ಶರಣು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ರೋಗಿಗಳು ಅನಂತವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಮಹಾತ್ಮರ ಅಮೃತದೃಷ್ಟಿಯೊಂದೇ ಔಷಧವಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಿಬರುವ ಕಾಮನಾಪರ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಉದ್ಗಾರವನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು—“ಕಲಿಯುಗವು; ಜನರಿಗೆ ವಿಷಯ ಸುಖಬುದ್ಧಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು; ಜನ್ಮವು ಅಸ್ಥಿರವು, ಜನ್ಮವಿರುವಾಗ ಭಗವತ್ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಧನ್ಯರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲ; ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆಗಾದರೂ ಲೋಪಹೊಂದುವ ದೇಹಕ್ಕೆ ಸೌಖ್ಯವಾಗಬೇಕು ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಸಿಗಬೇಕು ಎಂಬ ಇಚ್ಛೆಯು ಹುಟ್ಟುವದು. ಇದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಕಾರಣವು. ಈ ಅಜ್ಞಾನವು ಹೋದ ಹೊರತು ಅವರಿಗೆ ಭಗವತ್ಕೃಪೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಭಗವತ್ ಕೃಪೆಯಾದ ಹೊರತು ಅಜ್ಞಾನವು ತೊಲಗುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗವು ಬರುವದೇ ದುಸ್ತರವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಯಾರು ಬಂದರೂ ಐಹಿಕಸಂಬಂಧವಾದ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳ ರಗಳೆಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡೇ ಬರುವರು. ಒಬ್ಬರಲ್ಲಾದರೂ

“ನಾನು ಎಂಬತ್ತುನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವ ಧರಿಸಿ ಈ ನರಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಪುಣ್ಯವಶಾತ್ ದೊರೆತ ಈ ನರಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಉದ್ಧಾರದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.” ಎಂಬ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಕಂಡುಬರುವದಿಲ್ಲ; ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವು ಉಂಟಾದರೆ ಮೈರಾಗ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು; ಮೂಲಕಃ ಅದೇ ಇಲ್ಲದ ಬಳಿಕ ಪುರುಷಾರ್ಥವೆಲ್ಲಿಯದು?”

ಪ್ರಿಯಪಾರಂಕರೇ, ದೊಡ್ಡವರ ಈ ಉದ್ಧಾರವು ನಿಜವಿರುತ್ತದೆ; ಸಾಂಸಾರಿಕರಾದ ನಾವು ಸಜ್ಜನರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ಮಿಥ್ಯಗಳಾದ ವಿಷಯ ಸುಖಗಳನ್ನೇ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆವಲ್ಲದೆ ಶಾಶ್ವತಸುಖದ ದಾರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಸುಖವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಅಶಾಶ್ವತ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮೂರ್ಖವಾಗಿ ಮರೆತು ದೊಡ್ಡವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವೆವು. ಆದರೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ತಮ್ಮ ದಯಾಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ವಿಷಯ ಸುಖವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವರು. ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಕ್ರಮೇಣ ಅವರ ಸಂಸಾರಿಕ ವಾಸನೆಯನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವರು. ಸಜ್ಜನರ ದಿನಚರ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಇದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾಕಂದರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುವಕಾರ್ಯದ ಹೊರತು ಅವರಿಗೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ.

೧೧ ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಭಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯ.

ವಧೂತಶ್ರೇಷ್ಠರು, ಜನರನ್ನು ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ವದಾ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಪುಸ್ತಕವೆಂದರೆ ಶ್ರೀ ಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರು ಬರೆದ ದಾಸಬೋಧವು; ಅದನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯಿಂದ ಓದಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಭಕ್ತಿ-ಜ್ಞಾನವೈರಾಗ್ಯಗಳ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬಹು ಸುಗಮವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಭಗವದ್ಭಕ್ತರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಜನರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸರಸವಾದ ಭಕ್ತಿಯ ನಿರೂಪಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಿಯ ವಾಚಕರಿಗೋಸ್ಕರ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವೆವು.

“ಭಗವಂತನು, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕ್ಕೇ ಜನಕನಿರುವನು. ಅವನ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೇ ದೃಶ್ಯವೃಷ್ಟಿಯು ರೂಪಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ; ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರನಾದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದು ಅಥಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವದು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರ ಕರ್ತವ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಶುದ್ಧ ಸತ್ಯಗುಣೋಪೇತನಾದ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವು ಜನ್ಮಾಗಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಮಿಕ್ಕವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠ ಪದವಿಯು ದೊರೆಯುವದು ದುರ್ಲಭವು. ಶುದ್ಧ ಸತ್ಯಗುಣವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರು ಭಗವದಾರಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಭಗವಂತನ ಸಗುಣರೂಪವೇ ಆರಾಧ್ಯವಸ್ತುವು; ಆ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತವಾದ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತಾಳುವದೇ ಭಕ್ತಿಯು; ಸಾವಿರಾರು ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸಿದರೂ ದೊರೆಯದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೈವಶವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಭಕ್ತಿಗೆ ಒಲಿದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಯಾವ ವಿಧಿ ನಿಷೇಧಗಳನ್ನೂ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಗೋಪಿಕಾಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಗುಣರೂಪದಿಂದ ಅವತರಿಸಿದ ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಜಾರಕರ್ಮವು ಕೂಡಾ ಪವಿತ್ರ ಕರ್ಮವಾಯಿತು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅನನ್ಯಗತಿಕತ್ವವಿರಬೇಕು. ಇಂಥವನೇ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ಬೊಟ್ಟು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದೋ ಅವರೇ ಭಕ್ತರು. ಹಾಗೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಭಕ್ತರೆಂಬ

ಸಂಜ್ಞೆಯು ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಭಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯವು ಬಹು ಸುಲಭವಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರಿಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡರು ಮಕ್ಕಳಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡಿಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಲಿ, ಹೆಂಡತಿಗಾಗಲಿ ಜಡ್ಡಾದರೆ ಅವರ ಪ್ರಾಣಹೋದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಅವರು ಬಳಲುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಹಂಬಲವನ್ನು ಅವರು ಭಗವಂತನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹಿಡಿದರೆ ಅವರು ಧನ್ಯರಾಗುವರು. ಪರಮಾತ್ಮನೊಬ್ಬನು ಸತ್ಯವಸ್ತುವಾಗಿರುವನು. ಸತ್ಯವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯು ಸತ್ಯ ಫಲವನ್ನೇ ಕೊಡುವದು. ಆದರೆ ಅಸತ್ಯವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯು ಸತ್ಯಫಲವನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಕೊಟ್ಟೀತು? ಹೆಂಡಿರಾ ಮಕ್ಕಳು ಅಸತ್ಯವಾದವರು ಅಂದರೆ ನಾರಸಂಧವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂಥವರು. ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರೇಮವು ಕಡೆಗೆ ದುಃಖವನ್ನೇ ಕೊಡುವದಲ್ಲದೆ ಸುಖವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದು. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಯಾವನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವನೋ ಅವನು ಭಗವದ್ಭಕ್ತನಾಗುವನು.

ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಾಧು-ಸಜ್ಜನರಲ್ಲಿ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಇರುವರು. ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವೊತ್ತಿಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಬಹಿಷ್ಕಾರಮನೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಆ ಸೇವೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ದಾಡ್ಯವು ಅವಂಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ದೇವರ ಗುರುತು ಇದ್ದರೆ ದೇವರ ಸೇವೆಯು; ಯಜಮಾನನ ಗುರುತಿಲ್ಲದ ಬಳಿಕ ಸೇವಕನಿಂದ ಯಜಮಾನನ ಸೇವೆಯು ಸಂಭವಿಸುವ ಬಗೆಯೇತು? ಆದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸೇವಕರು ಚಾಂಚಲ್ಯದಿಂದ ಪ್ಲಥಾಯಾಸಪಟ್ಟು ಬರಿಗೈಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಇದಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಯಸೇ? ಮೂಢರಾದವರಾಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿಯೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಎಷ್ಟೋಜನರು ಅನ್ನುವದೇನೆಂದರೆ--“ನಾನು ಆ ದೇವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಇಷ್ಟವಿವಸ ಮಾಡಿದೆನು. ಯಾವ ದೇವರಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ದೇವರಲ್ಲಿ ಏನು ಸತ್ಯವಿರುವದು?” ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಹೀಗೆ ಅನ್ನುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ದೇವರ ಸತ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಉಪಾಸಕನಲ್ಲಿ ನೊಡಲು ಸತ್ಯ ವಿರಚೇಕಷ್ಟೇ; ಉಪಾಸಕನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ದೃಢವಾಗಿ ಉಳಿದರೆ ದೇವರ ಸತ್ಯವು ಹೊರಬೀಳುವದು. ದೇವರು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಲಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಅನಂತ ವಸ್ತುವಿಡವೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಲಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಪ್ರೇಮವನ್ನೊಂದು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆತನು ಒಲಿಯುವನು. “ಪತ್ರಂ, ಪುಷ್ಪಂ, ಫಲಂ, ತೋಯಂ ಯೋಮೇ ಭಕ್ತ್ಯಾ

ಪ್ರಯಾಜ್ಞತಿ" ಎಂದು ಭಗವಂತನು ಅಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾತರದ್ವಾದರೂ ಕೊರತೆಯಿದ್ದರೆ ಅದು ಭಕ್ತಿಯ ವಿಷಯಕವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಪುರಾಣಕಾಲದ ಹಾಗೂ ಆವಾಚೀನ ಕಾಲದ ಭಗವದ್ಭಕ್ತರು ಹಾಗೆ ಆಚರಿಸಿದರೆಂಬದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಹ್ಲಾದ, ಧೃವ ಉದ್ಧವಾದಿ ಭಕ್ತರು ಯಾವ ರೀತಿ ಪರ ಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನಡೆದರೋ ಮತ್ತು ಆವಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಮದೇ ವಾದಿ ಭಕ್ತರು ಹಾಗೆ ನಡೆಕೊಂಡರೋ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಭಕ್ತಿಯ ಮಮಾ ವು ಸಹಜವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಏಕೈಕಮಗುವು ತಾಯಿಯನ್ನು ಬಿಡದಲೆ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಭಕ್ತರಾದವರು ದೇವರನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವರು. ಭಕ್ತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥೆಯು ನೆನಪಾಯಿತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿ.

ಒಂದು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿವಾಲಯವತ್ತು. ಒಳಗಿನ ಶಿವಲಿಂಗವು ಬಹು ಭವ್ಯವಾದದ್ದಿತ್ತು. ಸರ್ವೋಪದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಆ ಶಿವಾಲಯದ ಪೂಜಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಆ ದೇವರ ಪೆಸರಿನ ಹೊಲದ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ನಿಮಿತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಶಿವಲಿಂಗದ ವಿಷಯಕವಾಗಿ ಪೂಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು, ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಕುರುಬನು ಒಮ್ಮೆ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಡವಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಆ ಗುಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನೇ ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ದಿನಾಲು ಅವನು ಕುರಿಗಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅದೇ ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು; ಮತ್ತು ತಪ್ಪದೆ ದೇವ ದರುಶನವನ್ನು ಕಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು; ಮತ್ತು ಪೂಜಾರಿಯು ಏರಿಸಿಹೋದ ಹೂವು-ಬಿಲ್ವ-ಅಕ್ಷತೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದು "ಯಾವನನು? ನಮ್ಮ ಪುನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಹೇರಿದವನು?" ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ತನ್ನ ಹರಕ ಒಲ್ಲಿಯಿಂದ ಒರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು, ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗವು ಬಂದಿತು. ಪೂಜಾರಿಯೂ ಕುರುಬನೂ ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗುಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಪೂಜಾರಿಯೂ ಹೂವು ಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ದೇವರ ಮೇಲೆ ಏರಿಸಲು, ಕುರುಬನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಅವನ್ನು ತೆಗೆದೊಗೆದನು. ಆಗ ದೇವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪೂಜಾರಿ ಹಾಗೂ ಕುರುಬನಲ್ಲಿ ಬಡಿದಾಟವುಂಟಾಯಿತು. ನನ್ನ ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಾರಿಯು ಅನ್ನತೊಡಗಿದನು.

ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಕುರುಬನು ಅನ್ನತೊಡಗಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಶಿವಲಿಂಗದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ಪರೀಕ್ಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಭಗವಂತನು ಒಂದು ಮಾಯೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು, ನಿರಭ್ರವಾದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೋಡಗವಿದು ಕಲ್ಲು ಸುರಿದ ಹಾಗೆ ಮಳೆಯು ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಗುಡಗೂ ಮಿಂಚೂ ತಮ್ಮ ಉಗ್ರರೂಪವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಹತ್ತಿದವು. ಭಯಂಕರವಾದ ಜಲಪ್ರಳಯವೇ ಆಗುವದೋ ಎನ್ನುವಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಮಳೆಯ ಈ ರಭಸಕ್ಕೆ ಶಿವಾಲಯವು ತತ್ತರಿಸಿತು. ಅದು ಜೀರ್ಣವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಗೋಡೆಗಳು ಕಡಕೊಂಡು ಬೀಳತೊಡಗಿದವು. ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲಿನ ದೊಡ್ಡ ಗೋಪುರವು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಡಕೊಂಡು ಬೀಳುವ ಡೌಲಾ ತೋರಿತು. ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಗಾಬರಿಯಾದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ ಈ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವು ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆತನು ಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗುಡಿಯಿಂದ ಕಾಲ್ಗೈದನು. ಆದರೆ ಕುರುಬನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅಂದರೆ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮವಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ತಾನು ಸಾಯುವೆನೆಂಬದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಗೋಪುರವು ಬಿದ್ದು ಶಿವಲಿಂಗವು ಛಿನ್ನವಾಗುವದಲ್ಲ ಎಂಬ ಭೋರವಾದ ಚಿಂತೆಯು ಅವನನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಆಗ ಅವನು ಗೋಪುರವು ಬಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಬೀಳಲಿ ಎಂದು ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಲಿಂಗವನ್ನು ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದನು. ಸ್ವದೇಹದ ಮೇಲಿನ ಮಮತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಉಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಕುರುಬನು ಪಟ್ಟ ಸಾಹಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಭಗವಂತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ತನ್ನ ಆ ನಿಸ್ಸೀಮ ಭಕ್ತನಿಗೆ ದರುಶನ ಕೊಟ್ಟನು. ತತ್ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಳೆಯೂ ಹೋಯಿತು. ಗುಡಗೂ ಆಡಗಿತು.

ಆಪ್ತಗಳಿರಾ, ಭಕ್ತಿಯೆಂದರೆ ಹೀಗಿರುವದು. ತಾನು ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೂ ಯಾವನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಹೆಣಗುವನೋ ಅವನೇ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನು. ಇಂಥ ಭಕ್ತರಿಗೆ ದೇವರು ಕೈವಾರಿಯಾಗದೆ ಏನು ಮಾಡುವನು? ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮಸ್ತರೂ ಡಂಭಾಚಾರದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಾಶ್ರಯಿಸದೆ ಅಂತಃಕರಣವೂರ್ವಕವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸಬೇಕು.”

೧೨ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

—೨೨೨—

ಪ್ರಪಂಚ—ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ.

ಶ್ರೀ ಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸರು ಯಾವ ಧೋರಣದಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಸದ್ಬೋಧ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಅದೇ ಧೋರಣದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಅವಧೂತವರ್ಯರು ಜನರನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬೋಧವು ಬಹು ಸುಲಭವಾಗಿರುವದು. ಆದರೆ ಕಲಿಯುಗದ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಅದೇ ಇಡವೆ ನಿಸುವದು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತರನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೇನೆಂದರೆ—“ಮಹಾರಾಜ, ಕಲಿಯುಗವು ಕೆಟ್ಟದ್ದೆಂಬದೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ಭಗವಂತನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಿದ್ದಷ್ಟು ಉಳಿದ ಯುಗಗಳಲ್ಲಿರುವ ದಿಲ್ಲ. ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಗವತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಮೂಗು ಹಿಡಿದು ಬಹು ದೀರ್ಘಕಾಲ ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ತಲೆಕೆಳಗೆ ಕಾಲು ಮೇಲೆಮಾಡಿ ಉಗ್ರ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ವಾಯು ಭಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಕೃಣಾಕಾರಾದಿಗಳ ಭಕ್ಷಣದಿಂದ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಲವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಹೆಂಡಿರ;-ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಸೇವಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರಿಣತರಗಳಾದ ಯಾವ ಉಪಾಯಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಭಗವತ್‌ಕೃಪೆಗೆ, ತಪಸ್ಸು-ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಿದ್ದು, ಅವನ್ನೇ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಭಗವತ್‌ಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಆಗುವ ಬಗೆ ಹ್ಯಾಗೆಂದೂ ನೀವು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿರಿ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನು ಬಹು ಸುಲಭನಾಗಿರುವನು; ಅವನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಸಜ್ಜನರ ಕೃಪೆಯೆಂಬದೊಂದೇ ಉಪಾಯವಿರುವದು. ಸಜ್ಜನರ ಕೃಪೆಯಾಗುವದೊಂದೇ ತಡ ತತ್‌ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಭಗವತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸಜ್ಜನರಾದರೂ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ದ್ರವ್ಯ ಬೇಡುವದಿಲ್ಲ. ಎರೈ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಕರ್ಮಾಶಯದ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಖಂಡವಾದ ಪ್ರೇಮವು ಇರುವದೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ಮಾತ್ರ

ಪರೀಕ್ಷಿಸುವರು. ಯಾವನು ಸಜ್ಜನರ ಮೇಲೆ ಅಖಂಡ ಪ್ರೇಮವ ತಾಳಿ ಅವರ ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗುವನೋ ಅವನ ಮೇಲೆ ಸಜ್ಜನರ ಅನುಗ್ರಹವು ತಡ ಎಲ್ಲದೆ ಆಗುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಸಜ್ಜನರು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ "ವರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನಿಡಬೇಕು. ಸಜ್ಜನರ ಅನುಗ್ರಹವೇ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಪರಮ ಅರ್ಥವು. ಈ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವು ತಿರುಗಿದಿದ್ದರೂ ಜೀವನು ಅಂಜುವದಿಲ್ಲ.

ಸಜ್ಜನರು ನಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯರಿರುತ್ತಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ಮಾನುಷವಾದ ಎಲ್ಲ ಅವಯವಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯರ ದೇಹವಿಕಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವರಿಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗಿರುವ ಮನೋವಿಕಾರವು ಮಾತ್ರ ಅವರಲ್ಲಿರುವದಿಲ್ಲ. ಸಜ್ಜನರಿಗೂ ನಮಗೂ ಇಷ್ಟೇ ಭೇದವು. ಯಾರಲ್ಲಿ ಮನೋವಿಕಾರಗಳು ಅಂದರೆ ಸುಖ ದುಃಖಗಳ ಹಂಬಲ, ಮಾನಾಪಮಾನಗಳ ಗೊಂದಲ, ನಿಂದಾ ಸ್ತುತಿಗಳ ಆಡಂಬರ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷಮಬುದ್ಧಿ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಕಂಡು ಬರುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವರೇ ಸಜ್ಜನರೆಂದು ಗುರ್ತಿಸಬೇಕು. ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಜಗತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಮಯವಾಗಿ ತೋರುವದು. ಇಂಥ ಸಜ್ಜನರ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನಿಟ್ಟು ಯಾವನು ಪ್ರಪಂಚ ಮಾಡುವನೋ ಅವನಿಗೆ ಆ ಪ್ರಪಂಚವು ಬಾಧಕವಾಗಲಾರದು

ಪ್ರಪಂಚವೆಂದರೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಗೋಣು ಮುರಿದು ಅಗಣಿತ ದ್ರವ್ಯ ತಂದು ಸ್ತೀವೃತ್ತಾದಿಕರೊಡನೆ ವಿಷಯಸುಖದಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿ ಎಳುವದೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಇಂಥವರ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಧೀಶ್ವಾರವು. ಅದು ಸಂಸಾರವಲ್ಲ; ಅಸಾರವು; ಯಾವನು ಮಂದಿಯ ಗೋಣು ಮುರಿಯುವ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದೆ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದದ್ದರಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಅತಿಥಿ-ಅಭ್ಯಾಕತರನ್ನು ಸಕ್ಕರಿಸುತ್ತ ಸಜ್ಜನರ ಚರಣಕಮಲಗಳನ್ನು ಭಜಿಸುತ್ತಿರುವನೋ ಅವನು ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ಸಂಸಾರಿಕನು. ಅವನಿಗೆ ಸಂಸಾರವು ಸಿಕ್ಕಿರುವದೆಂದೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಇಂಥಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಮನುಷ್ಯನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಆತನಮನಸ್ಸು ಸಹಜವಾಗಿ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವದು. ವಿಷಯಸೇವನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತತನ ಉಳಿಯುವದರಿಂದ ಅವನ ವಿಷಯಸೇವನೇಚ್ಛೆಯು ಕಾಲಕ್ರಮದಿಂದ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವದು. ವಿಕಾರಗಳ ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವವು ಅಳಿದು ಹೋಗುವದು. ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದ ಯೋಜನೆಯು ಮನುಷ್ಯನು ಧನ್ಯನಾಗುವ

ದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಆ ಅಶ್ರಮದಿಂದ ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಅಧಃಪತನವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವೆವು. ಪ್ರಪಂಚವು ಪಾರಮಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನರಿತು ಯಾವನು ಪ್ರಪಂಚಮಾಡುವನೋ ಅವನು ಧನ್ಯನಾಗುವನು. ಮಹಾರಾಜ, ಈಗಿನಕಾಲದ ಸಾಂಸಾರಿಕರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮೈಗೆಮುಳ್ಳು ಬರುತ್ತದೆ, ಅವರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯಗಳು ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆಂಬದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಬೇಕೆನ್ನುವಹಾಗಿಲ್ಲ; ಕೆಲವರ ಪ್ರಪಂಚವು ಹೀಗೆ ವಾಸದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರ ನಿಜವಾದ ವಿರಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವದೋಬಂದು ತಾಮಸವೃತ್ತಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ತಂದು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಲೋಕದ ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇವೆರಡು ಮಾರ್ಗಗಳು ನಿಜವಾದ ಪಾರಮಾರ್ಥಸಾಧನೆಗೆ ಬಾಧಕಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದವರು ಇಂಥ ಅವಿವೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಕಲಿಕಾಲದ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದ ರಹಸ್ಯವು ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ ಸಜ್ಜನರು ಉಪಾಧಿರಹಿತರಾಗಿದ್ದರೂ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ವೇಷವನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುವರು; ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿದ್ದು, ಪಾರಮಾರ್ಥವನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಗುರುವಂತ್ರವನ್ನು ಅವರು ಜಗತ್ತಿಗೇ ಉಪದೇಶಮಾಡುವರು, ಅವರು ಈ ಉಪದೇಶವು ಕದ್ದುಮುಚ್ಚಿ ಯಾಗಿರದೆ ವಿಶ್ವದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣುತೆರೆದು ನೋಡುವಂತೆ ಡಾಣಾಡಂಗುರವಾಗಿ ಇರುವರು. ಆದರೆ ಜನರು ಸಜ್ಜನರ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ; ಅವರು ಪ್ರಪಂಚಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಹ್ಯಾಗೆ ಸದಾನಂದವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳಿದ್ದೂ ಕುರುಡರಾಗುವರು. ಕಿವಿಗಳಿದ್ದೂ ಕಿವುಡರಾಗುವರು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಹಾನಿಯು? ಇದರಿಂದ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ; ಯಾರು ಸಜ್ಜನರ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೇ ಹಾನಿಯು! ಅವುಗಳಿಗೂ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಸಜ್ಜನರ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಿರಿ! ಶುಕಾರಾಮಾದಿ ಸಾಧುವರ್ಯರ ಸಂಸಾರದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಏನು ಬೋಧವಾಗುವದು? ಸಜ್ಜನರು ಸಿಕ್ಕಷ್ಟರಲ್ಲೆಯೇ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗುವರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನೇ ನಂದಿರುವರು. ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂಸೆಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ವಿಷಯ ಸುಖವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವು ಅವರಿಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ದೇಹವು ನಾಶವಂಶವಿದ್ದು,

ಇದರಿಂದ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸಖವಿಲ್ಲೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಇರಲಿ; ಸಜ್ಜನರ ಸಂಸಾರದನೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವು ಎಂದೂ ಕಂಡಬರುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಅವರು ಸರ್ವದಾ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತಾಳುವರು. ದುಸ್ತಿತ್ತವು ಅವರ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಸಹ ಸುಳಿಯಲಾರದು.

ಸಜ್ಜನರ ಸಂಸಾರವು ಈ ಎಲ್ಲ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವದು. ಇಂಥ ಪ್ರಪಂಚವು ಪಾರಮಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಾಧಕವಾಗುವದು? ಕುಂಬಾರಹಳವು ಸಗಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿರ್ಲಿಪ್ತವಿರುವಂತೆಯೂ ಕಮಲಪತ್ರವು ನೀರಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನೀರನ್ನು ಮೈಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದಂತೆಯೂ ಇಂಥ ಪ್ರಪಂಚಿಕನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿರಾಪಾಧಿಕನಾಗಿರುವನು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುವನು. ಈ ಮಾಹತ್ತರವಾದ ಲಾಭವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಪಂಚ-ಪಾರಮಾರ್ಥಗಳೆರಡೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧವಿರುವವೆಂದು ಭ್ರಾಮಕ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ತಾಳುವದು ಮೌಢ್ಯ ತನವೆನಿಸುವದು. ಸಜ್ಜನರು ತಾವು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರಾಗಿರುವದಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದವರಿಗೂ ಪ್ರಪಂಚ ಮಾಡಿರೆಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುವದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಪಂಚ ಪಾರಮಾರ್ಥಗಳ ಏಕರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸುವದೇ ಸಜ್ಜನರ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ.

ಗತಿನಿಯ ಪ್ರಕರಣ.

ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪುಣ್ಯ.

ಸಜ್ಜನರು ಭಕ್ತರ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಬರುವರು. ಮಕ್ಕಳ ಆರ್ತಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾಯಿಯು ಸಾವಿರ ಕೆಲಸಗಳಿದ್ದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಹ್ಯಾಗೆ ಮಕ್ಕಳೆಡೆಗೆ ಧಾವಿಸುವಳೋ ಹಾಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಭಕ್ತರ ಆರ್ತಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಜ್ಜನರ ರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಕಟನಾಗಿ ಭಕ್ತರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸುವನು. ಪರ

ಮಾತೃನಿಗೆ ಭಕ್ತರು ಇಂಥ ಜಾತಿಯವರೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದನ್ನು ನೋಡುವನೇ ಹೊರತು ಕುಲಶೀಲಗಳನ್ನು ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಕುಲಶೀಲಗಳ ವಿಚಾರಗಳು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ನೂಲಿಗೆ ಆ ಆ ನೂಲಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯಂತೆ ಅಂದರೆ ಅದರ ನಯ, ಹುರಿಕಟ್ಟು, ಜಿಗಟುತನ ಇವುಗಳ ಮಾನದಂತೆ ನಂಬರುಗಳು ಕೊಡಲ್ಪಡುವಂತೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಗುಣ ಅಂದರೆ ಸತ್ವ-ರಜ-ತಮ ಗುಣಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಂತೆ ನಂಬರು ಕೊಡಲ್ಪಡುವದು. ಈ ನಂಬರುಗಳ ಸಂಜ್ಞಾರೂಪವಾಗಿತ್ತೋ ಜಾತಿವಾಚಕ ಶಬ್ದಗಳು ರೂಢವಾಗಿರುವವು. ಆದರೆ ಗಿರಣಿಯ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಎಲ್ಲ ನಂಬರುಗಳ ನೂಲೂ ಅವಶ್ಯವೂ ಪ್ರಿಯವೂ ಇರುವಂತೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳೂ ಪ್ರಿಯವಿರುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಭಕ್ತನು ಯಾವ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೇನು? ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವನು ಮತ್ತು ಅವನ ಸಲುವಾಗಿ ಜನ್ಮವ ತಾಳುವನು. ಗಜೇಂದ್ರನು ಪಶುವಾಗಿದ್ದರೂ ಆತನ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತಿಗೋಸ್ಕರ ಪರಮಾತ್ಮನು ಮೈಕುಂಠವನ್ನು ಕೃಪಿಸಿ ಬರಬೇಕಾಯಿತು. ಯಾರಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯವು ಅವಗತವಿರುವದೋ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪರಮಾತ್ಮನು ಹಲವು ಜಾತಿಯ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ರಮಿಸುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಕಲ್ಪ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಭಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯವು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಹ್ಯಾಗೋ ಕಾಣುವದು.

ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ವೇಶ್ಯಾಂಗನೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹಲವರು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೇ; ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಜನರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು; ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಕೀಳು ಕುಲದವಳಾಗಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ದುರ್ವ್ಯವಹಾರ ಪ್ರವರ್ತಕಳಾಗಿದ್ದರೂ ಆಕೆಯ ಪ್ರಾಚೀನ ಪುಣ್ಯವು ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯು ಯಾವ ಪಾಪಶೇಷದಿಂದಲೋ ಆ ನೀಚಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವ ತಾಳಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಪುಣ್ಯಶಾಲಿನಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ನೀಚಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ದ್ವಂದೀಕೆಂಬದಾಗಿ ಭಗವತ್ ಸಂಕಲ್ಪವಿತ್ತೋ ಹೇಗೆಂಬದು ತಿಳಿಯದು! ಆಕೆಯು ತನ್ನ ಆಪನ್ನವಾರಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಶ್ರೀ ದತ್ತನೆ ಮೊರೆಹೊಕ್ಕಳಷ್ಟೇ; ಭಗವತ್ ಸಂಕಲ್ಪದಂತೆ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾವಧೂತರು ಆಕೆಯ ಆಪನ್ನವಾರಣ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಅವಧೂತರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಕ್ತಿಯು ದೃಢಮೂಲವಾಯಿತು. ಆಕೆಯು

ಅಜಲ ನಿಷ್ಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಧೂತರಿಗೆ ಪರಮ ಹರುಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಭಗವದ್‌ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪುನೀತಕಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಸರ್ವದಾ ಅವಧೂತರ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಳು. ಅವರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ದೇಹವನ್ನು ದಂಡಿಸುವಳು; ಮನಸ್ಸನ್ನಂತೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಚರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅಜಲವಾಗಿ ಇರಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗಣಿಕಾವೃತ್ತಿಯು ಮಾಯವಾಯಿತು. ದೇಹವು ತುಚ್ಛವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಅನಿಸ ಹತ್ತಿತು. ವಿಷಯಸುಖವು ಭ್ರಾಮಕವೆಂದು ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತಿಳಿದಳು. ಆ ಕಡೆಗೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದದಾಯಿತು. ತಾರಾಬಾಯಿಯಂಥ ಸಂಗೀತವಿಶಾರದಳೂ, ಸುಸ್ವರೂಪಿನಿಯೂ, ತರುಣಿಯೂ ಈ ರೀತಿ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಧರಿಸಿ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಹಳೆಯ ಹತ್ತಿದರು. ಆಕೆಯ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೂ ಅವರು ಮನಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ದುಷ್ಟಾಪ್ಯವಾದ ಪದವಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದಳೆಂಬುದು ಪಾಪ! ಆ ವಿಷಯ ಲೋಲಾಸ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಈಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಂಥ ದುಷ್ಟಾಪ್ಯ ಮಾಡಿ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮನಸೋಕ್ತವಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪಶುತುಲ್ಯವಾಗಿ ಉಪಭೋಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯವಿಚಾರಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಲಾರವು. ದೇಹವು ಶಾಶ್ವತವೆಂದು ತಿಳಿದ ಅಂಥ ಜನರಿಗೆ ಪರತ್ರದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಾದರೂ ಹ್ಯಾಗೆ ಆಗಬೇಕು?

ಇಹದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಸುಖಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಆಧೀನನಾಗಿ ನಡೆದರೆ ಮುಂದೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಅರಿವು ವಿಷಯಾಂಧರಿಗೆ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ವಿಷಯಾಂಧರ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಪುರಾಣಗಳು ಪಾಪಿಗಳಿಗೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಾಗುವ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಸರಸವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುವವು. ಆ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜೀವವು ನೆತ್ತಿಯಿಂದ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಉಗ್ರಶಾಸನಗಳು ಇರುವವೆಂಬದನ್ನು ಶ್ರವಣಮಾಡಿದ ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಹಾದಿಗೆ ಬರದೆ ಇರಲಾರನು. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪುರಾಣಶ್ರವಣವೇ ಅಭಾವವಾಗಿರುವದು. ಅಂದಬಳಿಕ ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಾಂಧತೆಯು ಭರವಸೆ ದೊಡ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಏನೂ ತಡೆಯಿಲ್ಲದಂತಾಗಿರುವದು. ಇರಲಿ.

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಜ್ಜನರ ಸಂಗದಿಂದ ಪವಿತ್ರ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಪವಿತ್ರವಾದ ಮನಸ್ಸು ಪವಿತ್ರಕಾರ್ಯಗಳಿಗೇ ಎಳೆಸುವದಲ್ಲದೆ ಅಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಳೆಸಲಾರದು. ಯಾರು, ಸರ್ವದೂ ಅಪವಿತ್ರಾರ್ಥಾತ್ ಪಾಪದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರತರಾಗಿರುವರೋ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಅಪವಿತ್ರವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅವರ ದೇಹವಾದರೂ ಅಪವಿತ್ರವೇ? ಅವರು ತ್ರಿಕಾಲ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರೇನು? ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದರೇನು? ಅವರಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರತೆಯು ಬರಲಾರದು. ಆದರೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಅಂತರಂಗ ಬಹಿರಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪವಿತ್ರಳಿದ್ದಳು. ಪರಿಸಮಾಜಿಯು ಲೋಹವನ್ನು ಸುವರ್ಣವಾಗ ಮಾಡುವಂತೆ ಅವಧೂತರ ಅನುಗ್ರಹವು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಪವಿತ್ರವಾಗ ಮಾಡಿತು. ಮಹಾತ್ಮರ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುವದೇ ಅಶಕ್ಯವು; "ಗಂಗಾ ಪಾಪಂ, ಶಶೀತಾಪಂ, ದೈನ್ಯಂ, ಕಲ್ಪತರುಸ್ತಥಾ! ಪಾಪಂ, ಶಾಪಂ, ದೈನ್ಯಂ, ಸದ್ಯಃ, ಸಾಧುಸಮಾಗಮಾಃ" ಎಂಬ ಶ್ಲೋಕವು ಹೇಳುವಂತೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪಾಪ, ಶಾಪ, ದೈನ್ಯಗಳು ಸಮೂಲವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದವು. ಆಕೆಯು ಕೇವಲ ವಿದೇಹಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೂ ಸಜ್ಜನರ ಕೃಪೆಯು ಪಾಪಿಷ್ಠರನ್ನು ಕೂಡ ಹ್ಯಾಗೆ ಪಾವನರನ್ನಾಗ ಮಾಡುತ್ತದೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಜನರು ತಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ತಾರಾಬಾಯಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆಕೆಯ ಆಶ್ಚರ್ಯತೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಬೈಯುವ ಪ್ರತವನ್ನೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದರು; ಆಕೆಯ ಘನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯು, ಅವಧೂತರ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ ಜೀರಿ ಪುಣ್ಯವಂತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಸದ್ವಸ್ತುವಿನ ದಿಲಿಯನ್ನು ಸದ್ವಸ್ತುವೇ ತಿಳಿಯುವದಲ್ಲದೆ ಅಸದ್ವಸ್ತುವು ತಿಳಿಯಲಾರದು.

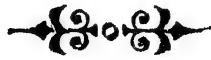
ಅವಧೂತರು ಯಾವಾಗಲೂಯೂ ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—
"ತಾರಾಬಾಯೀ, ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವು ಸಫಲವಾಯಿತು. ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕುಲಶೀಲಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಫಲವು ನಿನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂಬದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ್ದಿಯೋ ಎನ್ನೋ ನಮಗಂತೂ ತಿಳಿಯದು" ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಧೂತರು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೊಗಳುವರೆಂದು ಆಕೆಯು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ವೃತ್ತಿಯು ಕೇವಲ ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು. ಆಕೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಅವಧೂತರೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಧೂತರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದತ್ತಮೂರ್ತಿಯೇ ಇರುವರೆಂಬ ಭಾವನೆಯು ಅವಳಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಯಿತು. ಅವಳು ನವವಿಧ ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆ ಮಹಾತ್ಮರಿಗರ್ಪಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥಳಾದಳು. ಅವ

ಧೂತರು ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಖಂಡಾನಂದವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ತಾವು ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವರೆಂಬ ಲೋಕಾಪವಾದವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡರು. ಮಹಾತ್ಮರು ಬುದ್ಧಿವೂರ್ವಕ ಜನರಿಂದನಿಂದೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಯಾಕಂದರೆ ಜನ ರಿಂದಜೋಗಗಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಇಲ್ಲವೆ ವೂಜಿತಕ್ಕೊಂಡರೆ ಪುಣ್ಯವು ಕ್ಷೀಣವಾಗುವದೆಂಬ ಹಾಗೂ ಜನರಿಂದ ನಂದೆಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಪಾಪವು ಕ್ಷಯವಾಗಿ ಪುಣ್ಯವು ಸ್ಥಿರ ವಾಗುವದೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ತೋರಿಸುವದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಬುದ್ಧಿಮುಚ್ಚಿದಕೆಂಡದಂತೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸತ್ವವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಜನರನಿಂದೆಗೆ ಆಸ್ಪದಸಿಗುವಂತೆ ನಟಿಸುವರು; ಮಾಯಾತೀತರಾದ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಮಾನುಷ್ಯರಂತೆ ವಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟೇ ಎಂಬದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಶಕ್ತಿಸಾಲದೆ ನಿಂದಕರು ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ದೂಷಿಸಿ ದೋಷಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿರುವರು. ಇರಲಿ.

ಪ್ರಿಯಪಾಠಕರೇ, ನಿಂದಕರು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಂದಕರೇ; ದೊಡ್ಡವರ ನಂದೆ ಯಿಂದ ಅವರಿಗೂ ಪರತ್ರದಲ್ಲಿ ಫಲವುಸಿಗುವದು. ಕೇವಲ ವಾಪಿಷ್ಠಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಜ್ಜನರ ಸಂಗದಿಂದ ಧನ್ಯಳಾದಳು. ಸದ್ಭಕ್ತರು ಆಕೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು! ಅವಳು ತನ್ನಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ದಾನಮಾಡಿ ತನ್ನನಿರೀಚ್ಛೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಆಕೆಯು ಮುಂದೆ ಅಗ್ನಿದಗ್ಧ ವಾದ ಕಾಷ್ಠದಂತೆ ತನ್ನ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದಳು. ಈ ವೃತ್ತಿಯು ಯಾರಿಗೆ ಬರುವದೋ ಅವರಿಗೇ ಸಜ್ಜನರ ಕೃಪೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು; ತಾರಾ ಬಾಯಿಗೆ ಈ ವೃತ್ತಿಯು ಲಭಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಆಕೆಯಪುಣ್ಯವು ನಿಜವಾಗಿಯೂದೊಡ್ಡದು!!

೧೪ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಸಮಾಧಿ.

ವತಾರಿಕರಾದ ಸತ್ಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅವತಾರ ಕಾರ್ಯವು ನೆರವೇರಿದ ಬಳಿಕ ಒಂದು ಕ್ಷಣವಾದರೂ ಜಡದೇಹದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ದಾದರೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಧರಿಸಿದ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಕೆಲಸವೂರೈಸಿದಬಳಿಕ ಹ್ಯಾಗೆ ಆ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಕೆಳಗಿಡುವರೋ ಹಾಗೆ ಸಜ್ಜನರು ನಿರಾ ಯಾಸವಾಗಿ ದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವರು. ಮಾನವೀ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವದೆಂದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದಾಯಕ ವಿರುತ್ತದೆ. ಹೊಲ, ಮನೆ, ಹೆಂಡಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ದ್ರವ್ಯ, ಪಶು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮೋಹವು ಹಿಡಿದೆಳೆಯುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಮೋಹವಾಶದ ಎಳತ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಯಮಕಿಂಕರರ ಎಳತ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಆ ಮಾನವ ಪ್ರಾಣಿಯು ತೊಳಲಿ, ಬಳಲುವನು. ಅದರೆ ಈ ಯಾವ ಜಗ್ಗಾಟಗಳೂ ಸಜ್ಜನರಿಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ವಿಷಯ ಮೋಹವು ಅವರನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಯಮಕಿಂಕರರಂತೂ ಅವರ ಸನ್ನಿಹಕ್ಕೆ ಸುಳಿಯುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಅವರೇ ತಮ್ಮ ಜಡದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವರು. ಜಡದೇಹವನ್ನು ತಾಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ತ್ಯಜಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಸಜ್ಜನರು ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರರಿರುವರು. ಅಂತೇ ಅವರಿಗೆ ನಿಯೋಗದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾವಬಗೆಯಕಷ್ಟವೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ವೇಷಧಾರಿಯು ತಾನು ಧರಿಸಿದವೇಷವನ್ನು ಕಳಚಿಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದುಮುಂದೆನೋಡುವನೋ ಎಂದಿಗೂ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಆ ವೇಷವನ್ನು ಕಳಚಿ ಬಿಟ್ಟವದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಹಿಂಸೆಯೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಈ ವೇಷವನ್ನು ತಾನೇ ಧರಿಸಿದ್ದೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾತು ಸಜ್ಜನರ ನಿಧನಕ್ಕೆ ಹತ್ತುತ್ತದೆ. ಅವರು ನಿಯೋಗ ಸಮಾಪಿಸಿತೆಂದು ಹೊಟ್ಟೆಬೇನೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಅಳುವದಿಲ್ಲ; ವ್ಯಸನಪಡುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪುಣ್ಯವಂತರ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಮರಣಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡಬೇಕು. ಇರಲಿ.

ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಾ ವಿವರಣೆ ಆರವತ್ತೈದು ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಅನೇಕ ಜನ ಭಕ್ತರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದರು. ಅವರ ಕೃಪಾಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುವ ಜನರಿಗೆ ಭೂಲೋಕವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ನೃಪಕುಂಠಪೂಜೆ, ಕೃಪಾಸಮೋ ಎಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಲವರು ಸಂಸಾರಕ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ ಸುಖಮುಗ್ಧರಾದರು; ಕೆಲವರು ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಡಿಯಿಟ್ಟು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ತೋಚಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಭಕ್ತಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬೆಳೆದು ಸಾಂಕೇತಿಕ ಕಾರ್ಯವು ಮುಗಿಯಲು, ಅವಧೂತರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿದರೇನೆಂದರೆ—“ಈ ದೇಹವು ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಭಕ್ತರು ಪಕ್ಕಸಿಕ್ಕಿತಿರುಗುತ್ತಾ ಹೊಂದಿದರು. ಗೊತ್ತಾದ ಮೇರೆಗೆ ಭಕ್ತಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಹಬ್ಬಿತು. ಸೇಶರ ವಾದವು ಹಿನ್ನೆಟ್ಟಿತು. ಪುರಾಣಗಳು ಕಟ್ಟಿ ಕಥೆಗಳು, ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳು ಸುಳ್ಳು, ಎಂದು ವಾದಿಸುವವರೂ ಸಂದಿ-ಗೊಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಿದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಉತ್ತಮವು; ಅರವತ್ತೈದು ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ಈ ದೇಹವು ನಟನ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಅವಧೂತರು ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಭಕ್ತರನ್ನು ಕರೆದು—ಅದ್ವೈತರೂ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಾಲವು ಕುಣುವಾಗುವದೆ. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಿಂದ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಬಾರದು; ವಿಷಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಧಾವಿಸುವದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಈ ಹಿಟವನ್ನು ಕಡೆಯಬೇಕು. ಯಾರು ವಿಷಯ ಲೋಲುಪ ರಾಗುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಕಟಗಳು ಬಡಗುವವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠರೇ, ಸದ್ಭಾವದಿಂದ ನಡೆಸಿರಿ. ಅಪೂರ್ವ ದತ್ತಭಾವವನ್ನು ನಡಿಸಿರಿ. ಸರದೇಹವನ್ನು ಗಾಢಕವಾಗಿ ಕಾಡಿರಿ; ದೇಹವೆಂದರೆ ನರದೇಹವು ಪುಣ್ಯಭೂತವು; ಉದ್ಧಾರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಇದು ತಕ್ಕ ಸಾಧನವು. ಇದು ಕಳೆದು ಹೋದಮೇಲೆ ನಾನಾ ಯೋಗ ಭ್ರಮಣಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ದೇಹವು ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳಲಾರದು ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಅವಧೂತರ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಭಕ್ತರು ದುಃಖಕ್ಕೊಳಗಾದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಶ್ರೀ ಅವಧೂತರು ದೇಹವಿಡುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಎಗಲೇ ವೇಹುಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ಘೋರವಾದ ಕಲಿಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದೂಡಬಾರದೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರನ್ನು ಅವಧೂತರು ಬಹು ಪರಿಯಿಂದ ಬೋಧಿಸಿ ಸಮಾಧಾನ ಗೊಳಿಸಿದರು. ಅವಧೂತರು ದೇಹವಿಡುವರೆಂಬ ವಾತೆಯು ನಾಕೇಳಿ-ನೀಕೇಳಿ ಎಂದು

ಸುತ್ತಲೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ದೊರೆ-ದೊರೆನ ಭಕ್ತರು ಧಾರವೀ ಬಂದರು. ಅವಧೂತರಲ್ಲಿ ಅನುರಕ್ತರಾದ ಹಲವು ಜನ ಭಕ್ತರು ವಿಸಾದಪಟ್ಟರು; ಕೆಲವರಂತೂ ಗೋಳಿಟ್ಟರು. ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಅವಧೂತರು ಮಧುರೋಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಂತೈಸಹತ್ತಿದರು. ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತ-ಆಗುತ್ತ, ಶಾಲಿವಾಹನ ಶಕ ೧೦೨೨ ನೆಯ ಶ್ರಾವಣ ವದ್ಯ ದಶಮಿ ತಿಥಿಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅಂದು ಸೋಮವಾರವಿದ್ದು ಅತ್ಯಂತ ಶುಭದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಿನವು ಇವರು ಅವಧೂತನರ್ಯಾರು ದೇಹ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಈ ದಿನವು ಅವರು ಪ್ರಾತ್ಯಾಶ್ವನಾದಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಗೋಮಾತೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದರು; ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾದ ಆಹಾರ ಪಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅದರ ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ—ತಾಯೀ, ಈ ದೇಹವು ಇಂದಿನವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿತು. ಇಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯ ಋಣಾನುಬಂಧವು ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿತು; ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಯಥಾ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಈ ವಿಷ್ಣು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನಡಿಸುವಳು. ಎಂದು ನುಡಿದು ಅದಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತಾವು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಕೂಡತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅವರ ಮುಖಮುದ್ರೆಯು ಬಹು ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಶುಭ್ರ ವಿಭೂತಿಯು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾವಿಕರು ಅವರ ಭವ್ಯ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮನದಣ್ಣೆ ನೋಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಅವಧೂತರು ಪದ್ಮಾಸನಸ್ಥರಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡಿ “ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತಿ” ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಕತ್ತಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ್ತರಾದರು.

ಪ್ರಿಯಾ ಪಾರಕರೇ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವತಂತ್ರ ಭಕ್ತರನ್ನು “ನಂದಗೋಳಿಸುತ್ತ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಧೂತ ವೇತನದ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಯೋತಿಯು ಮಾನವೀ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮರೆಯಾಯಿತು. ಜನರು ಹಾಯ್! ಹಾಯ್! ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟರು. ಅವರ ಸದ್ಭಕ್ತರುಮಾತ್ರ ಸಮಾಧಾನಸ್ಥರಾದವರಾದ ಅವಧೂತರ ಬಡತನವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅವಧೂತರ ಹೃದಯವನ್ನು ಬಲ್ಲ ತಾರಾಬಾಯಿಯಂಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭಕ್ತರು ಸುಮ್ಮನಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾದರು. ಬಳಿಕ ಸರ ಮೋಕ್ಷವದಿಂದ ಅವಧೂತರ ಬಡ ಶರೀರವನ್ನು ಸಮಾಧಿಗೊಳಿಸಿದರು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವಧೂತ ವೇತನದಿದ್ದ ೮ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು ಈಗ ಸಮಾಧಿರೂಪದಿಂದ ಭಕ್ತರನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಭಾವಿಕರು ಸಮಾಧಿಯ ಪೂಜಾ

ಪುನಸ್ಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಬಹು ವಿಷ್ಣುಂಭಣೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿದರು. ಜನರ ಕಾಮನೆಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗತೊಡಗಿದವು. ಸಮಾಧಿ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕಾದರೂ ಅವಧೂತರು ತಮ್ಮ ಭಾವಿಕ ಭಕ್ತರಿಗೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದಲೂ “ವರ ಮನಃಕಾಮನೆಗಳ ಪೂರ್ಣದಿಂದಲೂ ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಇಂದಿಗೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಪವಿತ್ರ ಸಮಾಧಿಯು ಸದ್ಭಕ್ತರಿಂದ ಪೂಜೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದು!

೧೫ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಉಪಸಂಹಾರ.

ಪ್ರಿಯವಾತಕರೇ, ಅವಧೂತರ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಉಪಲಬ್ಧವಿದ್ದಷ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನಿಸಿಕೊಂಡದ್ದಾಯಿತು. ಆಗಾಧ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಅಂತಸ್ತಂಭೂತರಾದ ಮಹಾತ್ಮರ ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಂತವು ಯಾರಿಗೆ ಹತ್ತಬೇಕು? ಇರಲಿ.

ಅವಧೂತರ ಈ ಪ್ರಸ್ತುತ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಶಾಂತಮನಸ್ಸಿನ ಹಾಗೂ ಆಸ್ತಿಕ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಹತ್ತಿವೆ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳ ಬೋಧವಾಗುವದು. ಅವಧೂತರು ಸಾಮಾನ್ಯನಂತೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆಚರಣೆಯು ಸಾಧಾ, ಉಟ-ಉಡಿಗೆಗಳು ಸಾಧಾ, ಮಾತುಕಥೆಗಳು ಸಾಧಾ, ಅವರ ಯಾವ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಡ್ಯತೆಯು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಈ ಸಾಧಾ ವರ್ತನದಿಂದ ಹಾಂಭಿಕ ವೃತ್ತಿಯ ಮತ್ತು ಶಾತ್ಯವೃತ್ತಿಯ ನಾವು ಏನು ಬೋಧಗ್ರಹಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ನಾವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ; ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾ ವರ್ತನವೇ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ತಾಳುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಗೌರವವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಮೂರು ದಿನ ಕುಣಿದು ಕೂಡ್ರಬೀಳುವದು ಸಜ್ಜನರ ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಜ್ಜನರು ತಾವು ಈಶ್ವರಾಂತರಾದರೂ ಯಾಕೆ ಕಿಂಕರ ಭಾವವಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ಮಾರ್ಗವರಿತು ವಿಚಾರಿಸುವದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾಗಿದೆ.

ಅವಧೂತರು ತಾವು ಪರಿಶುದ್ಧ ಮೂರ್ತಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಂಸಾರಿಕರನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗ ಮಾಡುವದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು; ಗೋಪಾತೆಯ ಮೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವದು, ಸರ್ವದಾ ದತ್ತ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವದು, ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಅವರು ಉದ್ಧಾರ ಮಾರ್ಗವು ಜನತೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕೆಂಬ ಲಲವಿಕೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ ಧರ್ಮವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸಜ್ಜನರಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯು ಭಾವನಾ

ಪ್ರಧಾನವಿದ್ದದರಿಂದ ಸದ್ಭಾವನೆಯೆಂಬದು ಹಕ್ಕಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ಮಹಾತ್ಮರು ಸತ್ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ತೋರಿಸುವರು. ಅವರು ಆಚರಿಸಿದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶಕ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ ಆ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯ ಸದ್ಭಾವನೆಯು ಮಾತ್ರ ಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

ಅವಧೂತರು ತಮ್ಮ ದೈವೀತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ತೋರಿಸಿದ ಹಲವು ಅಮಾನುಷ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಲೋಕ ಹಿತವೇ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅನೀಷ್ಟರ ವಾದವು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷೇಮಕಾರಕವೂ ಈಶ್ವರವಾದವು ಕ್ಷೇಮಕಾರಕವೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಸರಮೇಶ್ವರನು ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತನಾಗಿ ಇರುವನೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳಿಗಾಗಿ ದೈವೀತೇಜಸ್ಸು ಬರುವದೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅವಧೂತರು ಹೀಗೆ ಅಮಾನುಷ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅಮಾನುಷ ಕಾರ್ಯಗಳ ಅವಲೋಕನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜನರಿಗೆ ದೈವೀತೇಜಸ್ಸಿನ ಗುರ್ತು ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಜಡಕೃಷ್ಣಿಯು ಶಾನೇ ಬೆಳೆಯುವದೆಂದು ತಿಳಿದು ನಿರ್ಭಯಾದಿಂದ ವ್ಯವಹರಿಸಹತ್ತುವರು. ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡತಕ್ಕ ಯಜಮಾನನು (ಈಶ್ವರನು) ಇರುವನೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿದ್ದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಭೀತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆಯುವರು. ಈ ಭೀತಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಸದಾಚರಣೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಬಲರು ವೊಟ್ಟೆನೊಗಲು ಈಶ್ವರನ ಆಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅವರ ನಿರರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಶಮ್ಯ ಕಡೆಗೆ ಬಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುವರು.

ಅವಧೂತರು ತಮ್ಮ ಅಷ್ಟರಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಅನುಭವವು ಬಹು ಮಹತ್ವದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ಜಂಜಲ ಚಿತ್ತರಾದ ಅದ್ಭುತಿಗೆ ಸಂಸಾರಿಕರಿಂದ ವೆಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಸಿದ್ಧಿ ಹಳ್ಳಿಬಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಹೆಬರಿಸಿ ಅಷ್ಟರಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೂ ಸಾಧಕರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಬೋಧವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಾಧಕನಾದ ವಿರಕ್ತನು ದೈವಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳಬಾರದೆಂಬದು ಅವಧೂತರ ಖಂಡಿತ ಮತವಿತ್ತು. ದೈವವಶಾತ್ ದೊರೆತದ್ದನ್ನೇ ಸಾಧಕನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ವಿಷಯ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗದೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಬಯಸುವವನೇ ನಿಜವಾದ ವಿರಕ್ತನೆಂದೂ ಉಳಿದವರು ಡಾಂಭಿಕರೆಂದೂ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಧೂತರ ಈ ಬೋಧವೂ ಮತ್ತು ಕೃತಿಯೂ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ವಿರಕ್ತರ ಸರೀಕ್ಷೆಗೆ ಒರೆಗಲ್ಲುಗಳಾಗಿವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಿನ್ನಿಸು-ಉಣಿಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಅವಾಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೋರಿಸದವರು ಅಥವಾ ಅವುಗಳನ್ನು ಮನಃಕೂಲವಾಗಿ ಕವಾಗಿ ಬಿಡದೆ ಇದ್ದವರು ತಮ್ಮ ವಿಷಯ ವಿರಕ್ತತೆಯನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಹರಡುವನೆಂದರೆ ಒಂದು ವಿಗ್ರಹವೆಂದು ಸಮಾಜ ದ್ರೋಹ ವೆನಿಸಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ! ಯಾಕಂದರೆ ಇವರ ಅಪ್ರಾಪ್ತಚರಣಿಯಿಂದ ಜನರು ಮೋಸಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಕುಲ-ಶೀಲಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಇಂಥ ವಿರಕ್ತರನ್ನು ಪಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಬಹಿರಾಡಂಬರ ವಿರಕ್ತಿಯು ಉಳಿದು ಅಂತರಂಗವು ವಿಷಯ ಸುಖ ಸಂಪನ್ನವಾಗಬಾರದೆಂದು "ವಧೂತರು ಅವರನ್ನು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆ ದೊಯ್ದು ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವವನ್ನು ಕೊಡುಕೊಟ್ಟರು.

ಮೋಸ ವರ್ಜಿತರಾದ ಅವಧೂತರು ಧಮ್ಮ ತಂಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾಡಿದ ದೋಧವು ಇಡೀ ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಮುಕಾಟಮಾಡಿಯಂತಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಧೂತರ ಸರಳ ಹೃದಯ, ನಿಷ್ಕಳತೆ, ವಿಷಯವಿರಾಗಾದಿಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಆಹಾ! ದೊಡ್ಡವರ ಶೀಲವು ಎಂತಹದು ನೋಡಿರಿ! ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿಂದೆಗಿಗೂ ಕಹಿ ಶುಭವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದರು. ಇವರು ನಿಂದೆಕರು ಇವರು ಸ್ತುತಿಪಾಠಕರು ಎಂಬ ಭೇದಭಾವವು ಅವರಲ್ಲಿರುವದಿಲ್ಲ, ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಜ್ಜನರು ಕೂಡಾ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವರೂಪರಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮನ ಹೊರತು ಆನ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಾಣರು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ಸಂತೋಷವೂ ಸ್ವಸಹನವಾಗಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಆಗಬೇಕು? ಯಾರಿಗೆ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತಿರಬೇಕು? ಅವರಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರೇಮಪೀಡಿತರಾಗುವರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಂತೋಷ ವ್ಯಸನಗಳೆರಡೂ ವಿಕಾರಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಸಜ್ಜನರ ಅವಸ್ಥೆಯು ನಿರ್ವಿಕಾರವಾಗಿದೆ. ವಿರಾರ ರಹಿತವಾದ ಸಜ್ಜನರ ವೃತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಹೆಸರನ್ನೂ ಇಡುವದಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ವೃತ್ತಿಯು ನಂದೆಯೆಂಬ ಅಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಬಳಗಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಸದಾ ವಿಕರೂಪವಾಗಿರುವದು.

ಅವಧೂತರಿಗೆ ವೈದಿಕ ಕರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪುನಃಜ್ಞೇವನ ಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕರ್ಮಮಾರ್ಗ ಪ್ರವರ್ತಕರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಉಚ್ಚ-ನೀಚ ವರ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವನ್ನೊದ್ದೇ ಪ್ರಸಾರ ಗೊಳಿಸುವದು ಅವಶ್ಯವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನೀಚ ಕುಲದವರಾದ

ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಗೃಹವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ವಾಸಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮೆಂದೆಣಿಸಿದರು. ಮತ್ತು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಪತಿತಪಾವನರೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಧರಿಸಿದರು. ಜಗಚ್ಚಾಲಕನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಕರ್ಮಕಾಂಡವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವಾಗ್ಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠಕೂಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿ, ವೇದಪ್ರತಿಪಾದಿತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತ ಲೋಕಪ್ರಸೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸುವನು. ಬರಿಯ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸುವಾಗ್ಗೆ ಕರ್ಮಕಾಂಡದ ಗೂಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಕಾಲ ಗೋತ್ರಗಳ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರರುವರೋ ಅಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಭಕ್ತರಿದ್ದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿ ಭಕ್ತಿಯ ಪ್ರಸಾರವನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಯಾವರೂಪದಿಂದ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಅವನ ಆ ಕಾರ್ಯವೂ, ಅವನ ಆ ರೂಪವೂ, ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೂಢ್ಯವಾದ ವುಗಳೇ ಸರಿ!

ಅನಂತಪೂರ್ಣ

